

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Longal
HEIR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Longal
HEIR

0 GÜN İÇİNDE BİZİMLE İLGİLİ BİLGİLER
MICHELLE HEARD

Telif Hakkı © 2020 M.A. Heard tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Sybil Wilson, [PopKitty Design](#)

Kapak Modeli: Lucas Loyola

Fotoğrafçı Kredisi: [Wander Book Club Photography](#)

— — — —

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Şarkı Listesi](#)

[Özet Sadık](#)

[Varis Soy](#)

[Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Varisler](#)

[Trinity Akademisi](#)

[Düşmanlardan Aşıklara](#)

[Benimle bağlantı kurun](#)

[Yazar hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Adanmışlık

Dillon'a.

Sen tanıdığım en cesur çocuksun.

Umarım bir gün seninle şahsen tanışırım.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [*Spotify*](#)

Sinopsis

Sahte bir romantizm.
Hayali bir ilişkiden başka bir şey değil.

Ama bir süre rol yaptıktan sonra gerçek gibi gelmeye başlıyor.
Trinity Akademisi'ndeki öğrencileri Aria Chargill'in benim olduğuna ikna etmek çok kolay.
En iyi arkadaşımın sevgilisi rolünü oynamak çok kolay.
Ve ben artık sahte romantizmin nerede bittiğini ve gerçek romantizmin nerede başladığını bilemeyene kadar
çizgiler bulanıklaşıyor.

Uydurma aşkımızla ilgili sorun, çizgilerin bulanıklaşmaya başlamasıydı.

Ve şimdi daha fazlasını istiyorum.

Aria ve Forest kampüste K-I-S-S-I-N-G

yürüyor!

Önce bir sarılma

gelir. Sonra öpücük

gelir.

Sonra yalanlar ve kalp kırıklığı gelir.

Uyuşmuş hissediyorum,

Arkadaşlıkları sona erer.

Hepsi içlerinden birinin rol yapmayı unutması yüzünden!

Sadık Varis

VARİSLER

Kitap 4

*Birbirine bağı STANDALONES'den oluşan
Üniversite/Yeni Yetişkin serisi.*

*"İblislerinizle tanıştım. Beni korkutmuyorlar. Uçmayı
öğrendiklerinde melek olacaklarını biliyorum."
- Andy Grammar & Elle King, Best of You.*

Aile Ağacı

FOREST REYES

Falcon

Baba

ReyesLayla Shepard

Anne

Vaftiz annesi: Kingsley Hunt

Vaftiz babası: Mason Chargill & Lake

Cutler En iyi arkadaşlar: Aria Chargill &

Carla Reyes

ARIA CHARGILL

Mason

Baba

ChargillKingsley Hunt

Anne

Vaftiz annesi: Layla Shepard

Vaftiz babası: Falcon Reyes & Lake Cutler

En iyi arkadaşlar: Forest Reyes & Carla

Reyes

*Aria ve Forest kampüste K-I-S-S-I-N-G
yürüyor!
Önce bir sarılma
gelir. Sonra öpücük
gelir.
Sonra yalanlar ve kalp kırıklığı gelir.
Uyuşmuş hissediyorum,
Arkadaşlıkları sona erer.
Hepsi içlerinden birinin rol yapmayı unutması yüzünden!*

Bölüm 1

ORMAN

Gözlerim kuzenime ve en iyi arkadaşıma takılınca, "Hayatta olmaz," diye homurdandım. "Git üstünü değiştir. Bu kıyafetle dışarı çıkamazsın."

"Nasıl giyindiğimizin nesi var?" Carla kaşlarını kaldırarak soruyor, Aria'nınkine bakmadan önce kendi çok kısa elbisesine göz atıyor.

Yemin ederim bunu bilerek yapıyorlar, sırf beni delirtmek için.

"Eğer ikiniz partiye bu şekilde giderseniz, bütün geceyi erkeklerle dövüşerek geçiririm. Ben de eğlenmek istiyorum."

Carla somurtmaya başlar. "Bütün kızlar böyle giyinecek."

Başımı sallıyorum. "Umurumda değil."

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım olan Aria bana yaklaşıyor ve elimi tutarak bana yalvaran bir bakış atıyor. "Hadi, Forest. Eğer şimdi üstümüzü değiştirmek zorunda kalırsak geç kalacağız."

Gözlerim bacaklarına kayıyor, bronzlaşmış, tonlanmış ve... evet, o topuklularla çok seksi.

"Hadi gel." Ön kapıya doğru başını sallarken sırıtıyor.

Lanet olsun, bir gün beni öldürecekler.

İçimi çektim. "Hiç adil değil," diye homurdanıyorum gitmek için dönerken.

Tam o sırada kapı açıldı ve Aria'nın babası, aynı zamanda benim de vaftiz babam olan Mason Amca içeri girdi. Babamın en iyi arkadaşı ve ailelerimiz dört kuşak öncesine dayanıyor. Kızlara şöyle bir bakıyor ve anında başını sallıyor. "Cesedimi çiğnemen lazım."

"Baba." Aria aynı yalvaran bakışı babasında da dener.

"Hayır." Mason Amca bana baktı. "Bu kıyafetle dışarı çıkmalarına izin mi verecektin?"

Omuz silktim. "Sayıca azdım."

Kızlara ters ters bakıyor. "Ya üzerinize daha fazla teni örten bir şeyler giyersiniz ya da bu evden çıkmazsınız."

Kızlar oflayıp pufluyor ama en azından yukarı çıkıyorlar.

Dikkatimi Mason Amca'ya çevirerek, "Teşekkürler. Beni hiç dinlemiyorlar."

Mason Amca kolunu omuzlarıma atıyor ve beni oturma odasına çekiyor. "Merak etme. Ben senin arkadayım."

Bir kahkaha attım ve kızları beklemek için oturduğumuzda Mason Amca "Aria'nın bahsettiği yaz tatili sonu partisine gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, tüm lise arkadaşlarımıza veda edelim dedik." "Yarın yurtlara mı taşınyorsunuz?"

"Eşyalarımızı muhtemelen Pazar günü alırsınız. Aria ve Carla son dakika alışverişı yapmak istiyorlar."

Üçümüz de bu yıl Trinity Akademisi'ne başlıyoruz. Carla ve ben MBA yaparken, Aria sanat diploması alacak. Ağabeyi Hunter, Mason Amca'nın şirketimiz CRC Holdings'teki pozisyonunu devraldığı için Aria'nın tutkusunun peşinden gitmesinde bir sakınca görmüyorlar. Soyut sahneleri resmetmekte çok iyi ve şimdiden onun bir gün bir galeri sahibi olacağını hayal edebiliyorum.

Mason Amca başıyla onayladıktan sonra "Karşılama töreninde konuşma yapacak mısınız?" diye soruyor.

"Hayır, Fallon bizim adımıza konuşacak," diye cevap veriyorum. "Onu bir süredir görmedim. O nasıl?"

Fallon, kız kardeşim, benden sadece bir yaş büyük. Birkaç ay önce bir kaza geçirdi ve bizi çok korkuttu. Neyse ki o ve nişanlısı Kao tamamen iyileştiler.

"İyi gidiyor." Mason Amca'ya gülümsüyorum. "Kao ve Fallon sonunda bir ev buldular, artık bizimle yurtta kalmayacak."

"Mila, Hana, Jade ve Noah hâlâ yurtta kalacaklar, değil mi?" Mason Amca soruyor.

"Evet, yedi kişi olacağız."

Mason Amca, "En azından kızlar sen ve Noah'a sahip olacak," diye iç geçirdi.

"Onlara göz kulak olacağız," diye onu rahatlatıyorum.

Aria ve Carla yine merdivenlerden iniyor, bu kez aynı kırmızı ipek bluzlar ve kot pantolonlar giymişler. Topuklu ayakkabı giymiş olsa bile Aria, çizme giyen Carla'dan bir baş daha kısa.

"Bu çok daha iyi," diyor Mason Amca, yüzüne yayılan rahatlamış bir gülümsemeyle.

Aria babasının yanağına bir öpücük kondurmaya gider. "Hoşça kal baba. Bekleme. Muhtemelen Carla'nın evinde uyuyacağız."

Mason Amca bana baktı. "İçki içmek yok."

"Elbette," diye kıkırdıyorum. Mason Amca ne zaman bir yere gitsek bana hatırlatır. Gerçi her zaman dinlediğimizden değil.

Evden çıkarken, "Okuldaki herkes muhtemelen şenlik ateşinde olacak. Bana haber vermeden gözümün önünden kaybolma."

"Evet, Forest," diyor Carla, gözlerini bana devirerek.

Aria bana gülümsüyor. "Aww... sadece bizi sevdiği için."

"Hayır, çünkü ikinize bir şey olursa babalarınız beni öldürür." Ve evet, çünkü onları seviyorum, özellikle de Aria'yı. O benim ruhumun diğer yarısı.

Aria başını sallıyor ve arabaya binmeden önce bana sırtıyor. "Biliyorum çünkü biz senin en sevdiğin iki kişiyiz."

Evet, haksız değil. İkisi için yapamayacağım şey yok.

Müziğin üzerinde Aria'nın kahkahasını duyuyorum ve anında yüzümde bir sırıtış belirliyor.

Gözlerim ateşin sağ tarafında dans eden bedenleri tarıyor ve onu Carla ile birlikte tavuk dansına benzeyen bir dans yaparken buluyorum.

Onların maskaralıkları karşısında başımı sallayarak, gecenin büyük bölümünde içtiğim biradan bir yudum alıyorum. Arabayı ben kullandığıma göre, bu gece hiçbir şeye aşırı düşkün olmamın imkânı yok. Önceliğim arkadaşlarımın eve sağ salim varmalarını sağlamak.

"Hey, Forest," diyor bir kız yanıma gelip bir ağaca yaslandığım yerde dururken. Ben ona öylece bakarken, "Kimberly. Ben birinci sınıf öğrencisiyim."

Konuya gelmesini söylemek için bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ah... Sadece merhaba demek istemiştım," diye ciyaklıyor kaçmadan önce. Başımı sallıyorum ve biramdan bir yudum daha alıyorum.

Sadece bir kız arkadaşım oldu, Kennedy Quinn, ama babası yurtdışında daha iyi bir iş bulunca ailesi bizim ilk yılımızda Avrupa'ya taşındı. Aramızdaki şeyler sona erdi ve Kennedy'den beri okuldaki diğer kızların hiçbiriyle ilgilenmedim. Yine de mesajı almış gibi görünmüyorlar. Her gün şansını deneyen bir kızla karşılaşıyorum. Bu çok sinir bozucu.

Şu anda Trinity'ye başlamaya odaklanmış durumdayım ve yeni bir ilişki için ayıracak son vaktim var.

Bakışlarım Aria ve Carla'yı arıyor. Onlarla dans eden bir grup erkek gördüğümde, iyi olduklarından emin olmak için izlemeye devam ediyorum. En iyi arkadaş olarak iki muhteşem kıza sahip olmanın sorunu da bu. Sürekli aptalları sinek gibi uzaklaştırıyorum. Ayrıca, Carla ve Aria çoktan çok fazla içti.

Carla genelde kendini iyi idare eder. Aslında, kuzenimin hayır cevabını kabul etmeyen bir adamla diz çöktüğünü gördüm. Daha çok Aria'ya karşı korumacıyım. Ufak tefektir, kafasının tepesi göğsüme ancak ulaşır. Bir keresinde ona yumruk atmayı öğretmeye çalışmışım ama açıkçası bir lokumu bile delemezdi. Ayrıca büyük, masum mavi gözleri de yardımcı olmuyor. Aria'nın bir bakışıyla erkekler ona akın ediyor.

Julianne ve Kristen'in bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde içimi çektim.

Tanrım, iki amigo kızdan hiç hoşlanmıyorum. İlgilenmediğim mesajını hiç anlamıyorlar. Onlar tipik sosyetikler, statülerini yükseltecek bir adam bulmayı umuyorlar. Benim soyadım onlar gibileri düzinelerce çekiyor.

Bu çok yorucu ve aynı zamanda çıkmama sebeplerimden biri. Sadece ailenizin zenginliğiyle mi ilgilendiklerini yoksa sizi gerçekten önemseyip önemsemediklerini asla bilemezsiniz.

"Neden tek başına duruyorsun?" Julianne soruyor. Bir elini uzatıp parmağını pazumun üzerinde gezdiriyor. "Arkadaş ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diye mırıldandım. "Kızları bekliyorum."

Julianne dans eden kalabalığa doğru bakar. "Biraz meşgul görünüyorlar." Baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Hadi, eğlenebiliriz."

Kristen kolunu Julianne'ın koluna doluyor. "Yüzüne kesinlikle bir gülümseme koyacağız."

Ağır bir iç geçirdim. "İlgilenmiyorum." *Milyonuncu kez.*

Julianne başını eğiyor, gözlerini bana diyor. "Kennedy gitmeden önce aletini kırdı mı?"

Ne oluyor lan?

"Çünkü o taşındığından beri kimseyle çıkmadın. İnsanlar nedenini merak ediyor."

Gerçekten sikimde bile değil.

Pişman olacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden önce Julianne'den kurtulmak isteyerek ona ters ters bakıyorum. "Şimdi siktirip gidebilirsin."

Çok sinirlenmiş bir şekilde dikkatimi dans eden kalabalığa geri veriyorum. Trinity Akademisi'ne de katılacak olan Jordan Sprouse'un kolunu Aria'nın omuzlarına doladığını görüyorum ve hemen ağaçtan uzaklaşıp yaklaşıyorum.

Jordan iyi bir adam, bu da Aria'nın ilgisini çekmeyeceği anlamına geliyor. Onun için iyi eşittir sıkıcı.

Arkalarından yaklaşırken Aria'nın "Şimdiden yurtlara mı taşındınız? Lanet olsun, daha eşyalarımızı toplamaya bile başlamadık."

Jordan, "Yerleşmek ve kampüste her şeyin nerede olduğunu görmek istedim," diye açıklıyor. Gergin görünüyor ve sonra soruyor: "Ahhh... son sorduğumda ders çalışman gerektiğini söylemiştin... Yani... uhm... benimle yemeğe çıkar mısın?"

Aria donakalır ve gözleri panikle açılır.

Zavallı adam.

Aria'nın bile tipinin ne olduğunu bildiğinden emin değilim ama kesinlikle Jordan değil. Muhtemelen onu reddederek duygularını incitmek istemediği için panikliyor.

"Özür dilerim Jordan." Yüz hatları acı verici bir şekilde garipleşti. "Benim... benim bir erkek arkadaşım var."

Teknik olarak yalan değil. Ben bir çocuğum ve bir arkadaşım.

"Öyle mi?" Jordan'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Hay aksi, özür dilerim. Eli'dan ayrıldıktan sonra bekâr olduğumu sanıyordum."

Tanrım, Eli. O adam tam bir pislikti. Aria'nın onda ne bulduğunu hâlâ bilmiyorum. Uzun sürmediği için şükrediyorum.

Birden Aria adımı ağzından kaçırdı, "Forest."

"Evet, bebeğim?" Onun yanında dururken söyledim. Jordan'a başımı sallayarak onu onaylıyorum.

"Hey, Forest," diye mırıldanıyor endişeyle. "Kusura bakma, Aria'yla çıktığınızı bilmiyordum."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı Aria'nın boynunun arkasına dolayarak onu kendime çekiyorum. "Endişelenme."

Julianne aniden, "K a n ı t l a , " diye sesleniyor ve kalabalığın arasından kendine yol açıyor.

Aria oflayıp pufluyor. "Ciddi misin?"

"Evet. İkinizi hiç öpüşürken görmedim." Bakışları keskinleşiyor. "Bence bizimle kafa buluyorsun. Herkes sadece arkadaş olduğunuzu biliyor. Öpüşmeniz için size meydan okuyorum."

Ne oluyor lan?

Aria vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve ensemden tutarak beni aşağı çekiyor. "Sadece öpüşelim ki geri çekilsinler."

Ne?

Aria ağzını ağzıma bastırdığında hâlâ olanları anlamaya çalışıyorum.

Aklım başımdan gitti ve donup kaldım.

Aria'nın ağzı benimkinde kalıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, kaslarım geriliyor.

"Birlikte oynayalım," diye mırıldanıyor bana karşı.

Sanki otomatik pilottaymışım gibi başımı eğiyorum ve ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını okşuyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde etrafımızdaki insanlar kayboluyor.

Cüret yok. Aria'nın dudaklarını ayırmasından başka bir şey yok.

ARIA

Etrafımızı saran grubun fazlasıyla farkındayım ve Jordan ile Julianne'den kurtulmak istediğim için Forest'ı oyuna katılmaya teşvik etmeye çalışıyorum.

Kahretsin, bu iyilik için Forest'a çok şey borçlu olacağım.

Bu öpücüğün gerçek gibi görünmesi gerektiğini bilerek dudaklarımı ayırıyorum ve Forest'ın alt dudağını kendi dudaklarımın arasına çekiyorum. İçim daha önce hiç olmadığı şekilde kasılıyor ve bu his beni ürkütüyor. İşleri fazla zorlamak istemediğim için geri çekiliyorum. Gözlerim Forest'ın gri gözlerine kilitleniyor.

Kahretsin, kızgın görünüyor.

Artık insanların ne düşündüğünü umursamadan Forest'ın elini tutup onu peşimden sürüklüyorum ve biraz yalnız kalabileceğimiz arabalara doğru arı gibi koşmaya başlıyorum.

Müziğin o kadar yüksek olmadığı Forest'ın arabasına ulaştığımızda ona dönüp en iyi özür dileyen yüz ifademi takınıyorum. "Bunun için üzgünüm."

Forest bana öylece bakınca saçmalamaya başladım: "Jordan'ın duygularını incitmek istemedim ve hiçbir erkeğin sana karşı çıkmayacağını biliyorum. Julianne de yardımcı olmadı."

Dürüst olmak gerekirse, ya tam bir pislik ya da bir balığın duygusal kapasitesine sahip çok iyi bir adam tarafından asılmaktan çok yoruldum.

Forest'ın alnında bir çatıklık oluşur. "Yani beni öptün mü?" diye sorarken sesi alçak ve öfkeli.

"Bana sürekli çıkma teklif ediyor." Acıması bir iç geçirdim. "Jordan muhtemelen zoru oynadığımı düşünüyor ve ben de onu kandırmak istemiyorum. Ben hayır dedikçe o daha çok çabalıyor ve benim de bahanelerim tükendi. Aramızdaki zararsız bir öpücüğün önemli olacağını düşünmedim."

"Seni rahatsız ettiğini neden bana söylemedin?" Forest soruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Hadi ama, Jordan'dan bahsediyoruz. O karıncayı bile incitmez ve ayrıca her sorunumda sana koşamam," diye açıklıyorum. "Bir ilişkimiz varmış gibi davranarak duygularını incitmeden onu nazıkçe hayal kırıklığına uğratabileceğimi düşündüm."

Forest bir şeyler düşünüyor gibi. "Jordan'ın Trinity'de olacağının farkında mısın? Artık bu oyunu sürdürmemiz gerekecek."

Oh, kahretsin.

"Julianne'i de sikeyim, o da kemikli köpek gibi." Forest yine sinirlenmiş görünüyor, "Sırf kimseyle çıkmıyorum diye bana sikimin kırılıp kırılmadığını sorduğuna inanabiliyor musun?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. Başımı çeviriyorum, bakışlarım şenlik ateşinin etrafında kaltağı arıyor. Kimse Forest'a bulaşıp paçayı kurtaramaz. Onun için adam öldürebilirim. "Onu öyle bir tokatlayacağım ki," diye tehdit etmeye başladım.

"Benim yüzümden kavgaya girmeyeceksin," diyerek Forest fikrimi anında bastırıyor.

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek, "Affedildim mi?" diye soruyorum. Bana kızgın kalamayacağını bildiğimden, ona en sevimli yalvaran yüzümü veriyorum.

Dudaklarında bir sırıtiş, "Evet." Sonra derin bir nefes alır. "Yine de, şimdi ne yapacağız? Onları akademide gördüğümüzde ayrıldığımızı mı söyleyeceğiz?"

Kahretsin, bu işe yaramayacak. Alt dudağımı endişelendiriyorum, sonra cevap veriyorum, "Buna kanmayacaklar. Hepsinin bir oyun olduğunu anlayacaklar."

"Ya da," diye mırıldandı Forest, bakışlarımın tekrar onunkilere yönelmesini sağlayarak, "bir süreliğine numara yapabiliriz. En azından mesajı alana kadar."

Şaşırmış bir şekilde en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Bunu benim için yapar mısın?"

Forest omuz silkiyor. "Birkaç öpücük ve el ele tutuşma. Ne kadar zor olabilir ki? Ayrıca, erektil disfonksiyondan muzdarip olduğum söylentisini durdurmaya yardımcı olacaktır. İkimiz için de kazançlı bir durum."

"Ama ya hoşlandığın bir kızla tanışırsan?" Teklifini düşünürken alt dudağımı sıkarak soruyorum.

"O zaman ben de seni terk ederim," diye kıkırdar Forest.

Elimdeki birayı hatırlayarak bir yudum alıyorum. Bakışlarım tekrar Forest'inkilere kilitleniyor. Onunla rol yapmak zor olacak gibi değil. Forest'ın büyüleyici gri gözleri var ve kaslı vücudu, bronz teni ve koyu çikolata rengi saçlarıyla ne kadar ateşli olduğunu görmemek için kör olmak gerekir. Ona aşık olmamamın tek nedeni arkadaşşığımızın benim için her şey demek olması.

"Kurallar koymamız gerekecek," diyorum. "Bunun arkadaşşığımızı etkilemesini istemiyorum."

"Birinci kural," diye başlar Forest hemen, "Çöpü ben atarım."

Bir kahkaha patlattım. "Tamam. Başka neyiniz var?" Birkaç dakika düşündü. "Açıkçası, dil yok." Garip bir kahkaha patlattım. "Bu kesin."

Forest başını sallayarak "Kahretsin," diye mırıldanıyor. Bu anlaşılmayı ikinci kez düşünmeye başlamış gibi görünüyor, ama sonra şöyle diyor: "Gerçekçi görünmesi için bu boku çalışmamız gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Öpüşmek mi?"

Forest arabanın yan tarafına yaslanırken başını sallıyor. "Orada muhtemelen iki donmuş aptal gibi görünüyorduk."

Hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındım ve hissettiğim karıncalanmaları hatırlayarak "O kadar da kötü değildik" diye mırıldandım.

"Sen öyle diyorsan," diye takılıyor bana, sonra ifadesi yeniden ciddileşiyor. "Kurallarınız nedir?"

"Açıkçası, bu bizim dostluğumuzu etkileyemez."

Forest'ın bakışları bir an için üzerimde yoğunlaşıyor ama sonra başını sallıyor.

Ağzımın etrafında bir sırtıma oluşmaya başlıyor. "Çok bakımlıyım."

"Evet," diye kıkırdıyor, "güven bana, biliyorum."

Omuz silkerek, "Aklıma herhangi bir kural gelmiyor." diyorum.

"Tanrım, bunu gerçekten yapacak mısınız?" Carla aniden yanımda sordu, neredeyse kalp krizi geçirecektim. "Çünkü eğer durum buysa, bir sözleşme hazırlıyorum. Bunu siyah ve beyaz olarak belirleyeceğiz, böylece işler boka sararsa ortada kalmayacağım."

"Neyin ortası?" diye sordum. Forest'la Carla'dan daha yakın olsak da onun fikirleri benim için önemli. Onu asla rahatsız bir duruma sokmam.

Carla her şeyi parmaklarının ucuyla işaretleyerek şöyle diyor: "Bu seni kışından ısırıldığında ikinizin arasında elçilik oynamayacağım. İkiniz arasında seçim yapmayacağım. Birbirinizle olan sorunlarınızı dinlemeyeceğim. İsviçre'den ayrılıyorum."

"Tamam," diye kabul ediyor Forest. "Bunların hiçbiri olmayacağından değil."

"Seni o duruma sokamayacak kadar çok seviyoruz. Merak etme," diyorum ve kolumu Carla'nın koluna dolayarak şenlik ateşine doğru yürümeye başlıyoruz. "Biradan daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Bölüm 2

ORMAN

Çok uzun bir gece oldu. Carla'yı yatağına yatırdıktan sonra sabırlı bir iç çekiyorum, sonra da yatağın kenarında zar zor oturmaya çalışan Aria'yı yukarı çekmeye gidiyorum.

"Gel hadi. Uyku zamanı," diyorum onu bedenime doğru çekerken.

"İstemiyorum," diye mırıldanıyor.

Onu Carla'nın ailesinin malikânesinin arka bahçesindeki kulübesinin koridoruna yönlendirmeyi başarıyorum. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü Julian Amca iki kızın bu gece ne kadar sarhoş olduğunu görseydi, kırım tehlikeye girerdi.

Aria omuzlarını tutuşuma karşı kendini çekmeye başladı. "Yorgun değilim. Uyumayalım ve doğruluk mu cesaret mi oynayalım."

Onu en yakın misafir odasına doğru yönlendirirken, "Tüm sırlarımı biliyorsun ve gereğinden fazla içtin," diye mırıldandım. Ben diğerinde kalacağım ve şu anda sadece şenlik ateşinin kokusunu üzerimden atmak ve yorganın arasına girmek istiyorum.

Odaya girip Aria'yı yatağın kenarına oturtuyorum.

Çömelerek topuklu ayakkabılarını çıkardım ve yana attım. "Neden doğru adamı çekemiyorum?" diye mırıldanıyor.

"Bir gün onunla tanışacaksın," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

"Evet, ama neden sadece pislikleri ve utangaç erkekleri çekiyorum? Ya adam sadece pantolonuma girmek istiyor ya da beni nasıl öpeceği hakkında hiçbir fikri yok. Her zaman çok garip oluyor. Hiç kıvılcım çıkmıyor." O geri düşünüyor

Kirpiklerini gözlerinin üzerine indirmiş, bana bakıyor. "Bahse girerim çarşafların arasında ne yapacağını biliyorsundur. Değil mi? Neden senin gibi biriyle tanışamıyorum?"

Bir kahkaha attım. "Ben türümün tek örneğiyim." Dizimi yatağın üzerine koyarak bir kolumu Aria'nın altına sokuyorum ve onu yastıklara doğru kaydırıyorum.

Yan dönüyor ve bir elini yastığın altına sokuyor. "Hani daha önce öpüşmüştük ve sen yüzümü çerçevelemiştin ya?"

"Evet," diye mırıldandım otururken.

"Bu, herhangi bir erkeğin benimle yaptığı her şeyden daha romantikti. Ya üzerime salyalarını akıtıyorlar ya da lanet dudaklarımı yemeye çalışıyorlar." Aria tekrar oturuyor ve bacak bacak üstüne atarak bana ciddi bir bakış atıyor. "Ders vermelisin."

Bir kahkaha attım. "Ve ticari sırlarımı vereceğim. Hayatta olmaz."

Omuzları çöküyor ve biraz üzgün görünüyor. "Ama neden hep böyle oluyor? Neden bana ayak parmaklarımı kıvıran öpücükler veren bir erkekle tanışamıyorum? Ellerimiz birbirine değdiğinde kıvılcımlar hissetmek istiyorum. Bana baktığında karnımda bir patlama hissetmek istiyorum." Umutsuz bir iç geçiriyor. "Lanet olsun, seks benim de orgazm olmamı sağlayacak kadar uzun sürse harika olurdu."

"Vay canına," diye kıkırdadım. Bu konuşma yasak bölgeye doğru ilerliyor. "Uyuma vaktin geldi."

Aria başını sallıyor, sonra kaşları birbirine çarpıyor ve yüzündeki ifade endişe ve üzüntü karışımı bir hal alıyor. "Belki de sorun bende? Belki de kırıldım ya da çok deneyimsizim?"

"Senin hiçbir sorunun yok," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. Kendisinde bir sorun olduğunu düşündüğünü bilmek kalbimde bir sızıya neden oluyor.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Pratik yapmamız gerektiğini söylemiştin. Belki bana nasıl öpüşüleceğini öğretebilirsin? Demek istediğim, eğer nasıl doğru yapılacağını bilirim, bu sorunun yarısını çözecektir. Değil mi?"

Başımı yana eğerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi pratik yapmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman."

Birkaç saniye ona bakıp ne sorduğunu düşünüyorum. Belki öpüşme alıştırmaları yaparsak Aria kendini daha iyi hisseder. Ayrıca rahatlar ve çok garip olmaz.

"Hadi," diyor, dizlerinin üzerine tırmanıp bana yaklaşırken heyecanı yüzünden okunuyor. "Hadi pratik yapalım."

Omuz silkerek mırıldandım. "Tamam. Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Sen mi beni öpeceksin, yoksa ben mi seni öpeyim?"

Açıklıyorum. Bana sırtıırken hiç tereddüt etmedi. "Sen beni öp." "Tamam." Ona biraz daha yaklaşırken derin bir nefes alıyorum.

"Bekle!" Aniden durakladım. Gözleri benimkilere yapıştı. "Berbat olup olmadığımı bana söylemelisin. Tamam mı?"

"Tamam." Birkaç saniye bekliyorum ve o sabırla beni beklediğinde elimi yüzüne götürüp yanağını okşuyorum. Nefeslerimiz birbirine karışana kadar ona yaklaşıyorum. "Emin misin?"

"Evet," diye fısıldıyor ve havanın patladığını hissediyorum.

Aria çok güzel, ruhani bir şekilde. Akıllı, nazik ve mükemmel. En iyi arkadaş olmamız onun ne kadar muhteşem olduğunu görmediğim anlamına gelmiyor. İçten içe, ona aşık olmanın kolay olacağını biliyorum, ama bu düşünceyi çok aşağılara itmeye devam ediyorum.

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra ağzımı Aria'nın kine bastırıyorum. İlk başta onu hızlı bir doğum günü öpücüğü gibi öpüyorum, ama sonra Aria'nın dudakları benimkilere doğru hareket ediyor.

Elimi boynunun arkasına doğru kaydırıyorum ve dudaklarımın onunkileri okşamasına izin veriyorum.

Aria dizlerinin üzerinde doğrulup kollarını boynuma dolayınca kadar öpücük güvenli bölgede kalıyor. Tam geri çekilecekken dili alt dudağıma değiyor.

Onu yatağına yatırmalıyım.

Kalkıp onu uyumaya bırakmalıyım.

Bunun yerine dudaklarım aralanıyor ve Aria'nın dilinin daha önce kararlaştırdığımız birkaç kuraldan birini çiğneyerek ağzıma girmesine izin veriyorum.

Alkol ve tatlı bir şeyin karışımı tat alma tomurcuklarıma çarpıyor. Aria'nın hafif çiçek kokusu etrafımı sarıyor ve sonra dili benimkine sürtünüyor.

Diğer kolumu beline dolayıp onu sıkıca göğsüme doğru çekiyorum ve sonra öpücük üzerindeki kontrolümü kaybediyorum.

Başlamak için kontrolüm olsaydı bile.

Öpüşmenin şiddeti arttıkça kalp atışlarım hızlanıyor. Onun en iyi arkadaşım olduğunu unutuyorum ve bedenim onu tamamen bir kadın olarak tanıyarak kontrolü ele alıyor - beni büyüğü altına alan seksi bir siren.

Dillerimiz dans ediyor, dudaklarımız birbirine masaj yapıyor ve beni daha önce hissetmediğim bir açlıkla dolduruyor.

Sonra Aria muhtaç bir inilti çıkarıyor ve bu anında kafamı dağıtıyor. Kendimi çekerek öpücüğü kesiyorum ve Aria oturur pozisyona geri yığılıyor. Nefes almaya çalışırken yüzünde şaşkın bir ifade var.

Elini kaldırarak parmaklarını dudaklarına değdiriyor. "Vay canına," diye fısıldıyor, neredeyse hayrete düşmüş bir halde. "Bunu sen de hissettin mi, yoksa sadece ben mi hissettim?"

"Hayır," diye cevap vermekte zorlanıyorum hızlı hızlı nefes alıp verirken.

"Hissettim

o."

"Yani benim bir sorunum yok, öyle mi? Değil mi?" Bana öyle bir sırtıyor ki

çok rahatlamıştım.

"Evet, sana daha önce de söylediğim gibi. İyisin."

İçimdeki karmaşayı sindirmek için ayağa kalkıyor ve boğazımı temizliyorum. "İyi geceler, Aria."

Odasından çıkarken arkamdan "Tatlı rüyalar," diye sesleniyor.

Aceleyle banyoya gidip duşu açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp suyun altına giriyorum. Yüzümü damlalara doğru eğerken bir elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

Siktir, Forest. Aria'nın bir kadın olduğu gerçeğini denklemden ayırmak zorundasın, yoksa bu iş suratında patlayacak.

O benim en iyi arkadaşım. Birbirimize yardım ediyoruz. Sahte ilişkiden daha fazlasını elde ediyormuşum gibi gelse de. Aria'nın sadece doğru adamla çıkması gerekiyor, o zaman iyi olacak.

Diğer yandan ben mi? Etrafta kırık bir sikle dolaştığım dedikodusuyla baş başa kaldım ve bu saçmalığın Trinity'de yayılmasına izin veremem.

Bunu yarın ayıldığında ve doğru düşünebildiğinde Aria'yla konuşmam gerekecek.

ARIA

Dişlerimi fırçaladıktan sonra hızlı bir duş alıyorum ve üzerime bir tişört ile bir eşofman geçiriyorum.

Hafızam biraz karışık ama Forest'ı öptüğümü hatırlıyorum ve karıncalanmalarım olduğu gerçeği aklımın bir köşesinde alarm zili gibi çalmaya devam ediyor.

Hasarın ne kadar kötü olduğunu bilmediğim için yüzümü buruşturuyorum.

Neden ona da içimi dökmek zorundaydım ki? Evet, ilgimi çeken erkek tipleriyle mücadele ediyordum ama Tanrım, tüm bunları Forest'a anlatmak zorunda mıydım?

Alnımda bir çatıklık oluştu. Yine de Forest beni öptü ve bunu sorun etmiyor gibiydi.

Derin bir nefes alarak odadan çıkıyorum ve mutfağa gidiyorum. İçeri girdiğimde Forest'ı çoktan bir fincan kahve içerken buldum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum kendime bir fincan koymaya giderken. Forest'la konuşmadan önce kesinlikle kafeine ihtiyacım var.

"Hey."

Kahvemi içtikten sonra mutfağın ortasında yer alan adanın karşı tarafına oturuyorum. Özür dilemem gerektiğini bilerek taburenin üzerinde beceriksizce kayıyorum. "Dün gece için özür dilerim."

Forest gözlerini telefonundan kaldırıyor ve bana baktığında omuz silkiyor. "Endişeye gerek yok." Cihazı granit levhanın üzerine bırakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ilık sıvıdan büyük bir yudum aldıktan sonra "Evet, sana yük olmak istememiştim" diyorum.

Forest başını hafifçe eğiyor, bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Ama belli ki bu seni rahatsız eden bir şey."

Omuzlarım çöktü. "Erkekleri çoktan aşım. Bu çok yorucu. Anlıyor musun?" Alt dudağımı kemiriyorum ve "Sahte ilişki konusunda ciddi miydin?" diye sorarken midem sıkışıyor.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Forest'ın garip davranmasını, hatta üzülmesini ama onun bu kadar rahat davranmasını değil.

Beni şaşırtarak başını salladı. "Bundan ikimiz de faydalanırız. Ben senden daha çok."

Aptalca söylentiği hatırlayarak homurdandım, "Bu arada tamamen saçmalık."

Forest başını sallar. "Evet." Kahvesini bitirir, sonra fincanını durulamaya gider.

"Bu eylemden en az senin kadar benim de çıkarım var," diyorum. "Randevularla işim bitti. Tüm bunlara bir ara vermem gerekiyor." Forest tekrar oturduğunda, "Tanıştığım erkeklere katlanmak için standartlarımı düşürüyormuşum gibi geliyor," diye itiraf ediyorum. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum, hayatımda bir değişiklik yapmaya kararlıyım. "Cidden, dün geceki alıştırma öpücüğünden sonra, denizdeki tüm boktan balıkları elemekten bıktım. Seni öpmek, çıktığım tüm salaklardan daha gerçekçi geldi."

"Muhtemelen arkadaş olduğumuz için," diye gerekçelendiriyor Forest. "Birbirimizi seviyoruz, bu yüzden bir bakıma gerçektir." Telefonunu granitin üzerinde döndürmeye başlıyor. "Yani, bir düşünsene," bakışları benimkilere yöneliyor, "arkadaşlık her ilişkinin büyük bir parçasıdır."

"Evet," kabul ediyorum. "Sahte bir ilişki yaşamamız senin için sorun olur mu? Bu şekilde, çıkmaya hazır olana kadar erkeklerle kavga etmek zorunda kalmam." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Ve saçma sapan dedikodular için endişelenmene gerek kalmaz."

"Benim için sorun yok." Forest bana sırtıyor. "Yine de bir sorum var."

"Sor."

"Dilsizliğe ne oldu?"

Gözlerim açıldı ve garip bir kahkaha attım. "Evet... uhm... Ben..."

Kıkırdamaya başlar. "Seninle taşak geçiyorum. Öpücüğün sorunun sende olup olmadığını anlaman için olduğunu biliyorum." Bana bir kaşını kaldırdı. "Ki durumun böyle olmadığını anladık."

"Yani, senin için sorun yok mu?" Emin olmak için sordum.

Forest omuz silkiyor. "İçkileri ve yiyecekleri paylaşırken daha çok tükürdük. Bu da farklı değil."

Tanrı'ya şükür.

"Evet, kesinlikle," diye mırıldandım.

Carla alışveriş için giyinmiş bir halde mutfağa geliyor. Önümüze koymadan önce bir kâğıt parçasını havada sallıyor. "Sözleşme."

Yazdıklarını okumak için başımı çevirdiğimde bir kahkaha attım. ***Forest Reyes ve Aria Chargill bundan böyle 'SAHTE' bir ilişki içinde olduklarını beyan ederler. Paraf atarak, her iki taraf da aşağıdaki eylemlerin tamamını veya bir kısmını gerçekleştirmeyi kabul eder:***

Öpüşme. (dil yok)

Öpüşme. (dil) Boyun

öpücükleri.

El tutma.

Diz / Uyluk dokunuşu.

Popo dokunuşu.

Haftada bir randevuya çıkmak.

Birbirinizin ekran koruyucusu olun.

İlişki durumunuzu sosyal medyada paylaşın.

Çift fotoğrafları için poz verin.

Taraflardan biri dostluktan daha fazlasını hissettiği anda, bu sözleşme derhal hükümsüz hale gelir.

Her iki taraf da aşağıdakileri kabul eder:

Carla Reyes aralarında bir elçi olarak kullanılmayacaktır.

Bu sözleşme dostluklarının sona ermesiyle s o n u ç l a n ı r s a Carla Reyes taraf seçmek zorunda kalmayacaktır.

Carla Reyes, tarafların birbirleri hakkında kötü konuşmalarını dinlemek zorunda kalmayacaktır.

Carla'ya bakarken gözlerimi büyüttüm. "Kahretsin, bir şey kaçırmadığına emin misin?"

Carla, kalemiyle noktalı çizgiye dokunurken, "Cinselliği de dahil edecektim ama sonra iğrendim," diyor. "Hangisi geçerliyse onu yazın ve altını imzalayın."

Forest ve ben her şeyi tekrar okuduktan sonra ona bakıyorum. "Dil konusunda sorunumuz yok, değil mi?"

Forest'ın gözleri benimkilere kaydı. "Eğer senin için sorun yoksa."

"Evet, kesinlikle." Her şeye tekrar göz gezdiriyorum. "Geri kalanı için de sorun yok." Tüm maddelerin yanına paraf atıyorum, sonra da adımın üstünü imzalıyorum. Forest'a kalemi uzatıyorum ve anlaştığımız her şeyi paraflamasını izliyorum, sonra o da imzasını atıyor.

Ona sırtarak, "Herkesin gözünü boyamak eğlenceli olacak," diyorum.

"İlişkiler hakkında endişelenmek zorunda olmadığım için mutluyum. Bu, zaman ayırabileceğim son şey," diyor Forest.

Carla işaret ediyor, sonra da bize sırtıyor. "Bu bebek benimle kalacak. İkinizin de çift fotoğraflarınız için poz vermeniz gerekiyor."

"Şimdi mi?" Nefes nefese kaldım. "Bok gibi görünüyorum."

"Evet," Carla kaşlarını bize doğru sallıyor. "İnsanları konuşturmak için 'yeni uyandık' bakışı gibisi yok."

"Ugh," diye bir inilti çıkardım.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı Forest. "Hâlâ alışverişe gitmek istiyorsun ve toplanmamız gerekiyor."

Carla telefonunu eline alıyor, sahte ilişkimiz konusunda fazlasıyla heyecanlı görünüyor. "Yatak odasına gidiyoruz."

Başımı sallayarak Forest'a bakıyorum. "Bu durumdan bizden daha çok keyif alıyor."

Odaya girdiğimizde, gece için kullandım. Carla önce şifonyere gidip sözleşmeyi bırakıyor, sonra bize dönüyor. "Birinizi sarılırken ve çılgınca aşık görünürken çekelim."

Forest kollarını bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Yanağımı ona yaslarken mutlu bir iç çekiyorum.

"Güzel. Aria, yukarı bak. Forest, alnına bir öpücük kondur," diye talimat veriyor Carla, sanki profesyonel bir fotoğrafçıymış gibi.

Fotoğraftan memnun kaldığında, "Yatağa. Sarılın ve aşık gibi görünün."

Orman yatağa uzanır ve bir yastığa sarılmaya başlar. "Bir daha düşündüm de, siz ikiniz alışverişe gidin, ben de uyuyayım."

Altındaki yastığı kaptım ve onunla vurdum. "Hiç şansın yok."

Yanına uzandım, sonra Carla kaşlarını çatarak bize baktı. "Hadi çocuklar. Burada benimle çalışın."

Forest kolunu altıma sokuyor ve beni yanına çekiyor. Vücudumu ona doğru çeviriyorum, sonra Carla'ya bakıyorum. "Fotoğrafi çektin mi?"

"Bu gidişle kimseyi ikna edemeyeceksin," diye mırıldandı. "Öpücük."

Kendimi yukarı itiyorum ve ağzımı Forest'inkine bastırıyorum. Birkaç saniye sonra, "Fotoğrafi çektin mi?" diye mırıldandım.

Carla bir kahkaha patlatır. "Evet, ama dudak dudağa iken ölmüş iki balık gibi görünüyorsunuz."

Forest'tan uzaklaşıp Carla'ya bakıyorum. "Ciddi misin?"

Birden Forest beni ters çevirdi ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Dudakları şehvetli bir şekilde hareket etmeye başlıyor ve o kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki midemde bir çırpınmaya neden oluyor.

Yine bu hisle irkildim. Onu geri itiyorum ve yataktan kalkarak, "Hadi hazırlanalım, yoksa bu günü asla atlatamayacağız," diyorum.

Carla'nın kıkırdadığını duyuyorum. "Kahretsin, öpücük gerçekten çok ateşli çıktı. Bütün fotoğrafları ikinize de gönderiyorum. Fotoğrafları sosyal medyada yayınlayın. Durumunuzu birbirinizle ilişki içinde olarak değiştirmeyi unutmayın."

Gece çantamı karıştırıp bir kot pantolon ve bir tişört çıkarıyorum, sonra Carla kıkırdıyor, "Ayrıca verdiği hizmet karşılığında bana sevdiğim topuklu ayakkabıları alıyorsun."

"Siyah ve kırmızı olanlar mı?" diye sordum. Carla başını sallayınca ona sırtıyorum. "Onları senin için alacağım, çünkü seni çok seviyorum." Telefonum çalıyor, dikkatimi çekiyor ve ekranı açıp Carla'nın mesajına tıklıyorum. Forest'la öpüşürken çektiği fotoğrafa bakarken gözlerim açılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Forest'ın. "Bu işte iyisin Carla. Bunları gördüklerinde bizden şüphe etmeyecekler."

"Bu kesin. Fotoğrafçılık yapmalısın," diye ekledikten sonra rahatlamış bir iç geçirdim. "Bunu gerçekten başarabiliriz."

Forest bana beşlik çakmaya geliyor. "Kimse bu konuda bir bok düşünmeden bekar olmaya içelim."

"Aria ve Forest bir ağaçta oturuyorlar. K-I-S-S-I-N-G," Carla odadan çıkarken şarkı söylüyor.

Bölüm 3

ORMAN

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdiğimde, önümüzdeki dört yıl boyunca evim olarak adlandıracağım odaya göz gezdiriyorum.

Noah aniden, "Yani bu yıl bir grup kızla sadece ikimiz varız," diyor.

Ona dönerek kapı pervazına yaslanışını izliyorum. Noah muhasebe alanında yüksek lisans yapmak için eğitimine bir yıl daha eklemek zorunda kaldı çünkü kız kardeşimin nişanlısı Kao ile Indie Ink Yayıncılık'taki pozisyonlarını değiştirdiler. Aynı çevrede hareket ederek büyüdük ve benden beş yaş büyük olmasına rağmen bana asla çocukmuşum gibi davranmadı. Fallon ve onun arkadaş grubuyla daha yakın.

"Evet." Elini sıkmaya gittim. "Seni bir süredir görmüyordum. Yaz tatilin nasıldı?"

"Ne molası?" diye kıkırdıyor. "Marcus Amca'nın yanında staj yapmak zorunda kaldım."

İçimi çektim. "Evet, benim de bundan sonraki geleceğim bu. NextGen International'ın başına geçmek için babamın yanında eğitim almaya başlamam gerekiyor."

"Müstakbel baldızım nasıl?" Aria'nın sorduğunu duydum.

Noah ve ben koridora çıktık ve Aria'nın Jade'e sarıldığını gördük. Hunter, Aria'nın ağabeyi ve Jade bir yıl önce çıkmaya başlamışlar.

Hunter bize doğru yürüdü ve kolunu omuzlarıma atarak "Yerleştiniz mi?" diye sordu.

"Evet," başparmağımla odamı gösteriyorum, "daha yeni bitirdim."

Hunter içeri baktı. Eskiden kız kardeşimin eski odasıydı. Sonra sordu, "Fallon çoktan taşındı mı?"

"Evet. O ve Kao önümüzdeki hafta sonu kendi evlerine taşınıyorlar. O zamana kadar bizimkilerde kalacak."

"Getirdin mi?" Aria kardeşine sorar.

Hunter cebinden bir şarj aleti çıkarıp ona uzatıyor. "Bunu yanına almayı nasıl unuttun?"

"Sus," diye susturur Aria onu. "Aldığım yeni kıyafetlerle meşguldüm."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Dün ben düşene kadar alışveriş yaptılar."

Kuzenim Jase, Carla'nın ağabeyi, Mila ile birlikte odaya girdiğinde çocuklar benimle alay edercesine gülüyorlar.

Hunter bana döndüğünde herkes hâlâ birbirini selamlıyordu. "Ne zamandan beri kız kardeşimle çıkıyorsun?"

Sikeyim.

Aria hemen, "Sadece rol yapıyorum," diye yanıtlıyor, sonra başını eğip, "Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Hunter ona bıkkın bir bakış atıyor. "Sosyal medyada paylaşmışsın. Gözden kaçırmak zor. Görüp kalp krizi geçirmeden önce babamı arasan iyi olur."

Çifte lanet.

"Tüh," diye omuz silkiyor Aria, gözlerinin daha büyük görünmesini sağlayan sevimli bir yüz ifadesi takınarak. "Onu arayıp endişelenmemesini söyleyeceğim."

Hunter bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Neden ikiniz sahte bir ilişki içindesiniz?"

Tam o sırada kız kardeşim en yakın arkadaşı Hana ile birlikte odaya girdi. "Kimin sahte bir ilişkisi var?"

Hunter ona "Erkek kardeşin ve kız kardeşim," diye cevap veriyor. "Neden?" diye kaşlarını çatıyor.

"İnsanlar Forest'ın erektil disfonksiyonu olduğunu düşünüyor ve Aria'nın da pisliklerin asılmasıyla işi bitti. Bu onlar için bir kazan-kazan durumu," diye yanıtlıyor Carla.

Fallon anında kaşlarını çatmaya başlar. "Kim böyle düşünüyor?"

"Önemli biri değil," diye cevap veriyorum. "Sadece söylentinin Trinity'de yayılmasını istemiyorum."

Fallon cevabımdan memnun görünüyor ve eski odasına göz atmaya geliyor. "Kahretsin, anında bir erkek mağarası. Hiç vakit kaybetmemişsin."

Hana, Mila ve Jade eski odalarına yerleşirken, Aria Mason Amca'yı arayarak ona her şeyi açıklar.

Mutfağa yürüyorum ve buzdolabını açıyorum, sırtıyorum. "Bütün atıştırmalıkları ve içecekleri kim aldı?"

Noah, "Personel stokta tutuyor, bu yüzden endişelenmenize gerek yok," diye cevap veriyor. Bir menüyü işaret ediyor. "Yemek için dışarı çıkmak istemediğinizde de sipariş verebilirsiniz."

"Teşekkürler." Süite göz gezdiriyorum, geniş oturma odasına ve bir duvara monte edilmiş eğlence sistemine bakıyorum. Büyük cumbalı pencerelerden ve balkona açılan sürgülü kapıdan süitin içine ışık sızıyor.

Önümüzdeki yılı düşündükçe göğsüm heyecanla doluyor.

Aria bana doğru yürüyor. "Babamla yaptığım görüşmeden sonra çikolatalı pastaya ihtiyacım var." Durdu ve omzunun üzerinden bağırdı, "Carla, restorana gidiyoruz. Sen de geliyor musun?"

"Hayır." Carla'nın kafası kapı aralığından dışarı fırladı. "Gitmeden önce Jase'le takılacağım. Onu bir daha ne zaman göreceğimi Tanrı bilir."

"Tamam. Keyfini çıkar," diyor Aria ve sonra gelip elimi tutuyor. "İlk düzgün oyunculuğumuz için hazır mısın?"

"Elbette."

Süitten çıkıp asansörle lobiye iniyoruz. Binadan çıkar çıkmaz Aria, "Bana hızlı bir öpücük ver," diyor.

Eğilip ağzına bir öpücük kondurduktan sonra "Bunu ne sıklıkla yapacağız?" diye soruyorum.

Aria kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ahh... her zaman olduğu gibi mi?" Kaşlarım havaya kalkıyor ve Aria kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kahretsin, kendimi özel hissetmiyor muyum?"

Hasar kontrolü yapmam gerektiğini bilerek elimi onunkinden kurtarıyorum ve kolumu omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Üzgünüm, sadece gerçekten çıkmamız fikrine alışmam gerekiyor."

Aria bana yandan sarılıyor ve sırtıyor. "Ben de öyle. Alışacağız."

"Bunu biraz fazla ileri götürdüğünü düşünmüyor musun?" Julianne'in arkamızda olduğunu duyuyorum. Bize yetişiyor ve bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "Herkes sizin ezelden beri en iyi arkadaş olduğunuzu biliyor. Bu rol de neyin nesi?"

Aria'nın gözleri Julianne'de keskinleşiyor, sonra başını eğiyor ve soruyor, "Tüm spermler arasında kazanan sen misin?"

Şaşkınlık Julianne'in fazlasıyla mükemmel yüz hatlarını bozarken bir kahkaha patlattım.

"En iyi ilişkiler arkadaşlık olarak başlar. Yaz tatilinde daha fazlasını istediğimizi fark ettik," diye açıklıyor Aria ve sonra Julianne'e sinirli bir bakış atıyor. "Sana bir açıklama borçlu olduğumuzdan değil."

"Yani, gerçekten çıkıyor musunuz?" Julianne soruyor, ela bakışlarında hâlâ şüphe var.

Aria kendini kaybediyor ve ben onu durduramadan Julianne'e dik dik bakıp kişisel alanına giriyor. Aria ufak tefek olabilir, ama onu kızdırdığınızda çok öfkeleniyor.

"Erkek arkadaşımın sikinde bir sorun olduğu dedikodusunu yaymandan hoşlanmıyorum," diye Julianne'e çıkıştı. "Bir, hayatlarımızın seninle hiçbir ilgisi yok. İki, dün gece bana yaşattığı orgazm, onda kesinlikle hiçbir sorun olmadığını kanıtlayabilir. Bir hanımefendi olmam gerektiğini unutmadan ve seni gelecek yıla kadar tokatlamadan önce kendine bir hayat kur ve bizimkinden uzak dur."

Julianne anında mahcup görünüyor. "Özür dilerim, kavga başlatmak istememiştim."

Evet, tipik Julianne. Biri ona bokunu söylediği anda uysallaşılıyor.

Aria elimi tutup beni restorana doğru çekmeden önce Julianne'e son bir bakış atıyor.

"İyi gitti," diye mırıldandım.

Aria hâlâ öfkeli bir halde, "Ah, günün birinde bu kıza karşı sabrım tükenecek," diye yakınıyor.

Yürümeyi bırakıyorum ve Aria'nın çenesinden tutarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. Başımı eğmeden önce ona sırtıyorum ve bu kez dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Midem bulanıyor ve kalbim kaburgalarıma bir tekme atıyor ama bunu vücudumun güzel bir kadını öpmeye verdiği tepki olarak geçiştiriyorum.

Geri çekildiğimde Aria'nın yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Çok daha iyi."

Bir kahkaha attım ama sonra ciddileşerek şöyle dedim: "Beni savunduğun için teşekkürler. Gerçi buna gerek yoktu."

"Her zaman arkanı kollayacağım," diyor Aria bana sarılmadan önce. "Kimse benim Ormanımla uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz."

Restorana girmeden önce ben de ona sarılıyorum. Her zaman grubumuz için ayrılan masaya gidip oturuyoruz ve "Seri katile dönüşmeden önce sana biraz çikolata verelim" diye şaka yapıyorum.

ARIA

Kek çatalını yalıyorum ve memnun bir iç çekiyorum. "Hayatımın geri kalanında yemek için tek bir şey seçmek zorunda olsaydım -"

"Çikolata olurdu," diye mırıldanıyor Forest. Başını sallayarak bana sırtıyor. "Hepsini nereye koyuyorsun?"

"Bağırsaklara kimin ihtiyacı var ki? Ben çikolatalı iyilikle doluyum," diye takılıyorum ve ardından kapuçinomdan bir yudum alıyorum.

"İhtiyacın olan tüm sanat malzemelerini almayı başardın mı?" Forest soruyor. "Evet." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Derslere başlamak için sabırsızlanıyorum."

Jordan yakındaki bir masaya oturuyor ve ben bir panik ve suçluluk duygusu hissediyorum.

Forest elime uzanıp sıkıyor ve Jordan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kız arkadaşım, ressam. Çıplak resim yapmak zorunda kalmadığın sürece sorun yok. Çıplak bir adama bakmanı istemiyorum."

Bir kahkaha patlattım. "İğrenç, muhtemelen tüm sınıf boyunca kıkırdardım."

"Zavallı model ömür boyu travma geçirecek o zaman," diye gülüyor Forest.

Jordan'ın konuşmamızı dinleyip dinlemediğinden emin olmadan Forest'a yaklaşıyorum ve "Eğer çıplak bir resim yapmam gerekirse, bana her zaman poz verebilirsin" derken baştan çıkarıcı görünmeyi başardığımı umuyorum.

Forest'ın yüzünde şok dalgaları oluşuyor ve ben de gözlerimi büyütüyorum, böylece numara yaptığımı anlayacak.

Gözlerinde anlayış beliriyor. "Oh... kesinlikle." Tekrar rahatlıyor. "Karın kasların tuval üzerinde ölümsüzleştirilmeyi hak ediyor."

Şakacı bir şekilde omzuna tokat attım. "Ne kadar da kendini beğenmişsin."

"Bebeğim..." Gözlerim anında onunkilere dikiliyor. Bana bebeğim dediğinde, kalbimde garip bir karıncalanma oluyor. "İtiraf et, şimdiye kadar gördüğün en iyi karın kaslarına sahibim."

Ona sırtırken yalan söylememe bile gerek yok. "Evet, kesinlikle."

Bir garson masamızı toplamaya geliyor ve başka bir şey isteyip istemediğimizi soruyor. Başımı sallıyorum ve parmaklarımı Forest'inkilerle birleştirerek kalkıyorum. "Hadi gidip bir film izleyelim."

"Ben seçtiğim sürece."

Süite geri döndüğümüzde güzel bir akşam geçiriyoruz. Forest hemen odasına yönelirken bir yandan da sesleniyor: "Sakın kumandaya dokunayım deme. Eşofmanlarımı giyiyorum."

Sırtarak oturma odasına koşuyorum ve kanepeye uzanıp kumandayı kaptığım gibi televizyonu açıyorum. Animasyon bölümüne geçerken sinsi bir kahkaha patlatıyorum. *Buz Devri*'ni gördüğümde serinin ilk filmini oynat tuşuna basıp duraklatıyorum. Soluma doğru eğilerek koridora bakıyorum ve Forest odasından çıktığında bir muzip kahkaha daha atıyorum.

Forest bunu duymuş olmalı çünkü "Sana kumandaya dokunma demiştim" diyor.

Yanıma oturduğunda ona sırtıyorum. "Ne zamandan beri seni dinliyorum?"

"Doğru." Bir iç çeker ve sonra televizyona bakarak inler. "Tanrım, yine mi *Buz Devri*?"

Kanepede zıplıyorum. "Lütfen."

Bana ters ters baktı ve bir kez daha iç çekerek "Peki" dedi.

"Yassss!" Bacaklarımı kanepeye doğru kaldırarak yan tarafıma kıvrılıyorum ve başımı Forest'ın kalçasına yaslıyorum.

Oynat tuşuna basıp kumandayı masanın üzerine bırakıyorum. Sarılıp, elimi Forest'ın bacağına altına sokuyorum.

Scrat'i gördüğüm anda yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Buz Devri'ni tekrar tekrar izleyebilirim ve asla bıkmam.

Birkaç saniye sonra Forest bir kıkırdama çıkarır. "Bu sen ve kek."

"Doğru!"

Carla oturma odasına gelir ve diğer kanepeye uzanır. "Buz Devri mi? Yine mi?" Bize bakıyor, sonra da "Aptalca bir soru" diye mırıldanıyor.

Filmin birkaç dakikasında Noah gelip açık kalan kanepeye uzanıyor. "Kahretsin, bu filme bayıldım."

"Hey, gergedanlar, gerçekten çok küçük beyinleriniz var. Bunu biliyor muydunuz?" Carla, Noah'ya ters ters bakarken *Sid*'i taklit eder. "Hayır, bu sadece bir gerçek. Alınmak yok." Noah ona sıkılmış bir bakış atar. "Muhtemelen neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun." Kanepeye uzanır ve devam eder, "Ah... nefis... bir karahindiba. Mevsimin sonuncusu olmalı."

Carla bunu o kadar iyi yapıyor ki beni kahkahalara boğuyor.

"Sid'le ilişki kurmana şaşırmadım," diye mırıldandı Noah. "Aptal ve konuşkan biri."

Ağzım açık kalıyor ve kendimi oturur pozisyona itiyorum.

Carla derin bir nefes çeker ve Noah'ya ters ters bakmadan önce yakıcı bir bakış fırlatır. "Parmakla konuş, yüz meşgul."

"Hey, sadece söylüyorum," diye omuz silkiyor Noah. "Birini tanımak için biri gerekir."

Vay anasını.

Gözlerim Noah ve Carla arasında gidip geliyor ve sonra Forest'a bakıyorum. "Ne kaçırdık?"

Forest omuz silkiyor ve sonra soruyor: "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

"Elbette," diye cevap verir Carla umursamazca.

"O halde," diye mırıldanıyorum kumandaya uzanırken. "Geri sarıyorum çünkü ikiniz Scrat sahnemi mahvettiniz."

Etrafımdan toplu iniltieler yükseliyor ve sırtarak tekrar play tuşuna basıyorum.

Bölüm 4

ORMAN

Hepimiz Trinity'deki karşılama törenine katılıyoruz. Sahnede Fallon'un yanında oturuyorum ve o ayağa kalkarken, "İyi şanslar" diye mırıldanıyorum.

Kürsüye çıkıyor ve bakışları tüm öğrencilerin üzerinde geziniyor. "Altı yüz otuz yedi," yüzünde kendinden emin bir gülümseme oluşuyor. "Mezun olmanıza kalan gün sayısı bu. Bu yolculuğun her günü önemli. Hem akademik hem de sosyal bir deneyim olacak."

Zarif bir gülümseme kız kardeşimin Trinity'nin sahibi gibi görünmesini sağlıyor, ki öyle de. Ama yine de, geçen yıl içinde ne kadar ilerlediğini görmek beni gururlandırıyor.

"Önümüzdeki dört yılı dünyada nasıl bir fark yaratabileceğinizi öğrenmek için kullanın. Trinity Academy başkanlar, CEO'lar ve vizyonerler yetiştirmiştir. Siz de sizden önce gelenlerden farklı değilsiniz ve aynı fırsatlara sahipsiniz. Gelecekte ortak veya rakip olabilecek öğrencilerle omuz omuza olacaksınız. Birbirinizle işbirliği yaparak ve kalıcı bağlar kurarak bundan yararlanın. Trinity Academy'ye hoş geldiniz. Her birinize sahip olduğumuz için şanslıyız." Fallon salonun arka tarafındaki geniş kapıları işaret ediyor. "Dışarıda masalar hazırlandı. Lütfen brunch için aileme katılın."

Fallon bana dönüyor ve gözle görülür bir nefes veriyor. Ayağa kalkarak eline uzandım ve cesaret verici bir şekilde sıktım. "Harikaydın."

Aria yanımda oturduğu yerden kalkarken, "Hadi yiyelim," diye mırıldanıyor.

Biz sahneden inerken Kingsley Teyze "Bebeğim!" diye ağlıyor. Mason Amca hemen arkasında olduğu halde Aria'yı kucaklamaya geliyor. "Tanrım, babanın oraya oturduğu günü hâlâ hatırlıyorum." Aria'yı iten Kingsley Teyze ona ağlamaklı bir gülümseme verir. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Tanrım, anne. Daha dört yılım var," diye mırıldanıyor Aria, ilgiden utandığı her halinden belli.

"Sus. Seninle istediğim kadar uğraşırım," diye azarlıyor Kingsley Teyze onu.

Annem gelip kolunu belime doluyor ve bana sarılıyor. "En azından o iş bitti."

"Evet."

Babam omzumu okşuyor ve sonra Fallon'a katılıyoruz, o da Jamie Teyze ve babamın ağabeyi Julian Amca ile konuşuyor.

"Fallon, baban bu hafta sonu ilk evine taşınacağından bahsetti?" Julian Amca yorum yapıyor. "Evin ısınmasına ev sahipliği yapacak mısınız?"

"Kesinlikle," diye cevaplıyor Fallon. "Ama önce, ben bir şey planlamadan önce yerleşmek istiyoruz."

Kao onun yanına gelip kolunu beline doluyor. Herkese kibarca gülümseyerek "Günaydın" diye mırıldanıyor.

Ondan ancak bu kadar öğrenebiliriz. Fallon ve Kao mükemmel bir ikili. Kao'nun sessiz doğasını dengeleyecek şekilde kulağınıza konuşacak.

"Carla," diye sesleniyor Julian Amca. "Bizi selamlamayacak mısınız? Yoksa babana sarılırken görülmek için çok yaşlı olduğuna mı karar verdin?"

Carla hemen babasının yanına koşar ve ona sarılır. "Üzgünüm, bir konuşmanın içine çekildim."

Salondan çıktık ve bize ayrılan masaları bulduk. Brunch uzun ve sıkıcı geçiyor ve yarısına geldiğimde buradan gitmeye hazırım. Carla'yla göz göze geliyorum ve yatakhaneye doğru başımı sallıyorum. O da hemen anlıyor,

ve masadan kalkıyoruz. Aria'nın Mason Amca'nın yanında oturduğu yere doğru yürüyorum. Elimi omzuna koyup eğildim. "İşin bitti mi?"

Başını sallıyor ve hızlıca ailesine hoşça kal diyor, sandalyesini geri çekiyor ve elimi tutuyor.

Onun elini tutmak bir alışkanlık haline geldi ve kimse bizi durduramadan üçümüz bu boğucu ilişkiden kaçtık.

Nihayet takım elbisemi çıkarıp bir kargo pantolonu giyebildiğimde içimi çektim. Gömleğimi giyiyorum ve düğmelerini iliklemeye başladığımda kapım çalınıyor.

"Öyle mi?"

Aria içeri bakar. "Hadi ama. Neden bu kadar uzun sürdü?" Bana doğru yürürken oflayıp pufluyor ve ellerimi yolumdan çekerek düğmelere basmaya devam ediyor. "Ana caddedeki şu sevimli küçük kafede durabiliriz diye düşünüyordum."

"Daha yeni yemek yedik," diye hatırlatıyorum ona.

Son düğmeyi ilikliyor, sonra sol kolumdan tutup kolları sıvamaya başlıyor. "Kendi başıma giyinebileceğimi biliyor musun?"

Aria bana aşırı sabırlı bir bakış atıyor. "Evet, ama çok uzun sürdü ve ben tatlı yiyemedim."

"Dün pasta yedin," diye hatırlatıyorum ona. Sağ kolumu ona doğru uzatıyorum, yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Biri bizi şimdi görse, çift olduğumuza dair hiçbir şüphe duymaz."

Carla kapıda dururken, "Bir çift ağırkanlı," diye alay ediyor. "Victoria's Secret'a uğramak istiyorum."

Acıması bir inilti çıkardım. "Cumartesi oradaydık ve sen mağazanın yarısını satın aldın," diye yakınıyorum. "Hâlâ neye ihtiyacın olabilir ki?"

Noah odamın önünden geçerken aniden, "Muhtemelen büyükanne külotudur," diyor.

"Büyükanne külotumu görsen bayılırdın," diye sesleniyor Carla arkasından.

"Hayır." Ona ilgisiz bir bakış atıyor. "Ömür boyu yara bere içinde kalmak istemiyorum."

Carla onun ardından bakarken sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Bu günlerden birinde..."

Noah ile aralarında neler olduğunu merak ederek, "İkinizin arasında bir şey olmadığına emin misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye başını sallıyor Aria, başparmağıyla beni işaret ederek. "Az önce sorduğu şey." "Ugh," diye homurdanıyor Carla. "Arabaya bindiğimizde sana anlatırım."

Aria ve ben neler olduğunu duymak için merakla odamdan çıkıyoruz ve bu Carla'yı güldürüyor.

Arabama bindiğimizde dikiz aynasından Carla'ya bakıyorum. "Tamam, dökül bakalım."

Carla, "Beni yargılama," derken arabayı kampüs dışına yönlendiriyorum. "Elbette yargılamayacağım," diye teminat veriyor Aria.

"İkinci sınıfta Noah'ya aptalca aşık olmuştum."

Aria omzunun üzerinden bakmak için neredeyse boynunu burkacaktı. "Ve sen bize söylemedin?"

"İnan bana, o delilik dönemini geride bıraktım," diye homurdanıyor Carla. "Ama aynı zamanda çok aptaldım çünkü ona ondan hoşlandığımı söyledim."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Aria. "Ne dedi o?"

Carla'nın yüzünde öfke parlıyor. "O bir pedofil değil."

Gözlerim büyüdü. "Vay anasını. Noah mı söyledi bunu sana?"

"Evet." Carla bir omzunu silkiyor. "O zamandan beri düşmanız."

"Şey," diye iç geçirdim, "adamı gerçekten suçlayamazsın. Reşit değildin."
"Yine de," diye mırıldandı Carla, "bu kadar soğuk davranmasına gerek yoktu."

Aria'nın yüz hatları yumuşayarak, "O senin ilk aşkın mıydı?" diye sorar. Carla oflayıp pufluyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

Kuzenimin gözlerindeki acıyı görünce hemen konuyu değiştiriyorum.
"Victoria's Secret'tan ne almak istiyorsun?"

"Oh, bir mayo."

"Sonra da tatlı yemek için Arabella'ya uğrayabiliriz," diye araya giriyor Aria.

Arabayı mağazanın önüne park ettim ve içimi çektim. "Hadi, şu işkenceyi bitirelim artık."

Hızlı bir giriş ve çıkış olacağını düşündüysem, fena halde yanılmışım. Kızlar her bir mayoya bayıldılar ve bir saat sonra üçer tane satın aldılar.

"Neden üç? Çok yüzen biri değilsin ki," diye mırıldanıyorum nihayet dükkândan çıkarken.

"Bu değişecek. Her gece yüzmeyi planlıyorum," diyor Carla. "Hiçbir zaman spor salonuna giden ya da koşan biri olmadım ve bir şekilde egzersiz yapmam gerekiyor."

"Evet, bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," diye şaka yapıyorum.

ARIA

Carla ve ben mayolarımızı giyeceğimiz için heyecanlıydık, bu yüzden Forest'ı bizimle yüzmeye gelmesi için ikna ettik. Kampüste bir havuz partisi olduğunu bilmiyordu.

Bir şort giyiyorum ve ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum.
Banyomdan bir havlu almayı unutmadan odamdan çıkıyorum.

Forest telefonundan bir şeyler kontrol ederek çoktan beklemeye başlamıştır. "Oooh, bu bana bir şey hatırlattı. Hadi bir fotoğraf çekelim de Instagram'da yayınlayayım."

Forest ayağa kalkıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor, ben de "Bu benim kötü tarafım" diyorum.

"Senin kötü bir tarafın yok," diye mırıldanıyor.

Sağına geçiyorum ve sonra ona deliler gibi aşıkımışım gibi gülümsüyorum.

Forest fotoğrafı çekerken bana sırtıyor ve ikimiz de sonuca bakıyoruz.

"Evet, harika oldu. Çabuk bana gönderin."

Telefonum çalıyor ve Forest'tan gelen mesajı açıp fotoğrafı alıyorum ve Instagram hesabıma gönderiyorum. "Hashtag, aşık. Hashtag, benim biriciğim. Hashtag, dünyanın en iyi erkek arkadaşına sahibim."

"Evet, bunu hatırladığın sürece sorun yok," diye şaka yapıyor Forest.

"Nasıl görünüyorum?" Carla üzerinde siyah çiçekler olan beyaz bir bikini ile oturma odasına girerken sorar.

Forest yüzünü buruşturur. "Bana sorma. Biz akrabayız."

"Harika görünüyorsun," diye cevap veriyorum. "Tanrım, keşke bacakların ve popon bende de olsaydı."

"Teşekkürler," diye kıkırdıyor Carla, "çünkü birimiz hâlâ bekâr ve evlenmeye hazır."

Forest'ın yüzünde bir çatıklık oluşur. "Dur bakalım. Bir havuz partisi var, değil mi?"

"Yakalandım," diye sırtıyorum parmaklarımı onunkilerle birleştirirken.

"Ama artık geri adım atamazsın."

"Belli ki değil," diye homurdanıyor.

Yurttan dışarı adımımızı atar atmaz havuz evinin ışıklarının yandığını ve öğrencilerin binanın etrafında toplandığını görüyorum.

İçeri girdiğimizde biri "Kraliyet ailesi evde!" diye bağırdı.

Carla gözlerini devirirken ben başımı sallıyorum. Erkekler anında Carla'ya akın ediyor ve biz de onu gönlünce flört etmesi için yalnız bırakıyoruz.

Forest'ın elini bırakıyorum ve sandaletlerimi tekmeleyerek şortumu hızla çıkarıyorum. Eşyalarımı şezlonglardan birinin üzerine bırakıyorum ve koşup havuza atlamadan önce bir kahkaha patlatıyorum. Başım suyun içinden çıkarken, hâlâ şezlongların yanında duran Forest'a gülümsüyorum.

"Su çok güzel. Atla." Birden ellerim yanlarımı kavradı ve havalanırken bir çığlık attım. Suyu çarptım ve yüzeye geri yüzmeyi başardığımda ve gözlerimdeki suyu kırıştırdığımda, Nuh'un gülen yüzüyle karşılaştım. Suyu ona doğru sıçattım.

Biri suya atladığında bir su dalgası bana çarpıyor ve sonra eller kalçalarımı kavrayıp sert bir göğse doğru geri çekildiğimde şok olmuş bir nefes veriyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Forest olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Ona dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Artık tüm zor işleri sen yapabilirsin, ben de sana tutunurum."

"Tembel küçük pislik," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor.

Havayı müzik dolduruyor ve birkaç adam havuza atlamadan önce bağırıyor.

Forest bizi bir köşeye taşıyor, böylece ayak altında olmuyoruz ama yine de serin suyun tadını çıkarabiliyoruz. Kollarını belime doladığında sırtımı ona dönüyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

Tam o sırada Julianne ve Kristen havuz evine giriyorlar ve ben daha Forest'a bundan bahsedemeden omzuma bir öpücük konduruyor.

"Bize doğru bakıyorlar," diye fısıldıyorum ve boynuma bir öpücük konduruyorum. "Kahretsin, buraya geliyorlar." Forest'a dönüyorum ve kollarımı tekrar boynuna doluyorum. Başını eğmeden önce gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda beni vücuduna doğru çekiyor ve bu içimde bir karıncalanma patlamasına neden oluyor.

Forest alt dudağımı ısıyor ve ben dudaklarımı ayırdığımda, dili geçici olarak ağzıma giriyor. Kalbim kaburgalarıma doğru çılgınca çarpmaya başladığında sanki biri kalbime elektrik veriyor gibi hissediyorum.

Forest'ın kaslı vücudu benimkine baskı yapıyor. Teni parmaklarımın altında sıcak hissediyorum. Tüm bunlar beni çılgına çeviriyor ve neyin gerçek neyin sahte olduğu konusundaki kontrolümü kaybetmeye başlıyorum.

Dili benimkine masaj yapıyor ve nefeslerimiz daha hızlı karışmaya başlıyor, bir inilti boğazımdan yukarı süzülüyor.

Tanrım, daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

İçimde dönen duygular yüzünden kendimi garip hissetmeye başlayamadan Forest öpücüğü kesiyor. Hâlâ sersemlemiş bir halde ona bakıyorum ve fısıldıyorum: "İnsanların neden menfaat karşılığı arkadaş olmayı sevdiğini anlamaya başlıyorum."

Bölüm 5

ORMAN

Aria'nın sözleri beni sersemletiyor ve aramızda bir çekim olduğu çok açık. Gözlerim onun mavi irislerine kilitleniyor ve hiç bu kadar net bakmamışlardı.

"Selam çocuklar," diyor Julianne havuzun kenarına oturup bacaklarını suya indirirken. "Aria, Instagram paylaşımını gördüm. İkinizin fotoğrafına gerçekten bayıldım."

Aria asla uzun süre kin tutacak biri değildir ve Julianne'in uzattığı zeytin dalını alarak, "Teşekkür ederim," diyor. Aria'nın ağzında bir gülümseme oluşuyor ve anında dikkatimi tekrar dudaklarına çekiyor.

Vücudum daha fazlasına ihtiyaç duyarak uğulduyor.

Aria'dan daha fazlası.

Kendimi durduramayıp başparmağımı sırtının alt kısmına sürtmeye başlıyorum. Cildinde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum ve bu ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor.

"Tanrım, Forest," diye gülüyor Julianne birden. "Aria'ya bakış şeklin." Julianne hüzünlü bir iç geçiriyor. "Siz ikiniz birlikte çok ateşlisiniz. Bunu neden daha önce göremedim bilmiyorum." Odanın öbür ucunda bir şey Julianne'in dikkatini çekiyor. "Oh, bak, Noah orada. Görüşürüz."

Gözlerim hâlâ Aria'ya kilitlenmiş durumda. Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve gülümsemesi genişliyor. "Bu çok iyiydi."

"Evet," diye mırıldandım.

"Julianne tamamen kandı."

Öpücüğü kastetmiştim.

Tanrım, bu çok gerçekçi olmaya başladı. "Tuvalete gitmem gerek." Boğazımı temizliyorum ve Aria'yı bırakıyorum. Ellerimi havuzun kenarına koyarak kendimi sudan dışarı atıyorum. Bir kabine girene kadar yürümeyi bırakmıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sonra ne olduğunu anlamaya çalışarak karo zemine bakıyorum. Farkına varınca gözlerimi kapatıyorum - Aria'yla daha fazlasını istiyorum.

Sikeyim.

Artık çok geç.

Aria'ya aşık oluyorum.

Onu istediğim zaman öpebilmek istiyorum. Onun her santimini keşfetmek istiyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir!" Yumruğum duvara çarpıyor ve eklemlerimdeki acı patlaması içimde oluşan paniği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Endişe kalbime pençelerini geçirirken nefeslerim dudaklarımın üzerinde patlıyor.

Sahte ilişkiye hiç başlamamalıydık. Bela için yalvarıyorduk.

Ve şimdi sen onu buldun.

Ne halt edeceğim ben?

Ona söylemeli miyim? Kahretsin, bu gösterinin sonu demek olur. Muhtemelen aramıza mesafe koyacaktır. Şu anda bir ilişki istemediğini açıkça belirtti.

Tanrım. Boku yedim.

Tamam, sakın ol. Bunu iyice düşün.

Aria ne hissettiğimi bilmiyor. Ona aşık değilmişim gibi davranabilir miyim? Belki şanslıyım ve o da benim için arkadaşlıktan fazlasını hissetmeye başlar?

Ona geri dönmem gerektiğini bilerek birkaç derin nefes alıyorum.

Bunu yapabilirsin.

Tanrım, yapabilir miyim?

Hadi, Forest. Kendine gel. Aria senin en iyi arkadaşın ve büyüleyici bir kadın. Ona aşık olman şaşırtıcı değil. O senin tüm kutularını işaretler.

Derin bir nefes daha alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Tamam, öylece devam edeceğim. Panik yapmayacağım... henüz. Biraz şansla, Aria hislerime karşılık verecektir.

Şimdi ona başından beri istediği adam olduğumu gösterme şansım var.

Ağzımın kenarı kalkmaya başlıyor ve panik kayboluyor.

Aria'yı benim yapma şansımın yüksek olduğundan emin bir şekilde kapıyı açıp tuvaletten çıkıyorum.

Bakışlarım Aria'yı bulana kadar tüm öğrencileri tarıyor. İki çocuk onunla konuşuyor ve gözleri bana takılana kadar etrafına bakınıyor. Yüzünde onlardan kurtulmak için duyduğu çaresizliği görüyorum. Ona doğru yürüyorum, elimi boynunun arkasına götürüyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Aria tereddüt etmiyor ve ellerini kaldırarak omuzlarımı kavıyor.

Dilimi ağzının sıcaklığına sokuyorum ve onu gerçekten benimmiş gibi öpüyorum. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor ve daha fazlası için amansız bir ihtiyaç damarlarımda dolaşıyor.

Diğer kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Nefesi ağzımda patlıyor ve elleri yukarı doğru hareket ederek saçlarımda kayboluyor.

Tanrım, ruhum iç çekiyor. Kennedy gittiğinden beri hiçbir kızla ilgilenmememin nedeni bu mu? Başından beri Aria'ydı ve okuldaki hiçbir kız onunla boy ölçüşemez miydi?

Öpücük sahiplenici, yoğun ve onu benim yapma arzusuyla dolu.

Vücudu elimde titriyor ve günahkâr bir inilti ondan kaçıyor. Bu sesi duymak tüylerimi diken diken ediyor.

Duygularımı dizginlemek için savaşıyorum ve öpüşmeyi kestiğimde ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Aria gözlerini açıyor ve bana odaklanırken şaşkın görünüyorlar. Yanakları kızarıyor ve neredeyse onu kendime doğru çekip doyana kadar öpeceğim. Ama bunun akıllıca bir hareket olmayacağını bildiğim için onu bırakıyorum.

Boğazını temizliyor ve eli yukarı kalkarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Uhm... vay canına?"

Vay canına, bu yılın en hafif deyimi.

Etrafımıza bakıyorum ve adamların gittiğini fark ediyorum. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu" derken sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

"Ah... evet."

"Hey çocuklar," diyor Carla bize katılırken, farkında olmadan bizi garip bir andan kurtarıyor.

"Eğleniyor musun?" Aria ona sorar.

"Kesinlikle." Carla kendini havuzdan çıkarırken bakışları Noah'a kilitleniyor. "Bakın kedi ne sürüklemiş."

Noah'ın gözleri Carla'nın üzerinde geziniyor ve başını eğerek soruyor: "Bu ay harçlığının sadece yarısını aldın ve bu yüzden mi mayonun diğer yarısını alamadın?"

Carla'nın gözleri ona dikiliyor ve bir an için endişeleniyorum ama sonra başını sallıyor. "Sen üzgün, tuhaf küçük bir adamsın ve sana acıyorum," diyerek *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki *Buzz Lightyear*'ı taklit ediyor.

Noah ona bir adım daha yaklaşıyor ve alçak sesle, "Sence de artık büyüme zamanın gelmedi mi, küçük kız? Artık yetişkinlerin dünyasındasın."

"Tanrım, bana yardım et," diye tıslıyor Carla, açıkça öfkeleniyor.

Öne atıldım ve kolunu tuttum. Kuzenimi geri çekerek Noah ile göz göze geldim, "Bu kadar yeter."

Ellerini kaldırır ve Carla'ya son bir kez bakarak arkasını döner ve uzaklaşır.

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa onu görmezden gel," diye çıkışıyorum Carla'ya, bir yandan Noah'ya yem attığı için kızgınım, bir yandan da Aria'yla aramızda olanlardan dolayı hâlâ kendimde değilim.

"Ben süite çıkıyorum," diye mırıldandı kolunu tuttuğum yerden çekmeden önce.

"Ama daha erken," diye söze giriyor Aria hemen, anlaşılan geceyi bitirmeye hazır değil.

"Siz kalın çocuklar. Ben duş alıp yatağıma gireceğim." Bize güven verici bir sırıtış attı. "Gecenin tadını çıkarın."

Onun havuz evinden çıkışını izliyoruz, sonra Aria bana dönüyor. "Bu çok yoğundu."

Aramızdaki öpücük mü yoksa Noah ve Carla arasındaki kavga mı?

"Evet, umarım yakında barışırlar, yoksa hepimizi çılgın bir yolculuk bekliyor."

ARIA

Forest'ın yanında normal davranmaya çalışıyorum ama lanet olsun, o son öpücükten sonra... Tanrım, nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Öpücük istediğim her şeydi. Ayak parmaklarımı kıvıran, tüylerimi diken diken eden, düpedüz sahipleniciydi.

Forest'a bakıyorum, bir grup birinci sınıf öğrencisinin yanında duruyoruz. Hiçbirinin ismini hatırlayamıyorum çünkü yüzde yüz Forest'a odaklanmış durumdayım.

Ağzının kenarının sıcak bir sırtıyla kalkması. Güçlü eli bir su şişesini kavlıyor.

Bir yudum aldığı anda boğazının çalışma şekli.

Altın rengi teni kaslı göğsünün üzerinden karın kaslarına kadar uzanıyordu. V harfi şortunun kumaşının altında kayboluyordu.

Kollarındaki damarlar, parmaklarımın onları izlemesi için yalvaran bir harita gibiydi.

"İyi misin?" Forest aniden soruyor ve bakışlarım onun yüzüne kayıyor. Gözlerimiz buluştuğu anda midemde bir kelekler kaleydoskopunun uçuştığını hissediyorum. Forest elini omzuma koyuyor, kaşları çatılıyor. "Aria?"

"Ha?"

"İyi misin?"

Aptal gibi başımı sallamaya başladım. "Ah... evet." Sertçe yutkunuyorum.

"Sadece yorgunum." "Hadi gidelim." Forest elini kolumdan aşağı kaydırıyor ve parmakları

Benim. Su şişesini masanın üzerine bırakıyor ve beni eşyalarımızı bıraktığımız yere çekiyor.

Şortumu sürüklüyorum ve ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum. Havlumu ve telefonumu alıp Forest'a dönüyorum ve onun tişörtünü silkesini izliyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve havuz evinden çıkmadan önce beni yanına çekiyor.

Önce sessizce yürüdük, sonra Orman "Gerçekten yorgun musun, yoksa daha fazlası mı var?" diye sordu.

"Süite döndüğümüzde konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Kolunu omuzlarımdan indiriyor ve ben anında onun dokunuşunu özliyorum.

Telefonumu ve havlumu sol koluma taşıyarak onun eline uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Binaya girerken Forest'ın bakışları bana yöneliyor ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Odaya girdiğimizde Forest, "Konuşmadan önce duş alabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet." Ayrı odalarımıza gidiyoruz ve ben akşam rutinimi aceleyle yerine getiriyorum. Rahat bir şort ve tişört giydikten sonra Forest'ın kapısını çalıyorum. Sinirden karnıma ağırlar giriyor ama Forest'la duygularım hakkında konuşmam gerekiyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve arkamdan kapatmadan önce içeri giriyorum. Gözlerim banyonun ışığını kapatmakta olan Forest'a takılınca endişem artıyor.

Bakışlarımla buluştuğunda yatağı işaret ediyorum ve gidip şiltenin üzerine oturuyorum. Bacaklarımı önümde çaprazlıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Forest yatağın kenarına oturur ve başını eğerek, "Konuş benimle," diye mırıldanır.

"Bunu yanlış anlamayacağına söz ver," diyorum ona biraz daha yaklaşıırken.

Endişeli bir bakış yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Söz veriyorum."

"Yani... uhm..." Birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben..." Derin bir nefes alıyorum.

Bu çok zor. En iyi arkadaşıma bana bir şeyler hissettirdiğini nasıl söylerim?

Yaşayacağımı hiç düşünmediğim duygular.

Forest bana doğru uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyarak sıkıyor. "Hey, sorun yok. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Tanrım, ya bir kutu solucan açarsam?

Gözlerim yüzünde geziniyor. Bu Forest. En iyi arkadaşım.

Gücümü toplayarak, "Beni öptüğünde," diye itiraf ediyorum, "sertçe yutkunuyorum," "bana bir şeyler hissettirdi."

Forest'ın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor.

Sinirli bir kahkaha patlattım. "Ya sen öpüşmekte *o kadar* iyisin ya da benim çıktığım erkekler hayatlarını kurtarmak için öpüşemiyorlar." Dudaklarımda titrek bir gülümseme beliriyor. "Ya da..."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de Forest'ın sahte ilişkiyi iptal etmesini? Ama bunun yerine bana güven verici bir gülümseme veriyor ve "Ya da belki de öpülmeyi hak ettiğin şekilde öpülmek iyi hissettiriyordur?" diyor.

Minnettar bir kıkırdama çıkardım. "Evet, o da var."

Forest bakışlarını ellerimize indiriyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Eğer rol yapmayı bırakırsak, tüm kampüse iki aptal gibi görüneceğiz," diye mırıldanıyorum. "Ama devam edersek bunun arkadaşlığımızı etkilemesinden korkuyorum." Forest gözlerini tekrar benimkilere diyor. Bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Sen hayatımdaki en önemli insansın. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Olmayacak," diyor o kadar emin bir şekilde ki kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Olabilecek en kötü şeylere bakalım."

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Bir an tereddüt etti, sonra "Birbirimizi seviyoruz, değil mi?" diye sordu.

Kalbime doğru bir endişe dalgası yayılıyor. "Evet."

Forest derin bir nefes alır. "Aramızda bir kimya var mı?" Tereddüt ediyorum ama sonra zorluyorum ve itiraf ediyorum, "Evet."

"Bu sahte ilişkinin gerçek olması o kadar da kötü bir şey mi?"

Tanrım.

Hiç iki haftadan uzun süren bir ilişkim olmamıştı. Forest... o benim hayatım. On dört gün içinde bitmesi için çıkarsak ölürüm.

Duygular boğazımı zorluyor. "Seni kaybetme riskini göze alamam."

Forest yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı çünkü beni kendine çekiyor. Kolları beni sarıyor ve bana sıkıca sarılırken mırıldanıyor: "Beni kaybetmeyeceksin. En iyi arkadaş olarak kalabiliriz ya da gerçek bir şey deneyip nereye varacağını görebiliriz. Her iki durumda da baskı yok."

Biraz geri çekildim ve gri gözlerine bakarak fısıldadım, "İlişkiler konusunda berbatım. En uzun ilişkimin on üç gün sürdüğünü biliyorsun."

Dizlerimin üzerine oturuyorum ve bir elimi Forest'ın kalçasına atarak eşofmanının kumaşıyla oynamaya başlıyorum.

"Tamam," diyor Forest ve bir elini çeneme götürerek yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakabiliyorum. "Sahte ilişkiye devam etmeye ne dersin? İki haftadan daha uzun süre devam edip edemeyeceğimizi görmek için bunu bir deneme süresi olarak kullanalım. Eğer başarısak, bunu gerçek yapmak isteyip istemediğimizi yeniden değerlendirebiliriz. İşler sarpa sarmaya başlarsa, bırakırız ve en iyi arkadaş olmaya geri döneriz."

"Kavga edip aramızdaki her şeyi mahvetmediğimiz sürece," diyorum.

Forest, "Kavganın ilk belirtisinde ilişkiyi anında durduruyoruz," diyor.

"Peki... bu iş nasıl olacak?" Sertçe yutkunuyorum. "Daha önce kararlaştırdığımız şeye sadık kalacak mıyız?"

Forest'ın gözleri benimkilerde yanıyor ve bir süre sonra şöyle diyor: "Bırakalım her şey kendi doğal akışında ilerlesin. Eğer aramızdaki ilişki ilerlerse ve ikimiz de bundan memnun olursak, neden kurallar koymamız gerektiğini anlamıyorum."

Forest'la aynı fikirde olmak istediğim için soruyorum: "Yani sadece kampüsü kandırmak için değil, istediğimiz zaman öpüşüyor muyuz?"

"Eğer senin için sorun yoksa, evet."

Geçmişteki ilişkilerim yüzünden, özellikle de Eli'yle çıktıktan sonra, başka birine samimi bir şekilde açılmaktan korkuyorum. Titrek bir nefes veriyorum ve ellerim titremeye başlıyor. "Korkuyorum" diye itiraf ederken nefes alışım hızlanıyor.

Forest elini yanağıma götürüyor ve dokunuşu aynı anda hem elektrikli hem de nazik. Bana doğru eğiliyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Her zaman sen ve ben vardık. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Forest'ın bakışları ağızma düşüyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Bu kez öpücükte sahte bir şey yok ve Forest'ın ağzının benimkinde olduğunun son derece farkındayım çünkü istediği bu.

*Ben de bunu
istiyorum.*

Değil mi?

Dili alt dudağıma değdiğinde şüphelerim kaybolmaya başlıyor. Onu içeri aldım ve dillerimiz anında sert vuruşlarda kayboldu.

Ellerim Forest'ın saçlarını buluyor ve başımı eğiyorum, nefesim ve ağızım kontrol için onunkiyle savaşıyor.

Forest kolunu belime doluyor ve ben yatağa uzanmadan önce beni kaldırıyor. Vücudu benimkini sarıyor ve bu beni beklenti, arzu ve karnımda oluşan karıncalanma fırtınasıyla ateşliyor.

Bölüm 6

ORMAN

Bu gece beklenmedik bir hal aldı. Aria'nın daha fazlasını denemek istemesi beni rahatlattı. Her ayrılıktan sonra onu teselli eden ben olduğum için, onun çalkantılı flört geçmişini biliyorum.

Ama şimdi ona sağlıklı bir ilişkinin nasıl olduğunu gösterme şansım var. Onu benim yapmak için bir şansım var.

Onu sırt üstü yatırıp, vücudumu onunkine doğru indiriyorum. Öpüşmemiz diğerlerinde olmayan bir yoğunlukla doluydu. Belki de gerçekten nasıl hissettiğimi ifade etmeme izin verildiği içindir?

Dillerimizin her sürtünmesi içime bir akım gönderiyor.

Aria'yı hayatım boyunca tanıdım. Her korkumuzu, her sırrımızı, her hayalimizi birbirimizle paylaştık. Geçmişimizde birbirimizle konuşmadığımız tek bir gün bile yok.

Onu her zaman en iyi arkadaşım olarak sevdim, ama bu yeni duygu, onu öpmek, ona dokunmak, onun içinde olmak için tüketen ihtiyaç - bu lanet gibi ezici.

Şimdi Aria'nın onu hak etmeyen biriyle çıkmasının beni neden bu kadar sinirlendirdiğini de anlıyorum. Çünkü o benimdi. Her zaman benim oldu.

Bunun farkına varmam ağzını yalayıp yutmama neden oldu. Çılgınca bir tutkuyla dudaklarını ısıyor ve masaj yapıyorum. Sol elim onun yanına gidiyor ve vücudunun kadınsı kıvrımlarını hissediyor, avuç içim onu daha fazla keşfetmek için kaşınıyor.

Elimi kaburgalarına doğru sürdüğümde dokunuşum daha da sertleşiyor. Göğsünün kabarıklığının altında duruyorum ve öpücüğü keserek nefes nefese soruyorum, "Yapabilir miyim"

Sana dokunmak mı?"

Başını salladığında, başparmağım göğsünün kıvrımını okşuyor. Gözbebeklerinin büyümesini ve nefesinin dudaklarında gezinmesini izliyorum.

Bu beni deli ediyor.

Ağızına sahip çıkıyorum ve göğsünü kapatıyorum, avucuma ne kadar mükemmel oturduğunu hissediyorum. Aria inliyor ve sırtını dikleştirerek göğsünü elime daha sıkı bastırıyor. Parmaklarım meme ucunu buluyor ve onu sert bir tomurcuk haline getiriyorum.

Elleri sırtımda geziniyor ve tırnaklarını gömleğimin kumaşında hissediyorum.

Tanrım, elbiselerimizi yırtıp kendimi onun içine gömmek istiyorum.

Bu düşünce kontrolümü kaybetmeme neden olmak yerine, kafamı boşaltıyor. Bu gece onu fazla zorlamak istemiyorum. Bir çift olduğumuz fikrine alışması gerekiyor.

Geri çekilirken nefes nefese kalıyorum ve elimi tekrar kalçasına götürüyorum. Nefesimi tutmayı başardığımda gözlerimi onunkilere dikeyorum ve "Kesinlikle bir çekim var" diyorum.

Sessiz bir kahkaha patlatıyor. "Bu kesin."

Bedenimi onunkinden ayırıp yanına uzanıyorum. Başımı elime dayayarak, "Bu konuda gerçekten iyi misin?" diye soruyorum.

"O öpücükten sonra," başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor, "evet." Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor. "Senin için sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum, sonra soruyorum: "Hiç garip hissettirmiyor mu?" Aria başını sallıyor. "Garip dışında her şey." "Her şey mi?" Sesimde şakacı bir tonla soruyorum.

Bir elini havada sallıyor ve bakışları boynuma düşüyor. "Ayak parmaklarının kıvrılması, kıvılcımlar, kelebekler."

Elimi çenesine götürerek, gururlu bir aptal gibi sırtırken yüzünü yukarı doğru itiyorum. "Öyle mi?"

Aria utangaç bir şekilde gülümsüyor, ki bu nadir görülen bir şey. "Evet." Sonra gözlerinde endişe beliriyor. "Arkadaşlarımıza ve ailelerimize söylemeyelim, tamam mı? Eğer aramızdaki ilişki yürümezse, en azından haberleri olmaz."

Bir şeylerin ters gitmesinin onun en büyük korkusu olduğunu bildiğimden, "Tamam," diyorum. Yatakta doğruluyorum ve Aria'yı başı omzuma yaslanana kadar kendime çekiyorum. "Her şey yoluna girecek. Birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz, bu yüzden hiçbir şey ters gidemez," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Tanrım, bunu düşünmemiştim bile." Kahkahası büyüyor. "Birbirimizin önünde osurduk."

Göğsüm onun altında titremeye başladı. "Aklın oraya mı gitti?"

Gülümseyen yüzü bana doğru dönüyor. "Genellikle balayı aşaması, işin içine osuruk girdiği anda sona erer."

Koyu kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırıp mırıldanıyorum: "Bu da en kötüsünü aradan çıkardığımız ve iyinin tadını çıkarmaya odaklanabileceğimiz anlamına geliyor."

Bana karşı gevşediğinde kolumu ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

Aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğinden emin olduğum için heyecanla doluyum.

ARIA

Forest'ın kollarında yatmak farklı hissettirmemeli çünkü bunu daha önce birçok kez yaptık. Ne zaman bir ayrılıktan sonra beni teselli etmek zorunda kalsa.

Ama yeni bir his. Beni daha önce hissetmediğim bir beklentiyle dolduruyor. Elbette çıktığım bazı erkeklerden etkilendim ve diğerlerine de iyi oldukları için bir şans verdim. Ama onlar tarafından tüketildiğimi hiç hissetmedim. Onları öpmeyi hiç bu kadar çok istemedim, tek düşünebildiğim buydu. Onlarla birlikteyken kendimi hiç iyi hissetmedim.

Başımı kaldırarak, Forest'a bakana kadar kendimi yukarı itiyorum. Elimi çenesine koyuyorum ve bir günlük kaşlarını hissetmek, parmaklarımdan koluma doğru bir elektrik akımı gönderiyor.

Bir erkeği öperken hissetmek istediğim her şeyin sadece aptalca bir fantezi olduğunu ve gerçekte var olmadıklarını düşünmeye başlamıştım.

Ama yapıyorlar.

Başımı eğerek Forest'ın dolgun dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Bir elini yüzüme götürüp saçlarımı geriye doğru tarıyor, sonra da "Kafanın içinde neler oluyor?" diye soruyor.

Yanağımı omzuna yasladım ve itiraf ettim: "Çok fazla şey istediğimi düşünmeye başladım. Bilirsin işte... kelebekleri hissetmek istiyorum."

"Peki ya şimdi?"

Ona bakıyorum. "Artık gerçek olduğunu bildiğime göre, önceki ilişkilerimde onca zamanı boşa harcadığım için biraz üzgünüm."

Forest elini göğsüne götürürken, "Bunu zaman kaybı olarak görme, gerçekten ne istediğini bulman gerektiğini düşün," diye mırıldandı.

Başından beri istediğim şey Forest mıydı?

Felaketle sonuçlanan ilişkilerimi düşünüyorum ve her erkeği Forest ile kıyasladığımı fark ettiğimde kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Onların yanında asla kendim olamamam beni hep rahatsız etmiştir. Her zaman yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyordum ve mükemmel bir kız arkadaşmışım gibi davranmak zorundaydım. Bu çok yorucuydu.

"Ya başından beri doğru kişi olduğun ortaya çıkarsa?" Ben soruyorum.

"O zaman şanslı olduğumuzu söyleyebilirim. Çok az insan en iyi arkadaşına aşık olabilir."

Aşık olmak. Olan bu mu?

Forest'a bakıyorum. "Biz zaten birbirimizi seviyoruz. Arkadaş olarak, ama birbirimizi sevdiğimizi nasıl anlayacağız... bilirsin işte..." Derin bir nefes alıp "Aşık olmak mı?" diyorum.

Forest'ın yüzüne bir sırıtma yayılır. "Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attığımız gün, sanırım aşık olduğumuzu söyleyebiliriz."

"Oh... Evet."

Forest sadece bir kızla yatmış. Kennedy Quinn. Onun ilk her şeyiydi. Dürüst olmak gerekirse, eğer o taşınmasaydı muhtemelen hala birlikte olurlardı.

Eğer seks yapma noktasına gelirsek, bunun Forest'ın ciddi olduğu anlamına geleceğini biliyorum. Bu onun hafife aldığı bir şey değil.

Tanrım, eğer ilişkimizin o aşamasına kadar gelebilirsek.

Sadece Eli ile o kadar ileri gidebildim ve o da... Unutmayı tercih ettiğim anılar karşısında hoşnutsuz bir yüz ifadesi takınıyorum.

Düşüncelerim Forest'a ve bana dokunduğunda hissettiklerime dönüyor. Sonuna kadar gitmeye çalışsaydı onu durdurabileceğimi sanmıyorum.

Bu açıklama, hızla akan zihnimin durmasına neden oldu.

Bu zaten Forest'a aşık olduğum anlamına mı geliyor?

Eline uzanıyorum ve parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Anında aramızda görünmez bir çekim hissediyorum. Forest parmaklarını benimkilerle örüyor.

"Bana bak," diye
mırıldanıyor. Gözlerim ona
kayıyor.

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırak ve aramızda olanların tadını çıkar." Bana doğru eğiliyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmadım ve uğratmayacağım."

"Tamam," diye fısıldıyorum, hâlâ endişeli hissediyorum. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Forest soruyor. "Geri dönülmez bir şekilde," diye nefes alıyorum.

"O zaman bana kalbinle de güven, Aria." "Onu kırmayacağım" diye söz verirken gözleri fırtınalı bulutlar gibi bakıyor.

Duygularım gözlerimi yaşartıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak Forest'ı öpüyorum. Bu bir öpücük değil. Yumuşak değil ama tüm korkularım ve umutlarımla dolu.

Eli beni en kötü şekilde incitti ve ben bunu Forest'a hiç anlatmadım. Forest'tan bu sözleri duyunca, acaba bir şeyler biliyor mu diye merak ettim.

Tanrım, umarım olmaz. Bu utançla yaşayamam.

En kötüsü olur da Forest kalbimi kırarsa, bir daha toparlanamayacağımı biliyorum. Muhtemelen erkeklerden sonsuza dek uzak duracağım çünkü tanıdığım en iyi insan olan Forest'la bu iş yürümeyecekse başka birinin ne şansı olabilir ki?

Bölüm 7

ORMAN

Aria göğsüme sarılmış halde ilk kez uyanmıyorum ama bu sabah her şey farklı.

Sertleştım ve bu sadece sabah odunu değil. Onun kokusu, nefes alışının sesi, karın kaslarımın üzerinde açık duran eli. Çoğunlukla, bacağının benimkinin üzerine atılmış olması ve kalçasının sikime sürtünmesi yüzünden.

Bakışlarım onun pürüzsüz teninde, dudaklarında, düğmeli burnunda geziniyor. Bunu gerçekten yaptığımızı fark ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Çıkıyoruz.

Aria kıpırdanıyor ve sonra uzanıyor, vücudunun uzunluğu benimkine sürtünüyor ve bu da sikimin eşofmanlarıma sürtünmesine neden oluyor. Yan dönüp yüzümü ona dönüyorum, böylece ereksiyonumu gizleyebiliyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve kalkabilmek için geri çekilerek, "Günaydın. Kalkma vakti, yoksa ilk günümüze geç kalacağız."

Aria ayağa fırlıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bu bizim ilk günümüz!"

Kıkırdıyorum ve banyoya doğru yürüyorum. Tuvaletimi yapıp dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya geri dönüyorum. Aria muhtemelen giyinmek için çıkmıştı. Gömme dolabıma yöneliyorum, gözlerim kıyafetleri tarıyor. Taba rengi kargo pantolon ve kömür rengi düğmeli gömlek alıyorum.

Duştan sonra kıyafetlerimi giydim ve kapım çalındığında parmaklarımı saçlarımda gezdirmekle meşguldüm.

"İçeri gel."

Kapı açılır ve Noah elinde iki kahveyle içeri girer. "Hazır mısınız?"

"Evet." Bana bir fincan uzattığında, "Teşekkürler." diyorum.

"Dinle," diye derin bir nefes verdi. "Dün gece için özür dilemek istiyorum. Carla'nın beni kızdırmak gibi bir huyu var."

"Benden özür dilemene gerek yok." Elimini omzuna koydum. "Sadece ikinizin diğer öğrencilerin önünde kavga etmenizi istemedim."

Noah başını sallıyor. "Sanki son sinirime doğrudan bir bağlantısı varmış gibi."

Bir kahkaha attım. "Bu onun uzmanlık alanı. Sizi rahatsız eden bir şey olduğunu anlarsa, ısı güdümlü bir füze gibi ona odaklanır." Noah'nın yüzündeki endişeyi görünce, "Onunla konuşmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, halledemeyeceğim bir şey değil. Sadece aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Tabii ki."

Noah ile dışarı çıkmadan önce kahvemden bir yudum alıyorum. Aria'nın yatak odasının kapısı açık ve onu mutfakta kahve hazırlamakla meşgul buluyorum. Başını kaldırıp bakıyor ve elimdeki fincanı görünce, "Kahretsin, ben de sana kahve yapıyordum," diyor.

"Ben alırım," diyor Carla arkamdan gelirken. "Selam kuzen," diye sırtıyor bana ve Noah'yı görmezden geliyor.

Hana, Mila ve Jade mutfakta bize katılıyor ve herkes hazır olduğunda hepimiz odadan çıkıyoruz. Binadan çıkarken Noah, Mila ve Jade'in nasıl geride durduklarını hemen fark ediyorum.

Aria elini benimkinin içine sokuyor, ben de parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Amfilere yaklaştığımızda Carla'ya bakıyorum, "Sana yetişirim. Aria'yla sınıfa kadar yürüyeceğim."

"Tamam." Carla grubun geri kalanına yetişmeden önce bize el sallıyor.

Dikkatimi Aria'ya çeviriyorum ve "Heyecanlı mısınız?" diye soruyorum. "Ne için?" diye tereddüt ediyor ama sonra soruyor, "Çıktığımız için mi?"

Bir kahkaha attım. "Aslında sanat derslerinden bahsediyordum ama şimdi çıkmamızla ilgili cevabını duymak istiyorum."

Beni durduruyor ve parmak uçlarında durarak parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzı ağızıma değdiğinde, kolumu beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Aria'nın dudakları dudaklarıma değiyor ve geri çekilmeden önce dili alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Evet, heyecanlıyım" diye fısıldarken sesi seksi bir siren gibi çıkıyor.

Başımı sallıyorum ve eğilmeye başlıyorum. "Hayatta olmaz. Yarım bir öpücükle beni kızdıramazsın." Ağızımı onunkine çarpıyorum ve başladığı şeyi bitiriyorum.

Onu iyice öptüğümde, ona sırtıyıyorum. "İlk günün iyi geçsin, bebeğim."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve benim yüzümden mutlu olduğunu bilmek göğsümü sıcaklıkla dolduruyor.

"Bana bebeğim demen hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor.

Dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurduktan sonra "Bebeğim" diye mırıldanıyorum. "Her zaman" derken gözleri köpüklü su gibi bakıyor.

ARIA

Forest benimle sınıfa kadar yürüdükten sonra bu sabah içimde ne kadar şüphe varsa hepsi yok oldu. Gözleri benimkilerle her buluştuğunda, bizim hakkımızda ciddi olduğunu görebiliyordum.

Forest tamamen yatırım yaptığı bir şeyden asla vazgeçmez. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biri.

Günüm sınıfta dikkatimi toplamaya çalışarak ve Forest ile beni düşünerek geçiyor. Sahte olsun ya da olmasın, aramızda bir ilişkiyi deniyor olmamız hâlâ gerçeküstü. Bir yanım çok hızlı ilerlediğimizden endişeleniyor ve yeni hisler konusunda kafam çok karışık. Sonra onun öpücüklerini ve yüzündeki samimi ifadeyi hatırlıyorum ve kendimi bayılırken buluyorum.

O kadar ani oldu ki hâlâ kafamı ve kalbimi toparlamakta zorlanıyorum.

Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıp Forest'tan gelen bir mesaj olduğunu görünce gülümsüyorum. Mesajı açınca bir kahkaha patlaması yaşıyorum. Bir dilim çikolatalı kekin fotoğrafı. Başka bir mesaj daha geliyor.

F: En sevdiğiniz tatlı sizi bekliyor. A:

Pastadan mı bahsediyorsun yoksa kendinden mi? F: İkisini de.

Bir kıkırdama daha çıkardım.

Hemen geliyorum.

Restorana girdiğimde, Forest'ın gözleri ben yanına oturana kadar beni takip ediyor. Pastaya bir bakış attım. "Nefis." Sonra eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni özledim."

Forest başını öne eğiyor. "Bugün çok garipti, değil mi?"

Aynı sınıfta olmamamızdan bahsettiğini biliyorum. "Evet."

Çatalı elime alıp pastadan bir parça koparıyorum ve Forest'ın ağzına götürüyorum. Kaşları havaya kalkıyor ve sonra benimle alay ediyor, "İlk lokmayı bana mı veriyorsun? Bu çok büyük bir şey. Bunu bir bağlılık işareti olarak alıyorum."

Bir kıkırdama çıkarıp, "Aç bakalım." diyorum. O bir ısırık aldıktan sonra sırtıyorum, "Gerisi benim."

Carla gelip yanıma oturuyor ve pastaya bakıyor. "Yemekten önce nasıl tatlı yiyebildiğini asla anlayamayacağım."

Yüzümü ona dönüyorum. "Lezzet beslenmeden önce gelir. Ya yemek sırasında boğulursam? O zaman pastamı yiyemem. Bu şekilde, eğer ölürsem, en azından bu dünyadan çikolata dolu bir karınla ayrılacağım."

Carla gülüyor. "Dediğim gibi, bunu asla anlayamayacağım." Menüye bir göz attıktan sonra soruyor. "Öğle yemeğinde ne yiyeceksiniz?"

"İki pizza sipariş ettim," diye yanıtlıyor Forest. "Biri Aria için ananaslı, böylece diğerini benimle paylaşabilirsin."

"Oh, harika." Bakışları aramızda geziniyor. "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

Kahretsin, Forest'la aramızdaki titreşimi anladı mı?

Kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor. "Evet. Neden sordunuz?"

"Sadece emin olmak için kontrol ediyorum." Bir garson sözümüzü kesti ve Carla kendine portakal suyu sipariş etti. O asla soda içmez. Garson gidince dikkatini tekrar bize verdi. "Ne zaman saklanmam gerektiğini bilmek istiyorum."

"Ha-ha," diye takılıyorum ona.

Forest elimi tutuyor ve arkasına bir öpücük kondurduktan sonra, "Biz hâlâ birbirimize deliler gibi aşığız," diyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüzündeki kesinliği gördüğümde yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Yemeğimiz geliyor ama ben bir dilim pizza yiyemeden pastamı bitiriyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Carla, "Ben kütüphaneye gidiyorum. Bugünkü ödevimize bir an önce başlamak istiyorum."

"Tamam." Ona gülümsedim. "İyi şanslar."

Forest ve ben ayağa kalktığımızda Fallon ve arkadaş grubumuzun geri kalanı restorana geldi.

"Hey," Forest Fallon'ı selamlamak için durur.

"İlk günün nasıl geçti?" diye soruyor, gözleri aramızda geziniyor.

"İyi," diye yanıtlıyor Forest. "Şimdiye kadar çok fazla iş yükü oldu ama idare edeceğim."

"Geçen seneki tüm notlarım ve ödevlerim hâlâ bende. Onları sana e-posta ile gönderirim," diyor Fallon.

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Fallon bakışlarını bana çeviriyor. "İş yoğunluğun nasıl?"

"Fena değil. Çoğunlukla her sınıfta o yılın müfredatının üzerinden geçiyoruz."

"Şanslı balık," diye homurdanır Fallon. "Sonra görüşürüz."

Müesseseden çıkarken Forest'ın eli benimkini buluyor ve "Bir sonraki dersin ne zaman?" diye soruyor.

"Üçe kadar olmaz. Öldürmek için iki saatim var." Ona sırtarak, "Senin saatin kaç?" diye sordum.

"İki buçuk." Kampüse şöyle bir göz attıktan sonra yönünü bizim yatakhaneye çeviriyor.

"Hmm..." Onu kızdırmaya başladım. "Neden süite gidiyoruz?"

Daha hızlı yürümeye başlıyor ve ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kaldığım için gülüyorum.

Beni binanın içine çekerken, "Seninle baş başa vakit geçirmeyi tercih ederim," diye cevap veriyor.

Asansöre bindiğimizde nefes nefese kalmıştım. Kapılar kapanırken birbirimize dönüyoruz ve ben Forest'a uzanırken o kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve bir anda onun en iyi arkadaşı olmaktan çıkıp aşık olmanın eşiğinde sallanan bir kıza dönüşüyorum.

Bu beni çok korkutuyor.

Bölüm 8

ORMAN

Bir şekilde hiçbir şeye çarpmadan yatak odama ulaşıyoruz. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum ve ağzım Aria'nınkiyle kaynaşmış halde onu yatağa doğru itiyorum.

Aria öpüşmeyi kesiyor ve nefes nefese, "Bekle. Bekle." Nefesini içine çekiyor. "Bunu yapıyor muyuz?"

Başımı eğerek, "Sevişiyor musunuz?" diye sordum. Başımı sallıyorum. "Evet, kesinlikle."

Tekrar eğilmeye başladığımda, Aria elini göğsüme koyuyor ve "Hayır, yani seks yapacak mıyız?" diye açıklıyor.

Sorusu beni donduruyor ve düşüncelerim doğru cevabı bulmak için çırpınıyor. İstiyorum ama Aria'nın bu adımı atmaya hazır olup olmadığından emin değilim, "İstiyor musun?" diye soruyorum.

Yanakları kızardığında ayağa kalkıp ona bakıyorum, tamamen donup kalıyorum. Gözleri benimkilere gelmeden önce aşağıya bakıyor ve sonra saçmalamaya başlıyor, "Evet... Yani, en azından denemeliyiz... değil mi? Eğer seks yapamazsak, o zaman sadece arkadaş olarak kalmamız gerektiğini anlarız. Değil mi?" Sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra devam ediyor, "Ayrıca, bana daha önce hiç yaşamadığım şeyleri hissettirdin ve ben..." omuz silkiyor, sonra fısıldamaya devam ediyor, "İstiyorum... Seninle denemek istiyorum." Titrek bir nefes veriyor ve yere bakıyor. "Sorunun bende olup olmadığını görmek istiyorum."

Tanrım, hiç şu anda olduğu kadar güzel olmamıştı. Onu benim yüzümden savunmasız görmek kalbimde bir korumacılık patlamasına neden oluyor.

Ellerimi kaldırarak yüzünü çerçeveleyorum ve onunla göz göze gelerek, "Ne istersen yapacağım. Eğer yavaştan almak istiyorsan, yavaştan alırsın. Eğer bir sonraki adımı atmak istiyorsan, o zaman bir sonraki adımı atarız." Nefesleri hala hızlı geliyor ve yüz hatları sinirden gergin. Ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. "Benimle güvendesin, Aria. Seni asla rahat olmadığın bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Aria öne atılıyor ve kollarını belime doluyor. Yüzünü göğsüme bastırıyor, sonra mırıldanıyor: "Başından beri gözümün önünde duran şeyi görmem neden bu kadar uzun sürdü?" Beni kavrayışı sıkılaşıyor ve bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Geri çekildi ve bana baktı. "Çıktığım her erkek senin yanında sönük kalıyor. Gerçekten düşünüyorum da, eğer seninle bunu başaramazsam, asla başaramayacağım."

Dürüstlüğü beni çıplak bırakıyor ve duygular göğsümü patlayacakmışım gibi hissedene kadar dolduruyor.

Eğilip ağzına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyorum: "Her zaman sen ve ben vardık Aria. Senden daha önemli kimse yok."

Gözlerim ona kilitlenmişken, karar verdiği anı görüyorum. Çenesini kaldırıyor ve gözlerinde hiç şüphe yokken şöyle diyor: "Seni sevdiğimi biliyorsun. Herkesten daha çok." Gözleri kararmaya başlıyor ve duygusal hissettiğini anlıyorum. "Seninle sevişmek istiyorum."

Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden, "İstedığımız zaman durabiliriz. Sadece kelimeyi söyle. Tamam mı?"

Aria başını sallarken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Kapıyı kilitleyebilmek için onu bırakıyorum ve ona döndüğümde odamın ortasında savunmasız bir şekilde durduğunu görüyorum.

Ona doğru yürüyorum ve bir elimi kaldırarak parmaklarımı şakağından çenesine doğru indiriyorum. "Tanrım, çok zarıfsın."

Aria ellerini kaldırıyor ve titreyen parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Kumaşı silkip haliya düşmesine izin veriyorum.

Sertçe yutkunduğunda eğilip dudaklarına şefkatli bir öpücük daha konduruyorum. "Liderliği benim almamı ister misin, yoksa iyi misin?"

"Ben iyiyim." Bana tereddütlü bir gülümseme veriyor. Başımı eğerek, "Neden gerginsin?" diye soruyorum.

"Bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyor. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Böyle bir şey asla olamaz," diye onu temin ediyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve sonra itiraf ediyor: "Ben de heyecanlıyım. Birazdan olacakların seni öpmekten milyon kat daha yoğun olacağını hissediyorum."

Ona sırtıyorum ve gerginliği azaltmak isteyerek, "Öyle olsa iyi olur, yoksa egom fena darbe alır" diye takılıyorum.

"Güven bana," diyor Aria, yüzündeki gerginliği silen şakacı bir ifadeyle, "yapacağın her şeyin benimkinden daha iyi olacağına adım gibi eminim."

ARIA

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve ağzım kuruyor.

Beklenti ve endişeyle doluyum. Forest'la birlikte olmak şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha sinir bozucu. Çünkü kaybedecek çok şeyim var. Forest olmadan, yarım bir ruh olurum.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki başım dönüyor ve duygularım kontrolden çıkıyor.

Kırılıp kırılmadığımı bilmem gerekiyor çünkü Eli'dan sonra öyle hissettiğim kesin.

Dürüst olmak gerekirse, onunla olan ilişkim beni travmatize etti.

Yine de Forest'ın yanında kendimi güvende hissediyorum. Gerçek seksten zevk almasam bile, iyi olacağımı biliyorum çünkü onunla paylaştığım şey benim için duygusal olarak çok şey ifade edecek.

Forest'ın elleri gömleğimi tutuyor ve başımın üzerinden çektiğinde titrek bir nefes alıyorum.

Lütfen bu işte kötü olmama izin verme.

Forest kumaşı yere bırakıyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bir adım öne çıkıyor. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Bir elini çeneme götürüyor ve eğildiğinde içimdeki her şey ona odaklanıyor. Ağızlarımız birleşmeden önce nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Forest'ın her yönünü gördüm, bunun dışında - bir kadını severken nasıl bir adam olduğunu. Kendinden her zaman emindi ama tutkulu öpücükleri ve arzu dolu dokunuşları beni nefessiz bırakıyor. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Birlikte uyuduktan sonra devam edemeyeceğini bildiğim arkadaşlığımızın ani kaybını hissediyorum. Ama aynı zamanda yeni aşkımızın güvenliğini de hissediyorum, daha güçlü olan, aramıza hiçbir şeyin giremeyeceği şekilde bizi birbirimize bağlayan bir aşk.

Forest'ın dili benimkine değdiğinde ve parmakları kotumun düğmelerini açtığında, Forest'ı sadece benim yapmak isteyen sahiplenici bir duyguyla doluyorum. Onu bir daha asla kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Vücudunu kullanarak beni yatağa doğru itiyor ve uzandığımda elleri kot pantolonumu tutuyor ve kumaşı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Forest'ın kargo pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarışını izliyorum. Gözlerim onun üzerinde kayıyor.

Vücudumun üzerinde gezinmeden önce bana görünen her kası ve deri parçasını.

Gerginlik hissi geri geliyor, midemi sıkıyor ama bunun ellerimi Forest'ın kollarına götürmeme ve sütyenimi açabilmesi için sırtımı eğmeme engel olmasına izin vermiyorum.

Kumaşı üzerimden çektiğinde ve gözleri göğüslerime kaydığında nefesimi tutuyorum. Ufak tefeğim ve göğüslerimin büyüklüğü konusunda kendimi hep mahcup hissetmişimdir. Özellikle de Eli, bir erkek çocuğunu elliormuş gibi hissettirdiği için implant yaptırmam gerektiğini söyledikten sonra.

Forest başını eğiyor ve ağzı meme ucumun üzerinde geziniyor. Tüylerim diken diken oluyor ve beni ağzının sıcaklığıyla emdiğinde, her santimime hücum eden yoğun karıncalanmalardan bir nefes alıyorum. Karnımda keskin bir sıkışma oluyor ve benden yumuşak bir çığlık geliyor.

Forest başını kaldırdı ve bana bakarak, "Sen bir başyapıtsın" dedi.

Onun sözleri kendime olan saygımın bir kısmını iyileştirdi.

Ellerimi göğsüne doğru kaldırıyorum ve tenine doğru düzleştiriyorum, karın kaslarına doğru fırçalarken onun hissini içime çekiyorum. Boxerına ulaştığımda, kumaşı aşağı doğru itmeye başlamadan önce gözlerim onunkilere kayıyor.

Forest boxer'ını çıkarmama yardım ediyor ve sonra külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. İkimiz de çıplak olduğumuzda durup bakıyoruz.

Onun büyüklüğünü kavrarken tek kaşım havaya kalkıyor. Ne kadar büyük olduğu konusunda heyecanlanmalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim.

"Bu senin için hâlâ sorun değil mi?" diye soruyor aniden. Gözlerim ona kayıyor ve başımı sallıyorum. "Evet."

Forest yanıma uzanırken eli yan tarafıma yerleşiyor. Başımı kaldırıp ağzımı onunkine bastırıyorum. Ellerimi yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı örüyorum

saçlarına. Başımı eğerek dilimi onunkine sürüyorum.

Forest öpücüğün kontrolünü ele geçiriyor, dilini tekrar ağzıma sokmadan önce alt dudağımı ısırırken tüm vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor. Sanki bana hükmetmeye çalışıyormuş gibi agresif hissettiriyor ve beni onun altında bir arzu birikintisine dönüştürüyor.

Eli aşağı doğru iniyor ve bacaklarımın arasına girdiğinde keskin bir his karnımı sıkarken nefesim kesiliyor. Parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve vücudum tepki olarak titriyor.

Forest vücudumu öpüyor ve omuzları bacaklarımı ayırmaya zorlarken ve dili klitorisimin üzerinde gezinirken hissettiklerime hazırlıklı değilim. O kadar bunaltıcı ki, kalçalarım yataktan fırlıyor ve benden sessiz bir çığlık kaçıyor.

Yorganı tutuyorum ve dişleri üzerimde gezinirken kalçalarım titremeye başlıyor.

Tanrım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Forest klitorisimi okşamakla dilini içime sokmak arasında gidip gelmeye başladı. Birkaç dakika içinde, titreyen bir karmaşa içindeyim, sevgili yaşam için yorganları kavriyorum.

"Tanrım," diye bağıryorum sıkışma çok fazla olunca. "Forest!" Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum ve tırnaklarımın yorganı yırtmak üzere olduğundan eminim. Kığım yataktan kalkıyor, vücudumdaki her kas kopacakmış gibi hissediyor. "Yapamam. Bu çok fazla."

Forest bir parmağını içime sokuyor ve onu kıvırdığında tüm dünyam patlıyor. Ani ve ezici bir yoğunlukta. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen zevk her santimetremi istila ederken vücudum kontrolsüzce kasılmaya başlıyor. Karnım sıkıca kasılıyor, acı verici bir hal alıyor. Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak. Orgazm içimden geçerken hiçbir şey düşünemiyorum.

Aşağı inmeye başladığımda, hıçkırıklarımı bastırmak için titreyen ellerimi yüzüme götürmeyi başarıyorum. Kendimi aşırı duygusal, tatmin olmuş hissediyorum, ama en önemlisi - artık kırılmış gibi hissetmiyorum. Doruğa ulaşabilirim.

Beni herkesten iyi tanıyan Forest ellerimi yüzümden çekti ve bana sevgi dolu bir gülümseme vererek, "Gördün mü, senin hiçbir sorunun yok," dedi.

Ağzımı onunkine bastırmadan önce başımı sallıyorum ve sonra dilinde kendimi tadıyorum ve bu içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor. Elimi aramızda gezdirip parmaklarımı sikinin etrafına doluyorum. Onu okşamaya başladığımda nefesi içimde tıslıyor.

Forest öpüşmeyi keser, sonra sorar, "Prezervatif mi, çıplak mı?"

"Çıplak." Onu girişime yerleştiriyorum. "Hap kullanıyorum."

Sol kolunu üzerimde tutmak için kullanıyor ve sağ elini kalçama yerleştirerek sikinin başını içime itiyor.

Yüzümü kaldırıyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum. Dilini sertçe emiyorum, kendimden daha fazla tatmak istiyorum.

Forest yavaşça içime giriyor, ona alışmam için bana zaman veriyor. Tamamen girdiğini düşündüğümde, tam ileri doğru iterken kalçalarımı kaldırıyorum.

"Kutsal. Anne!" Daha önce hiç dokunulmamış bir noktaya vurduğunda nefesim kesildi ve bir acı hissettim.

"İyi misin?" diye sorarken sesi gergindi. Başımı salladım. "Sadece beklediğimden daha büyüksün."

Sözlerim onun sırtmasına neden oldu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Tekrar başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

Gözlerimin derinliklerine bakarken yüzündeki eğlenceli an kayboluyor ve "Kahretsin, seninle sevişeceğim" diye mırıldanırken huşu benzeri bir şeye yer açıyor.

Çekiliyor ve tekrar içeri girdiğinde sırtım kavisleniyor, göğüslerimi göğsüne bastırıyor ve yine içime yayılan yoğun karıncalanmaların üstesinden geliyorum. Sanki her dokunuşu elektrik gibi, beni Orman'ın neden olduğu bir transa sokuyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve öpücük, hareket etmeye başladığında vücudu kadar baskın. Her hamlesinde dili benimkini okşuyor.

Orman zihnimin, bedenimin ve kalbimin yalnızca ona odaklanmasını talep ediyor.

Bölüm 9

ORMAN

Aria'nın dokunuşlarıma karşı bu kadar hassas olması beni şaşırttı. Gezegendeki en deneyimli adam değilim ve sadece bir kızla daha birlikte oldum, ama lanet olsun, Aria'yı dakikalar içinde orgazma ulaştırdım.

Kızım kesinlikle kırılmadı.

Onu ilk kez orgazm ettikten sonra hissettiğim tüm duygularla öpüyorum. Aletim onun sıcaklığında kılıflanana kadar onu doldururken, bir düşünce diğerlerine hükmediyor - Aria benim olmak için yaratılmış.

Ellerini sırtımın genişliğinden ve kalçalarımın yanlarından aşağı doğru kaydırıyor. Ben içine girdikçe tırnaklarının derimi hafifçe tırmaladığını hissediyorum. Yine de hızımı yavaş tutmaya çalışıyorum, tekrar orgazm olmasını istiyorum. Ama bu çok zor.

Elimi kalçasından göğsüne doğru götürüyorum ve meme ucunun ne kadar sert olduğunu hissederek öpüşmeyi kesiyorum ve başımı eğerek sıkı tomurcuğu ağızıma alıyorum.

Tanrım, bütün gün göğüslerine tapabilirdim.

Islaklığının içinden geçen sikimin sesi kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Diğer kolumu kaldırıp Aria'nın sırtının altına sokuyorum ve daha sert itmeye başlarken onu sıkıca tutuyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde. "Benim için çok ıslaksın. Ne kadar da tahrik edici."

Sözlerim onu inletiyor ve sonra ağzı boynuma yapışıyor.

Sikim içinde sarsılıyor ve henüz boşalmak istemediğim için onu tamamen dışarı çekiyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben de hemen açıklıyorum: "Bunun beş dakikadan uzun sürmesini istiyorum."

Dudaklarına yapışırken sikimi klitorisine sürüyorum. Vücutlarımız sevişmemizin sıcaklığıyla kayganlaşıyor ve ihtiyacımı kontrol altına aldığım da Aria'nın içine geri itiyorum.

Dudaklarında bir nefes patlamasıyla öpüşmeyi kesiyor ve anında kalçaları hareket etmeye başlıyor ve amını pelvisime sürüyor.

Yaklaştığını bildiğim için hızımı artırıyorum, her hamlede sikim onun derinliklerine batıyor.

"Orman," diye fısıldıyor. Kalp ağrısı ve coşku arasında bir ifade, nefes kesici görünmesini sağlıyor. Sonra da "Siktir... siktir... siktir... Oh. Aman Tanrım. Tanrım!"

Vücudu kasılmaya başladığında ağzımı onunkine bastırıyorum ve iç duvarları sikimi sağıyormuş gibi hissediyorum.

"Tanrım," diye tıslıyorum dudaklarına, zevk omurgamdan aşağı inerken ve kendimi durduramıyorum, kalçalarım sarsılıyor, sikimi olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde onun sıcaklığına vuruyorum. "Kahretsin, Aria," diye nefes almayı başarıyorum ve sonra yoğun zevk, kendimi vücudunun içine boşaltırken ona tutunmamı sıkılaştırıyor.

Orgazm bedenimi ele geçirirken nefes alamıyorum.

Aria kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor ve bu beni onun içinde daha derine batırıyor, içimde kalan zevkin kasılmasına neden oluyor.

Nefes nefese kaldığımızda ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz ve orgazmdan çıktıktan sonra Aria'ya bakabilmek için vücudumun üst kısmını kaldıracak gücü buluyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve dökülmemiş yaşlarla parlıyorlar.

Onu sadece en iyi arkadaşım olarak değil, bir kadın olarak da sevdiğimi söylemek dilimin ucunda. Tek yapabildiğim onu öpmek olana kadar duygular göğsümü dolduruyor, ona karşı hissettiklerimi bir şekilde ifade etme ihtiyacı duyuyorum.

Öpüşmelerimiz sanki yeni soruların cevaplarını arıyormuşuz gibi daha nazik.

Buradan nereye gideceğiz?

Bunu atlatabilecek miyiz?

Öpüşmeyi keserek, dile getirilmeyen sorulara cevap veriyorum, "Artık benimsin.

Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim ya da seni kimseyle paylaşmayacağım."

Aria başını sallıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Kollarını sıkıca boynuma doluyor ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana tutunuyor.

"Her zaman sen ve ben olacağız," diye onu temin ediyorum. "Sonsuza kadar."

ARIA

Az önce Forest'la aramızda geçenlerden derinden etkilenerek, kabaran duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Seks yapmadan önce onun en iyi arkadaşıydım, onunla deneyler yapmaya istekliydim. *Peki ya şimdi?*

Korku kalbime geri dönüyor çünkü Forest'a geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu biliyorum. Belki de her zaman öyleydim ve gerçek hislerimi fark etmem bu anı mı aldı?

Ama Forest'ın yanında kendimi güvende hissetmeme ve ona güvenebileceğimi bilmeme rağmen, bizi ayıracak bir şey yapacağımdan ölesiye korkuyorum.

"İyi misin?" Forest mırıldanıyor, gözleri sıcaklıkla dolu. Başımı sallıyorum, ona nasıl hissettiğimi söylemeye hazır değilim.

"Emin misin?"

Tekrar başımı sallıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeyi

başarıyorum.

"Sessizsin ve bu asla iyi bir şey değildir," diye sesleniyor bana.

"Sadece bunaldım," diye duygularımı özetlemeye çalışıyorum. "Biliyor musun, az önce hayatımın en iyi seksini yaptım."

"Öyle mi?" Başını eğerek sırtıyor.

"Kesinlikle evet." Hâlâ içimde ve şimdi tutku azaldığı için Forest'ın içimde olmasının nasıl bir his olduğunun farkına varıyorum ve birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu anlıyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve ellerimi çenesine götürerek ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Sana aşık oluyorum.

Forest'ın gözleri yüzümde geziniyor.

Düşmene izin vermeyeceğim. Benimle güvendesin, Aria.

Ağzıma bir öpücük daha konduruyor ve sonra yavaşça içimden çıkıyor. Ona bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu hemen özlüyorum ama temizlenmem gerektiği için yataktan kalkıp onun ebeveyn banyosuna doğru yürüyorum.

Acele etmiyorum, tüm kafa karıştırıcı düşünceleri ve duyguları bastırıyorum.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve kapıya dönmeden önce bir havluyla cildimi kuruluyorum. Sonra gözlerim düşüyor ve çıplak bedenime bakıyorum.

Ooooh... kahretsin.

O anın sıcaklığıyla soyunmak konusunda endişelenmedim, ama şimdi odaya geri dönmek zorunda olduğum için güvensizliklerim geri geliyor.

Üzerimi örtme dürtüsü çok ağır basıyor ama çenemi kaldırıyorum ve kapıyı açmadan önce güçlendirici bir nefes alıyorum. Gözlerim Forest'ı arıyor. Pantolonunu çoktan giymiş ve sırtı bana dönük bir şekilde oturarak gömleğini eline alıyor.

Hızla ileri atılıp giysilerimi topluyorum. Arkasında kalarak olabildiğince hızlı giyiniyorum. Bana döndüğünde iç çamaşırımı giymeyi başarmıştım.

İşler daha da garipleşmeden Forest bana doğru yürüyor ve yüzümü çerçeveleyerek başımı yukarı kaldırıyor ve baskın bir öpücükle ağzımı alıyor.

Forest'la ilgili olan şey de bu, bazen beni benden daha iyi tanıyor. Vücudumla barışık olmadığının farkında.

Geri çekildiğinde bir elini indiriyor ve parmak eklemleri meme ucumun üzerinde geziniyor. "Çok güzelsin, Aria. Vücudunun her santimini seviyorum. Benim yanımda kendini güvensiz hissetme."

Başımı sallıyorum, sözlerinin bana verdiği güven duygusunu içime çekiyorum.

Korkumu daha fazla içimde tutamayarak, "İyi olacağız, değil mi?" diye soruyorum.

Yüz hatları yumuşuyor ve ağzının köşesi kalkıyor. "Evet, her şey yoluna girecek." Yüzümdeki saçların bir kısmını tarıyor ve parmakları şakağımdan çeneme doğru hafifçe iniyor. "Söylediklerimde ciddiydim. Senden daha önemli kimse yok." Forest duraksıyor ve sonra şöyle diyor: "Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Ne zaman kötü bir ayrılık yaşasam ya da kendimi kötü hissetsem bana bu sözleri söylerdi, ama şimdi sanki anlamları değişmiş gibi geliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarımı ona sararak yüzümü göğsüne gömüyorum. "Seni kaybetmekten kurtulamayacağım."

Forest bana sıkıca sarılıyor ve "Beni kaybetmeyeceksin" diye mırıldanmadan önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Bölüm 10

ORMAN

Son iki gündür sanki Aria'yla bir balonun içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Öpüşmek için anlar çalışıyoruz ve her biri beni bir sonraki için daha fazla heyecanla dolduruyor.

Carla ve ben son dersimizi de bitirdikten sonra Aria'yı beklemek üzere sanat bölümüne doğru yürüyoruz.

"Trinity'deki ilk Cuma gecemiz," diyor Carla. "Ne yapacağız?"

"Parti yok," diye Carla'ya yalvaran bir bakış attım. "Sadece süitte takılabilir miyiz?"

"Sadece bir içki oyunu oynayabilirsek. Bu hafta yaptığımız onca işten sonra alkole ihtiyacım var."

"Anlaştık." Hemen kabul ediyorum.

Aria bize doğru yürüyor, yaklaştığında birkaç adım öne çıkıyorum ve kolumu beline dolayarak ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Biliyor musun, kendimi dışlanmış hissetmeye başladım," diye yakınıyor Carla arkamızdan.

Hiç tereddüt etmeden Aria ve ben Carla'ya doğru atılıyoruz ve ikimiz de yanaklarına birer öpücük konduruyoruz. "Hepinizin üzerime salya akıtması gerektiğini kastetmemiştim," diye gülüyor, ilgiden memnun olduğu belli.

Aria'nın elini tutarak kolumu Carla'nın omuzlarına doluyorum ve yatakhaneye doğru yürümeye başlıyoruz.

Carla, "Forest evde kalmak istiyor," diyerek Aria'yı planlarımızdan haberdar ediyor. "İçki içme oyunu oynayabileceğimizi söyledim."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyor Aria. "O zaman restorana gitmek yerine sipariş de verebiliriz."

"Evet." Carla akşam planlarımız hakkında heyecanlı görünmeye başladı. "Bir sürü atıştırmalık, alkol ve biraz eğlence. Tam da doktorun istediği şey."

Süite girdiğimizde Noah televizyon izlediği yerden bize bakıyor.

"Planın yok mu?" Çantamı kanepenin yanına bırakırken sordum.

"Hayır." Uzanıyor. "Yarın Kao ve Fallon'un taşınmasına yardım etmem gerektiği için bu gece biraz dinleneceğim."

"Oh, seni de kandırmışlar," diye kıkırdadım.

"Evet. Bu senin de yardım ettiğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Aria, "Sanırım bütün grup taşınmalarına yardım ediyor," diyor. "Biz sadece takılıp içki içme oyunu oynayacağız. Bize katılmak ister misin?"

Noah başını sallar. "Tabii. Televizyon izlemekten iyidir."

"Hangi oyunu oynuyoruz?" Herkese bakarak soruyorum.

"Korku pongu oynayabiliriz," diyor Noah.

"Korku pongu mu?" Aria gözleri büyüyerek soruyor.

"Evet, bardakların altına meydan okumalar yazıyoruz ve ya meydan okumayı yapıyorsunuz ya da içiyorsunuz. Kazanan takım iki yüz dolar kazanıyor," diye açıklıyor Noah. "Takım mı?" Carla soruyor, gözleri Noah'ya takılıyor ve sonra başlıyor

Gülmek. "Tanrım, bu paha biçilemez olacak."

Noah başını sallar. "Nedenini bana açıkla mısın?"

Ona sırtıyor. "Sen ve ben. Biz bir takımız."

"Siktir," diye homurdanıyor.

"Önce eşofmanlarımı giyeceğim," diyor Aria.

"Ben de." Carla da onun peşinden gidiyor ve onlar uzaklaşınca Noah'ya dönüp soruyorum: "İkiniz bu gece birbirinizi öldürmemeyi başarabilecek misiniz?"

Noah kıkırdar. "Evet, merak etme. Ona iyi davranacağım."

"Teşekkürler. Ben de üstümü değiştireceğim." Koridorda yürümeye başladım, sonra durup "Bu oyun için solo bardaklarımız var mı?" diye sordum.

"Evet, viski de var. Sıralandık."

Ona çenemi kaldırıyorum ve sonra üzerimi değiştirmeye gidiyorum.

Mutfaktaki adayı kullanıyoruz ve Noah bardakları iki tarafa yerleştirmiş. Kızların üzerlerine ne tür cesaretler yazdıklarını görmek için birini kaldırıyorum ve sonra gülüyorum.

"Rakip takıma gerçek hayatta asla yapmayacağınız kirli bir fantezinizi mi anlatacaksınız?" Gözlerim Carla ve Aria'ya kaydı. "Ciddi misin?"

Carla omuz silkiyor. "Cesaretleri internetten aldık."

"Edepsiz bir fantezim var," diye mırıldanıyor Noah. "Bant ve Carla'nın ağzını içeriyor."

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum ve sonunda burnumu çekiyorum.

"Öyle mi?" Carla Noah'ya bakar. "Benimkini duymak istemezsin." Noah çenesini kaldırır, gözleri Carla'ya dikilir.

"Bırak da duyayım." "Üç tane Adem elması yemeni içeriyor," diye ona çıkışıyor.

"Tamam," diyor Aria onlar daha kavgaya başlamadan, "oyunu oynama zamanı. Ayrıca, meydan okumaları sırayla okumalıyız çünkü bazıları sadece bir kişi içindir." Topu Carla'ya atıyor. "İlk sen başlayabilirsin."

Aria yanıma geliyor ve Carla'nın topu bir bardağa atmasını izliyoruz.

Carla mutlu bir çığlık atıyor.

"Şanslı atış," diye takılıyorum ona bir fincana uzanırken. Mektubu çevirip yüksek sesle okudum: "Günün geri kalanında partnerin ne isterse onu yap." Bakışlarım

Carla'ya dart atıyor. "Yani Aria ne derse onu yapmak zorunda mıyım?"

Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. "Hemen hemen," diye yanıtlıyor Noah. "Ya da içebilirsin."

"Zaten bana patronluk taslıyor," diye şaka yapıyorum fincanı yere bırakırken. Topu alıp fırlatıyorum ve fincanı kıl payı ısıkalıyor. "Kahretsin. Şimdi ne olacak?"

"İkiniz de içiyorsunuz," diye sırtıyor Carla.

Aria ve ben birer kadeh viski içtik. Sıra Noah'da ve topu bir bardağa bırakıyor.

Aria cüreti kontrol ediyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Rolleri tersine çevirerek en sevdiğiniz üç seks pozisyonunu canlandırın."

Noah bir kahkaha atıyor. "Bu iyi olacak." Aria kıcıma bir tokat atıp, "Eğil bebeğim," diyor.

Yemin ederim, şimdi yalnız olsaydık, onu domaltırdım.

Dediğini yapıyorum ve sonra popomu okşamaya başlıyor, "Senin baban kim?" diye bağırıyor.

Kontrol edemediğim bir kahkaha patlıyor ve Noah tezgâhın arkasında kaybolup yere yığılınca ben de nefes almakta zorlanıyorum.

Aria konuşmakta zorlanıyor ve "Tezgâhın üzerine oturman gerekiyor çünkü seni kaldıramam" diyor.

Atlıyorum ve o hareketi yaptığında, ağzına bir öpücük konduracak kadar kahkahalarımı dizginlemeye çalışıyorum.

Aria yeri işaret ediyor. "Yüzüstü yat."

Yine dediğini yapıyorum ve sonra üzerime uzanıp yanağını sırtıma yaslıyor. "Düşündüğüm kadar kötü değildi."

Carla gözyaşlarını yüzünden siler. "Keşke bunu kaydedebilseydim. En i y i s i y d i ."

ARIA

"Benim sıram," diyorum, oyunun tadını çıkarıyorum. Topu fırlatıyorum ve fincanın içine düştüğünde mutlu bir çığlık atıyorum. "Yasss!" Forest ve ben beşlik çakıyoruz, sonra da dönüp Noah'nın bir fincan almasını izliyoruz.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Ortağının gömleğini kesmesine izin ver." Noah geniş gözlerle yukarı bakar. "Bu gömleğe bayılıyorum."

"Çok sevmediğin bir kıyafeti giymene izin vereceğim," diyen Carla, Noah'nın üzerine fazla gitmeyerek hepimizi şaşırtıyor.

"Hemen döneceğim." Koridorda hızla ilerliyor ve bir dakika sonra üzerinde düz beyaz bir gömlekle geri dönüyor. "Beni bıçaklamayın."

Carla çekmecedен makası alırken, "Kahretsin, işte gidiyorsun ve bunu benim için mahvediyorsun," diyor. Yüzünde bir sırıtişla Noah'nın önünde durur ve gömleği tutarak tam ortasından kesmeye başlar.

Noah'nın gözleri onun yüzüne kilitlendi.

Vay anasını.

Forest'ın elini çekmeye başladım, gözlerim onlara dikilmişti.

Evet, orada kesinlikle bir gerilim var. Sadece ne tür olduğundan emin değilim.

Carla makası yere bırakır ve Noah'nın bakışlarıyla buluşurken ellerini kumaşın altına sokar ve yere düşene kadar kollarından aşağı iter.

Sıcakmış. Lanet olsun.

Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve cinsel gerilim diyeceğim. Noah içkisini yudumlarken Carla topu fırlatıyor.

Evet, Noah Carla'dan inanmamızı istediği kadar etkilenmemiş.

Carla bir top sokar ve Forest cesareti kontrol eder. "Partnerinizle tam otuz saniye boyunca edepsizce konuşun." Bana döndü, sırtarak

ağzının köşesi. "Seni tezgâhın üzerine yatırmayı çok isterim." Bana yapmak zorunda kaldığım cesareti hatırlattığında kıkırdıyorum.

Forest'ın sesi alçalarak, "Sana şaplak atmak için sabırsızlanıyorum," diyor. Göbeğimde bir sıkışma oluyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Bana yaklaşıyor ve nefesinin kulağımın üzerinde gezindiğini hissedene kadar eğilerek fısıldıyor: "Ağına boşalana kadar sikimi emmeni istiyorum."

Vay anasını. Şu an yalnız olsaydık, tam da bunu yapardım.

Forest topu atabilmek için beni nefessiz ve sıcakta bırakıyor ve tıpkı daha önce Noah'ın yaptığı gibi ben de kendimi serinletmek için bir içki içiyorum.

Forest topu batırdığında, Carla bir fincan alır ve anında yüzüne bir sırtma yayılır. "Partnerinle orgazm taklidi yap." Noah'ya dönüyor ve aralarındaki mesafeyi kapatarak elini onun omzuna koyuyor. Ayak parmaklarının üzerinde durarak, tam kulağının dibinde seksi bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, Noah," diye inliyor. "Daha sert."

Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapatıyorum, gözlerim kocaman açılmış onlara bakıyorum.

"Ah... ah... evet, tam orada." Carla vücudunu Noah'ninkine bastırıyor ve Noah'nın eli Carla'nın kalçasına gidiyor. Nefes nefese bir inilti çıkarıyor, "Ah... Tanrım, boşalacağım. Evet. Siktir, Noah." Sonra öyle bir çığlık atıyor ki kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor.

Carla geri çekilip Noah'ya kendini beğenmiş bir bakış attığında hâlâ gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Ağındaki salyaları silebilirsin. Gösteri bitti."

Noah kendini toparlıyor ve ifadesi anında donuklaşıyor. "Bence bir ara verip sipariş vermeliyiz."

"Evet, tabii," diyor Forest, menünün olduğu yere doğru yürürken. "Ne yemek istersiniz?"

"Noah soğuk bir duş istiyor," diye kıkırdar Carla.

Gözlerim Noah'ya kayıyor ve onun dondurucuyu açışını izliyorum. Biraz buz çıkarıyor ve Carla uzaklaşmadan kolundan tutup küpleri gömleğinin arkasına bırakıyor.

"Oh Tanrım!" Carla çığlık atıyor. Buzdan kurtulmak için vücudunu sallayıp oynatırken garip bir dans yapıyor.

Forest gülmekten kırılıyor ve yüzünü örtmek için menüyü kullanıyor.

Noah kıkırdıyor. "Aşırı ısınıyor gibiydin, ben de yardım edeyim dedim." Hâlâ nefes nefese olan Carla'ya göz kırpmıyor, sonra da Forest'tan menüyü almaya gidiyor. "Tabak alalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum çünkü Forest hâlâ Carla'ya gülüyor.

Bölüm 11

ORMAN

Bu gece çok eğlenceli geçti. Noah ve Carla bile birbirleriyle iyi görünüyorlardı.

Duş aldıktan sonra üzerime bir eşofman geçirip yatağa giriyorum. Kollarımı başımın altına sıkıştırıp tavana bakıyorum.

Kapım açılıyor ve Aria'nın gizlice içeri girmesini izliyorum. Yatağa doğru yürüyüp şiltenin üzerine tırmanmadan önce kapıyı kilitliyor. Tek kolumu kurtarmak için çekmeye başlıyorum, ama sonra fısıldıyor, "Kıpırdama."

"Neden?"

"Bu cesaretin bir parçası. Ne dersem yapmak zorundasın," diye hatırlatıyor bana. Kıkırdıyorum. "Tamam. Kıpırdamıyorum."

Aria kalçalarımın üzerine çıkmadan önce yorgani üzerimden itiyor. Öne doğru eğilerek göğsüme bir öpücük konduruyor. "Yani ağzıma boşalana kadar seni emmemi mi istiyorsun?"

Siktir, evet.

Hareket etmeye başladım, ama bana tekrar hatırlattı, "Hareket etmek yok."

Dişlerinin arasına almadan önce meme ucuma bir öpücük konduruyor. Sertleşmeye başlıyorum, o karın kaslarıma doğru inerken gözlerim ona yapışıyor. "Çok ateşlisin," diye inliyor ve eşofman altımı tutarak bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Tekrar yukarı süründüğünde, öpücüklerini tehlikeli bir şekilde sikimin yakınına bastırmaya başlıyor. Parmakları tabanımın etrafını sarıyor ve beni pompalamaya başlıyor.

"Hareketsiz kalmam imkânsız olacak," diye uyarıyorum onu.

Aria bana sırtıyor ve sonra sikimi ağzının ıslak sıcaklığına emiyor.

"Siktir," diye tıslıyorum ve kalçalarım ona doğru itiliyor.

Dili sikimin etrafında dönerken alt yarısını okşamaya devam ediyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Tanrım, Aria," diye fısıldıyorum. Daha fazla kıpırdamadan durmayı umursamadan elimi ona doğru uzatıyorum ve saçlarından bir tutam alıyorum. "Siktir. Daha sert."

Aria beni ağzının derinliklerine çekiyor ve sonra baskıyı artırıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Uzun süre dayanamayacağım.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor ve kendimi onun ağzına sokmaktan alıkoyamıyorum. "Siktir, boşalacağım."

Aria daha sert emiyor ve parmaklarını altımın etrafında sıkıyor ve sonra eli taşaklarıma düşüyor ve onlara masaj yapmaya başlıyor.

Orgazmım içimden geçerken nefesim ciğerlerimden sökülüyor ve onun ağzına boşalıyor olmam bunu bir milyon kat daha ateşli hale getiriyor.

Vücudum gevşiyor ve bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken hava emiyorum. "Siktir, saçını çektiğim için özür dilerim," diye özür dilemeye başladım.

Aria vücudumda gezinirken, "Sapıkça bir şeydi," diye mırıldanıyor.

Kollarımı ona doladım ve onu üstüme çektim, sonra "Tadının tuzlu olacağını düşünmemiştim" dedi.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu senin ilk oral seksin miydi?" Başını sallıyor. "Evet, iyi miydi?"

Bir kahkaha attım. "Bebeğim, sadece sikimi değil aklımı da uçurdun."

Göğsüme sarılıyor ve mırıldanıyor, "Bu gece eğlenceliydi." "Evet, ama henüz bitmedi."

Bana bakıyor. "Uyumayacak mıyız?" Başımı sallıyorum. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" diye kaşlarını çatmaya başlıyor ama sonra yüzünde bir anlayış beliriyor. "Ooooh." Tekrar bana sokuldu. "Ben iyiyim. Sadece sana oral seks yapmak istedim. Aslında tüm o içki ve gülüşmelerden yoruldum."

"Seni boşaltmamı istemiyor musun?" Biraz endişeli hissederek soruyorum.

Aria başını kaldırıyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. "Orgazmımı yarına, tadını çıkaracak kadar uyanık olduğum zamana saklayabiliriz."

Kıkırdıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Tamam."

Aria bir kolunu göğsüme doluyor ve derin bir nefes verdiğini duyuyorum.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldıyorum bedenimi onunkine çevirirken.

"İyi geceler bebeğim," diye mırıldanıyor, zaten yarı uykulu.

Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve yanağımı başının üstüne yashıyorum.

ARIA

Hafta sonu çılgıncaydı. Fallon ve Kao'nun yeni evlerine taşınmalarına yardım etmek ve Forest ile zamanımızın geri kalanını yatakta geçirmek arasında, iyileşmek için bir haftaya ihtiyacım var.

Uzanıyorum ve Forest'ın eli göğsümün üzerine yerleştiğinde yüzüme bir sırtma yayılıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, ona doğru kıvrılmak için dönüyorum. "İyi uyudun mu?" diye homurdanıyor, hâlâ yarı uykulu.

"Ölüler gibi." Başımı kaldırıp çenesine bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyorum. "Gidip bize kahve yapayım."

"Teşekkürler bebeğim." Ben giyinirken o tekrar yastığa sarılıyor.

Mutfağa gitmeden önce dişlerimi ve saçımı fırçalıyorum. Ben dolaptan iki fincan alırken, Jade üzerinde egzersiz kıyafetleriyle içeri girdi. I

"Saat daha sabahın altısı ve sen çoktan spor salonuna mı gittin?"

"Evet, kardeşinin yanında uyumamaya alışmak zor," diye yanıtlıyor masaya otururken.

Bir fincan tutuyorum. "Sana kahve yapayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Suyumu içebilirim."

Kahveyi hazırlarken, "Hunter hala bir yer arıyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye iç geçirdi. "Sanırım Hunter ve Jase birlikte kalabilecekleri bir ev arıyorlar."

Cezvenin dolmasını beklerken Jade'in yanına oturuyorum. "Beni ilgilendirmiyorsa söyle ama neden Hunter'la bir yer tutmuyorsunuz?"

Jade'in gözleri benimkilere kaydı. "Bunu ona söylemeyeceğim. İsteyeceğim son şey yapışkan bir kız arkadaş olarak görünmek."

Elini uzattım ve sıktım. "Benim fikrimi almak ister misin?" Jade başını sallıyor, ağzının kenarı hafifçe kalkıyor.

"Kardeşimi tanıyorum ve seni seviyor. Onunla yaşamak istediğini söyle. Bunu duymaktan mutlu olacağına söz veriyorum."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Hunter muhtemelen senin burada Mila ile kalmak istediğini düşündüğü için bundan bahsetmemiştir."

Jade bana doğru eğildi ve sarıldı. "En iyi baldız sen olacaksın."

Gitmeme izin verdiğinde, kahveyi doldurmak için kalktım. Tam o sırada Carla mutfığa giriyor ve ben de hemen bir fincan daha alıyorum. İçecekler hazır olduğunda Carla'ya bir fincan uzatıyorum.

Diğer iki kahveyi aldım, sonra Carla "Bil bakalım dün gece kime rastladım?" dedi.

Başımı sallıyorum ve kafein ihtiyacımı karşılamak için bir yudum alıyorum.

"Kennedy Quinn." Carla'nın gözleri benimkilere kilitlendi. "Geri döndü ve Trinity'ye kaydoldu."

"Ciddi misin sen?" Nefesim kesildi, şok vücudumu titretti.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Evet. Sana haber vereyim dedim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve koridorda yürümek için dönüyorum. Forest'ın odasına girdiğimde yatak boştu ve banyonun kapısı kapalıydı. Kahvesini komodinin üzerine bırakıp kendi odama gidiyorum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yere bakıyorum.

Aman Tanrım.

Kennedy Quinn geri döndü.

Bu şok beni derinden sarsıyor ve bir an için doğru düşünmekte zorlanıyorum. Endişe omurgamı tırmalıyor ve ellerim titremeye başlıyor. Fincanı hızla şifonyerimin üzerine bırakıyorum ve tabureye çökerek ellerimi kaldırıp yüzümü kapatıyorum.

Böyle bir şey olamaz. Şimdi olmaz.

Kennedy Forest'ın ilk aşkıydı. Tanrım, onun bekaretini almıştı. Birbirlerine deli gibi aşıklardı.

Korku mideme sert bir şekilde yerleşiyor ve onun Amerika'ya dönmesinin Forest'la filizlenmekte olan romantizmim için iyi bir şey ifade etmediğini biliyorum.

Kahretsin, ya Forest ona geri dönerse?

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlıyor ve boğazımda bir yumru şişiyor.

İçimi kasıp kavuran yıkıcı duygulara karşı gözlerimi kapatıyorum.

Sadece beş gündür çıkıyoruz. Forest ve Kennedy'nin birlikte geçirdiği iki yılın yanında bu hiçbir şey.

Ona karşı hiç şansım var mı? Kennedy sarışın, muhteşem, dışa dönük ve... ben onun yanında bir hiçim. Ben onun tam zıttıyım.

Forest'ı kaybedebileceğimin farkına vardığımda nefes alışverişim hızlanıyor ve Eli ile benim anılarımı hatırlıyorum...

"Şu göğüslere bak. Sen de kendine böyle bir göğüs almalısın," diye alay ediyor Eli, eski kız arkadaşı Taytum'un yanında çıplak yatarken.

Hala onları yatakta birlikte bulmanın şokunu atlatmaya çalışıyorum.

Eli, Taytum'un göğsünü kavrayıp sertçe sıkmaya başlayınca Taytum'dan porno yıldızlarına layık bir çığlık yükseliyor. "Evet, bebeğim, sert seviyorum."

Eli bana sırıttı. "Bir erkeği böyle memnun edersin. Kimse gelemeyen küçük bir kıزدan hoşlanmaz."

Boğuk bir nefes çekiyorum, panik dünyamın kontrolden çıkmasına neden oluyor. Anılar beni hep Eli'yi beni eski sevgilisiyle aldatırken yakaladığım o korkunç olaya geri götürüyor. Tekrar sakinleşmem biraz zaman alıyor.

Nefes al.

Hadi, Aria. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok.

Nefes al.

Sakinleşin.

Nefes al.

Forest seni aldatmaz.

Nihayet duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazandığımda, kendimi kalkmaya ve sabah rutinime başlamaya zorluyorum.

Dudak parlatıcımı sürerken gözlerim yansıma odaklanıyor. Zihnim durmadan çalışıyor. Forest ve Kennedy'nin öpüştükleri, birbirlerine aşık oldukları anılarla doluyum ve bu bir işkence.

Siyah bir pantolon ve gözlerime uyan en sevdiğim mavi gömleğimi giyiyorum ve bir an için kendimi topraklamaya çalışıyorum.

Vücudum gergin ve midem bir endişe yumağından başka bir şey değil. Çıldırılmamak için birkaç derin nefes alıyorum.

Her şey yoluna girecek. Öyle olmak zorunda.

Kapım çalınıyor ve Forest içeri giriyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve ağızının etrafında bir gülümseme oluşuyor.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor ve en iyi arkadaşımı bulmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm aşık olduğm adam.

Bana doğru yürürken "Bu gmleğ bayıldım," diyor. Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki kaşları atılıyor ve elini yanağıma götürerek "Sorun ne?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Emin misin?" Gözleri

benimkilere kilitleniyor. "Evet."

Bir süre daha bana bakıyor ve bunun son şansım olup olmayacağıını bilmeden parmak ularımda yükselip ağızımı onunkine yapıştırıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu hissettiğim her şeyle öpüyorum. Tüm şphelerimle, gvensizliklerimle, umutlarımla... aşkımla.

pşmeyi bozan Forest oldu ve nefesi kesilmiş bir halde "Bu ne içindi?" diye sordu.

Boynuna sarıldım ve ona olabildiğince sıkı sarıldım ve sonra fısıldadım, "Sen benim dnyamsın, Forest."

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Sadece söyle bana."

Başımı tekrar sallıyorum, Eli'in bana yaptıklarını ona anlatmaya hazır değilim. "PMS. Ne kadar duygusal olduğm biliyorsun."

Geri çekiliyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. "O zaman sana çikolata almam lazım."

Yalanı yuttuğ için rahatlamış bir şekilde kıkırdadım. "İşte şimdi konuşuyorsun."

Flo Teyze'nin doğumuna daha iki gün var ama onu seve seve otobüsün altına atarım, böylece Forest'a Kennedy'nin geri döndüğünü ve ona geri dönmesinden ölesiye korktuğm söylemek zorunda kalmam.

Bölüm 12

ORMAN

Öğle yemeğinde otururken gözlerim Aria'ya kilitlendi. Adet döneminde nasıl olduğunu biliyorum ve bu o değil. Onu rahatsız eden bir şey var ve ben bunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım.

Yarısı yenmiş pastayı itiyor ve beni bakarken yakaladığında dudaklarında aşırı parlak bir gülümseme oluşuyor.

Carla, Aria'nın yanındaki sandalyeye oturur ve *Aslan Kral*'daki Scar gibi, "Etrafım aptallarla çevrili," diye mırıldanır.

Aria bir kıkırdama çıkarır. "Ne oldu?"

Carla gözlerini deviriyor, sonra "Noah" diye mırıldanıyor. Bakışları arkamdaki birine takılıyor ve onun Noah olduğunu düşünerek omzumun üzerinden bakıyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Kennedy'nin tam burada durmasının şoku içimde dalgalanırken ayağa kalkıyorum.

"Merhaba Forest," diyor yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. Boyunun uzadığını ve sarı saçlarının daha uzun olduğunu fark ediyorum.

"Hey... merhaba," diye cevap veriyorum, hâlâ aklım başımda değil. İlerledim ve sarıldık. "Kahretsin, bu ne sürpriz."

Geri çekilmeye başladığımda yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da "Seni görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Evet, bir yıldan biraz fazla oldu." Masayı işaret ediyorum. "Bizimle otur."

Kennedy Aria'ya yaklaşır ve ona sarılmak için eğilir. "Tanrım, Hala çok güzelsin. Nasılsın?"

Aria'nın da benim kadar şaşırdığını görebiliyorum ama Kennedy'ye gülümsüyor. "Ben iyiyim. Ne zaman döndün?"

Kennedy, Aria'nın yanına oturuyor ve ben de aptal gibi dikilmek istemediğim için Kennedy'nin yanındaki boş sandalyeye oturuyorum.

Bakışlarım Kennedy'ye gidiyor ve onu tekrar görmenin güzel olduğunu itiraf etmeliyim.

"Cuma günü. Hâlâ biraz jet-lag olmuş durumdayım." Kennedy Carla'ya bakar. "Aslında dün gece yurda taşındım ve Carla'ya rastladım, ama şimdi arayı kapatmak için zamanım var." Elini Aria'nın koluna koyar. "Bana kaçırdığım her şeyi anlat."

Carla kıkırdıyor ve kızlara daha yakın olmak için Aria'ya doğru eğilerek sesini alçaltıyor: "Kendinizi buna hazırlayın. Forest ve Aria sahte bir ilişki yaşıyor."

Hay sikeyim. Carla'ya gerçekten denediğimizi hiç söylemedik.

Kennedy bir kahkaha patlatır. "Öyle mi? Neden?"

Aria, Carla ve Kennedy arasında sıkışıp kaldığı sandalyesinde arkasına yaslanır.

Carla, Kennedy'ye "Forest sen gittikten sonra biriyle çıkmadı ve onda bir sorun olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başladı," diye bilgi veriyor.

Kennedy'nin gözleri açılıyor ve başını bana çeviriyor. "Aman Tanrım! Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, garip bir kıkırdama çıkarıyorum.

Aria'yla konuşmam gerek, böylece arkadaşlarımıza ve ailemize hakkımızdakileri açıklayabiliriz.

"Oh, bu berbat..." Dikkatini tekrar Aria'ya çeviriyor. "Ve sen de en iyi arkadaş olarak devreye girip onun kışını kurtarmak zorunda kaldın, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor Aria, gülümsemesi dalgalanıyor. Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Derse gitmem gerek. Derse yetişmeliyiz."

sonra."

Kennedy ayağa fırlar ve Aria'ya bir kez daha sarılır. "Evet, bu harika olur. Seni tekrar görmek çok güzel."

Aria bana bakmadan gidince ayağa kalkıyorum ve özür dilemeden peşinden gidiyorum.

Restoranın dışında kolundan tutmayı başardım ve bana döndüğünde, "Onun geri döndüğünü biliyordun. Bu yüzden bugün garip davrandın."

Aria kolunu tuttuğum yerden kurtardı. "Carla bu sabah bahsetti." Omuz silkiyor ve gözlerimiz buluştuğunda Mason Amca'dan miras kalan mesafeli bakışı görüyorum. "Önemli bir şey değil, değil mi? Dersten sonra görüşürüz."

Benden uzaklaştığında, kalbimi endişe kaplamaya başlıyor.

Aria benden uzaklaşmaya çalışacak. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Lanet olsun. Kennedy neden şimdi geri gelmek zorundaydı ki?

Bir kolumu kaldırarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Bu çok kötü ve nasıl düzeltileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Önce restorana, sonra da Aria'nın benden uzaklaştığı yere bakıyorum. Eğer şu anda bir dersi olmasaydı, onu konuşmak için süite sürüklerdim.

Sinirli bir şekilde iç çekerek restorana geri dönüyorum.

Ben tekrar oturduğumda Kennedy ve Carla bir şeye gülüyorlardı.

Kennedy nefesini tutmaya çalışırken bir elini koluma koyuyor. "Carla az önce bana Cuma gecesi oynadığınız korku pongundan bahsetti. Keşke ben de orada olabilseydim."

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Eğlenceliydi."

Kennedy sandalyede arkasına yaslanıyor ve gözleri üzerimde gezinirken başını öne eğiyor. "Değişmişsin."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Artık hatırladığım o genç çocuk değilsin," diye itiraf ediyor.

"Umarım değilsindir." Bir kahkaha attım.

"İyi görünüyorsun Forest," diye fısıldıyor ve o an çok samimi geliyor.

Telefonuma uzanıyorum ve masaya vuruyorum. "Gitmem gerek." Ayağa kalkıyorum ve kabalık etmek istemediğimden, "Bu akşam bizimle yemeğe gelmelisin" diyorum.

"Bu harika olur."

Kennedy ayağa kalkıyor ve bana doğru eğilerek bir kez daha sarılıyor. Ben sadece omzuna dokunuyorum, kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

Geri çekildiğinde gülümsüyorum. "Sonra görüşürüz." Ondan uzaklaşıyorum, gülümseme anında yüzümden düşüyor.

"Siktir!" Kapıdan çıkarken tısladım.

ARIA

Omzumun üzerinden baktığımda Forest'ın restorana geri döndüğünü görüyorum. Yürümeyi bırakıyorum ve büyük cumbalı pencereler sayesinde içeriği net bir şekilde görebildiğim için Kennedy'nin yanına oturmasını izliyorum.

Elini onun koluna koyduğunda kalbimde bir çatlak daha oluşuyor ve gözlerim dolmaya başlıyor. Onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Onları kucaklaşırken görmek tüm dünyamı sarsan bir darbe oldu.

Kennedy'nin aramıza oturması... Bunun nasıl bir his olduğunu açıklayamam bile.

Kennedy ve Forest'ın birbirlerine gülümsemelerini izliyorum. Bir çift gibi görünüyorlar. Mutlu... Sanki hiç ayrılmamışlar gibi.

Çenem titremeye başlıyor ve daha fazla izleyemeyerek dönüp sanat binasına doğru koşuyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve elimin tersiyle hızlıca siliyorum.

Sanki biri altımdaki toprağı söküp almış gibi hissediyorum.

Çünkü Orman benim için budur - tüm hayatımın üzerine inşa edildiği temel.

Sınıfa girip arkadaki şövalemin yanında duruyorum.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak acımı bastırmaya çalışıyorum, böylece derse odaklanabiliyorum.

Nefes al...

Sadece kapat.

Nefes ver.

Duygu yok, acı yok demektir.

Nefes al.

Sadece beş günlüğüne. Olanları unut.

Nefes ver.

Arkadaşlığınıza geri dönebilirsiniz.

Nefes al.

Hiçbir şey hissetmiyorsun. Hiçbir şey hissetmiyorsun.

Profesör Neel boğazını temizliyor ve ben hala acıyla nefes almaya çalışarak gözlerimi açıyorum.

Tanrım, bu beni öldürüyor. Forest ve Kennedy'yi tekrar birlikte görmenin verdiği yoğun acı dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Profesör Neel sınıfa göz gezdiriyor. "Yedi gün," diye başlıyor ve dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. "Bir başyapıt yaratmak için bu kadar süreniz var. San Francisco'daki GMA bir yarışma düzenliyor. Bilmeyenler için söyleyeyim, burası Modern Sanat Galerisi. Bu zorunlu

her biriniz girin. Bu size, bu kapıların ardındaki dünya hakkında bir fikir edinme fırsatı verecektir."

Zihnimi meşgul etmek için ihtiyacım olan şey bu, yoksa delireceğim.

Profesör Neel'in gözleri odada geziniyor. "Kazanan önümüzdeki Cumartesi günü düzenlenecek bir kokteylde açıklanacak. Trinity Akademisi ve ben bu etkinliğin gerçekleşmesi için büyük çaba sarf ettik. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Öndeki adam "Ne boyamamız gerekiyor?" diye soruyor.

Profesör Neel ona sert bir bakış atar. "Eğer bu soruya cevap vermek zorundaysam, yanlış sınıftasın demektir."

Tabureye oturup, bir görüntü şekillenmeye başlayana kadar temiz tuvale bakıyorum. Forest ve beni görüyorum. Beni ilk kez öpmek zorunda olduğu için değil, istediği için öptüğünü hatırlıyorum. Üzerimdeki ellerini, bana bakışını hatırlıyorum... ve sonra bunun Kennedy'ye bakışıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını fark ediyorum - sanki hiç zaman geçmemiş ve hala aşıkarmış gibi.

Benim neyim var ki erkekler benimle olmaktansa eski sevgililerine dönmeyi tercih ediyorlar?

Kalp ağrısı ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor ve başımı eğiyorum, acı dalgası yoğun... çiğ... ruh kırıcı.

Elime bir damla yaş düşüyor ve gözlerimi kapatıp tekrar nefeslerime odaklanmaya çalışıyorum.

Tanrım. Bundan sağ çıkamayacağım.

Çenemi sıkarak paletime, yağlı boyalarım ve fırçama uzanıyorum. İhtiyacım olan renklere sahip olduğumda, fırçayı daldırıyorum ve başımı eğerek, hissettiğim tüm korkuyla tuvale saldırmaya başlıyorum. Forest'ı Kennedy ile birlikte görmenin verdiği kalp kırıklığını her fırça darbesine döküyorum.

Bir saat sonra zil çaldığında Profesör Neel hâlâ resim yaptığım yere geldi. Uzun bir süre arkamda durduktan sonra şöyle dedi,

"Çıkarken kapıyı arkandan kapat."

"Yapacağım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi tuvalin üzerinde kanayan siyah ve grilerden ayırmadan.

Sonunda yalnız kaldığımda dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. Gözyaşlarım boyaya karışırken elim hareket etmeye devam ediyor.

Forest'ı kaybedeceğim. Bunu ruhumda hissedebiliyorum. Kennedy bizi parçalayacak.

Bu Eli ve Taytum'un tekrarı.

Beni bütünüyle yutan kalp ağrısından omuzlarım titremeye başladı.

Beş gün. Forest'la yaşadığım tek şey bu.

En kısa ilişkim.

İçimden bir çığlık koparken elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum.

Ben lanetliyim. Onu sevip sevmediğim önemli değil. Nasıl hissettiğimin ya da ne istediğimin önemi yok. Konu ilişkiler olduğunda lanetliyim.

Acımın içinde kaybolmuş bir halde resim yapmaya devam ediyorum ve benden koparılmadan önce Forest ile yaşadığım aşkın soyut bir görüntüsünü yaratıyorum.

Bölüm 13

ORMAN

Saat beş gelip geçtiğinde, endişe kalbimi boğucu bir şekilde kavırıyor.

Her yerde Aria'yı aradım ama ondan hiçbir iz yoktu. Akşam yemeği için restorana doğru yürürken hiç iştahım yok. Girişe geldiğimde Aria'nın masamızdaki yerinin boş olduğunu görünce duruyorum.

Kennedy'nin gözleri bana takılıyor ve el sallıyor ama şu anda Aria için o kadar endişeleniyorum ki Kennedy'yi fark edemiyorum.

Arkamı dönerek güvenlik ofisine doğru ilerliyorum, bakışlarım Aria'yı arıyor.

Hay sikeyim. Aria'yı 12'deki öğle yemeğinden beri görmedim. Nerede o?

Eğer onu bulabilirsem Kennedy'nin dönmesi hakkında konuşabiliriz. Aria'yı tanıyorum ve eminim bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda çok endişeleniyordur.

Güvenlik ofisine ulaştığımda içeri adımımı atıyorum ve korumalardan biri hemen ayağa fırlıyor. "Bay Reyes, nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Kampüsü arayın ve Aria Chargill'i bulun," diyorum, g e r g i n l i ğ i m dalga dalga yayılıyor.

Başını sallıyor ve ekranlara dönüyor. Gözlerim hepsinin üzerinde geziniyor ve hala onu göremiyorum, kalbimin etrafındaki boğucu tutuş sıkılaşıyor.

Tanrım, Aria, neredesin?

Gardiyan kampüsteki diğer gardiyanlarla iletişime geçmeye başlıyor ve her biri onu görmediklerini söyleyerek geri döndükçe bedenim geriliyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir bekleyişten sonra, sonunda biri, *'Bayan Chargill sanat binasında. Resim yapıyor.*

"Şükürler olsun!" Ofisten dışarı fırlıyorum ve koşmaya başlıyorum. Öğrenciler kızıl deniz gibi önümden ayrılıyor ve nöbetçiye gördüğümde sınıfa doğru eliyle işaret ediyor, ben de ona başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim, onu bulmanın rahatlığı ve endişelendiğim için duyduğum öfke beni tersledi, "Neler oluyor? Her yerde seni aradım. Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Aria başını kaldırıyor ve gözlerini bana diyor. "Ben... Ben resim yapıyorum."

Onun iyi olduğunu görünce kalbimdeki baskı azalıyor. "Sana mesaj gönderdim ve aramaya çalıştım. Telefonun nerede?"

Çantasını karıştırıyor ve cihazı çıkarıyor. "Sessizde çünkü dersteydim ve o zamandan beri resim üzerinde çalışıyorum." Kontrol ediyor ve ne kadar zamandır onu aradığımı görünce mırıldanıyor, "Özür dilerim. Endişeleneceğini düşünmemiştim."

Diğer şövalelerden bir tabure alıp onun yanına yerleştiriyorum. Vücudum ona dönük olacak şekilde oturuyorum, kollarımı dizlerime dayıyorum ve ona bakıyorum. "Neler oluyor?"

Başını sallayarak, "Hiçbir şey. Ödevim üzerinde çalışıyorum." Şövaleyi işaret ediyor.

Tuvale bakıyorum ve Aria'nın ne kadar yetenekli olduğunu takdir etmek için bir an duraklıyorum. "Lanet olsun, sanki resim canlı gibi."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve başımı eğerek soruyorum: "Yani Kennedy döndüğü için üzgün değilsin."

Aria omuz silkti ve yeniden resim yapmaya başladı, "Neden üzüleyim ki?"

Ona bakıyorum ve Kennedy'nin geri dönmesinin onu rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret bulamıyorum, endişemi Aria'ya yansıtmıyor muyum diye merak ediyorum. "Yani sen iyi misin?"

"Elbette," diye fısıldıyor Aria. İnce detaylar gerektiren bir parça üzerinde çalışırken tuvale daha da yaklaşıyor.

Rahat bir nefes aldım ve elini tuvalden geri çektiğinde ona doğru eğildim ve yüzünü çerçeveleyerek ağzımı onunkine bastırdım. Onu bulmak için hissettiğim aciliyetle, geri çekildiğini düşündüğümde beni tüketen endişeyle onu öpüyorum ve öpücüğü kestiğimde ikimiz de nefessiz kalıyoruz. Emin olmak için soruyorum, "Aramız iyi, değil mi?"

"Evet. Her zaman." Ağzının köşesinde bir gülümseme belirliyor. "Bu işi yedi gün içinde bitirmem gerekiyor, o yüzden üzerimde baskı var. Sadece stresliyim."

Her şeyi kendime bağladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Kalkıp ona yemek getirmeden önce son bir öpücük veriyorum.

ARIA

Forest sınıftan çıktığı anda, sanki o buradayken nefesimi tutmuşum gibi nefesim kesiliyor. Ellerim öylesine titriyor ki paleti ve fırçayı bırakmak zorunda kalıyorum.

Elimin tersiyle alnımı ovuyor ve çalkantılı duygularımı dizginlemeye çalışıyorum.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Aşırı tepki mi veriyorum? Belki... belki Forest Kennedy'yi bana tercih etmez?

Korkularımın ve paniğimin beni alt etmesine izin verdiğim için kendimi kötü hissederek ayağa fırlıyorum ve Forest'a yetişmek için koşuyorum.

Aptal, Aria. Çok paranoyak olduğun için az kalsın ikinizin arasını bozuyordun.

Binadan çıkıp amfilerle restoran arasındaki çimenlik alana doğru ilerlerken, Forest ve Kennedy'yi sarılırken gördüğümde adımlarım duraksıyor. Kadının parmakları adamın ensesindeki saçlarına dolanmıştı.

Darbe o kadar sert vuruyor ki birkaç adım geriye doğru sendeliyorum. Kennedy'nin geri çekilmesini ve Forest'a sevgiyle gülümsemesini izliyorum.

Bir kahkaha patlatır ve başparmağının ucunu ıslatarak Forest'ın yanağındaki bir şeyi siler.

Etrafımda dönüyorum ve binaya geri dönüyorum. Sınıfa geri dönmek yerine tuvalete koşuyorum ve içeri girer girmez bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Sessiz bir çığlık içimi parçaladığında ellerimle ağzımı kapatıyorum. Hiçbir şey bu an kadar canımı yakmamıştı. Nefes alma yeteneğimi elimden alıyor.

Hayal görmüyorum.

Forest muhtemelen arkadaşlığımız için endişeleniyor ve aramızdaki ilişkiyi nasıl koparacağını bilmiyor.

Gitmesine izin veren kişinin ben olmam gerektiğini anladığımda acım çok derin oluyor. Kennedy'yi seviyor ve onunla tekrar bir araya gelmek istiyorsa onu tutamam.

En iyi arkadaşı olarak, bunu ona yapamam.

Ayağa kalkıp yüzüme soğuk su çarparken bir yandan da acıdan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Beni sakinleştirebilecek tek bir kişi var ve Forest'ı bırakacak güce ihtiyaç duyarken onunla sadece arkadaş olmaktan memnunmuşum gibi davranarak sınıfa koşuyorum.

Telefonumu aldım ve babamın numarasını çevirdim. "Selam tatlım," diye cevap veriyor.

Bir anda gözlerim doluyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. "Baba." *Acıyor. Çok acıyor.*

"Aria!" Babam endişeyle homurdanıyor. "Neyin var, bebeğim?"

"Basınç," diye nefes nefese kaldım. Babama her şeyi anlatamam ama beni teselli etmesine ihtiyacım var. "Çok fazla. San Francisco'daki modern sanat galerisi için bir resim yapmak için yedi günüm var." *Forest'la sadece beş günüm vardı ve şimdi onu bırakmak zorundayım.*

"Oh, tatlım." Rahat bir nefes aldı. "Bunu yapabilirsin. Zeki ve yeteneklisin. Kendinden şüphe etme. Ne çizersen çiz bir başyapıt olacak."

"Tamam," diye nefes alıyorum. "Keşke burada olsaydın." *Bunu tek başıma atlatamam.*

"Beş dakika içinde orada olacağım."

"Sağ ol baba. Sanat binasındaki on iki numaralı odadayım."

Telefon kesiliyor ve tabureye yığılıyorum, omuzlarım umutsuzluğumun ve kalp ağrımın ağırlığı altında çöküyor.

Evren bana biraz merhamet gösteriyor ve dakikalar sonra babam koşarak sınıfa giriyor. Gözyaşlarım vücudumu sararken sandalyemden fırlayıp kollarına atlıyorum.

"Baban burada. Seni tuttum," diye mırıldanıyor ve beni kırılmaz bir şekilde sarıyor.

"Çok zor," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapamam." *Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettikten sonra onun gitmesine izin veremem.*

"Yapabilirsin, Aria." Babam geri çekiliyor ve yüzümü çerçeveliyor, bana bakarken gözleri kararlılıkla dolu. "İstedğin her şeyi yapabilirsin."

aklını. Sen bir Chargin'isin." Kalp ağrısı göğsümde kabarıyor, büyüyor ve sanki kalbimi yiyip bitiriyor.

Eli ve Taytum'un bana yaptıklarından zar zor kurtuldum. Bu sefer öldürecek

Ben.

Gözlerimi indiriyorum, ama babam ellerini omuzlarıma götürüyor ve beni salladı. "Bana bak, Aria!" Bakışlarım tekrar ona dönüyor. "Sen her şeyi yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Öne doğru iterek kollarımı babamın beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Paniklediğim için özür dilerim. Sadece bana her şeyin yoluna gireceğini söylemene ihtiyacım vardı." *Ve en iyi arkadaşımı ve aşık olduğum adamı kaybettiğimde yapayalnız kalmayacağımı.*

Babam elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Aradığına sevindim tatlım. Her şey yoluna girecek." Babam beni geri itiyor ve sınıfa göz gezdiriyor. "Bana ne çizdiğini göster."

"Daha bugün başladım," diye uyarıyorum onu şövaleme doğru yürürken.

Babam kollarını göğsünde kavuşturup uzun uzun çalışmama bakıyor, sonra başını eğip tuvali işaret ediyor. "Bu bir çift değil mi?"

"Evet. Bazı görüntülerin gizlenmesi için katmanlar eklemeye çalışıyorum ve ne kadar uzun süre bakarsan o kadar çok şey görürsün," diye açıklıyorum, babam burada olduğu için kendimi çok daha sakın hissediyorum.

Yanına gidip kolumu beline doluyorum. Babam kolunu kaldırıyor, böylece ben de onun yanına sokulabiliyorum.

"Bitirdiğinde muhteşem olacak. Endişelenmen için hiçbir neden yok," diye güvence veriyor babam.

"Profesör Neel önümüzdeki Cumartesi günü galeride bir etkinlik düzenleneceğini ve kazananın açıklanacağını söyledi. Sen ve annem gelir misiniz?"

"Bunu dünyada hiçbir şey için kaçırmazdım. Özel jetin gitmeye hazır olduğundan emin olacağım," diyor babam, bana babacan bir gülümsemeyle.

"Sen en iyisisin," diye mırıldanıyorum ona sarılırken. "Küçük kızım için her şeyi yaparım."

Babam sınıfa tekrar göz gezdiriyor, sonra soruyor: "Okul nasıl? Diğer derslerinle başa çıkabiliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, sadece bu kadar bunaltıcı olmasını beklemiyordum." *Forest'a aşık olmayı ve bunun bu kadar acı vermesini beklemiyordum.*

Bölüm 14

ORMAN

Aria'ya tavuklu sandviç ve bir parça çikolatalı kek aldım ve sınıfa geri döndüğümde Mason Amca'yı görünce gözlerim büyüdü.

"Bu bir sürpriz," diyorum ve elini sıkmadan önce Aria'ya yemeğini veriyorum.

Aria onu tüm boyalarının serili olduğu masanın üzerine bırakıp mırıldanıyor: "Teşekkürler Forest. Minnettarım."

"Aria'yı beslediğini gördüğüme sevindim," diye sırtıyor Mason Amca. "Biraz baskı altında kaldı ve beni aradı."

Gözlerim Aria'ya kayıyor ve onun kırmızı çerçeveli gözlerini fark edince, Kennedy'nin geri dönmesi konusunda kendi kafama o kadar takılmışım ki, Aria'yı tamamen ihmal ettiğimi fark ediyorum.

Tanrım, ne kadar baskı altında olduğunu fark etmediğim için kendimi bok gibi hissediyorum ve endişelerini her zaman içselleştirdiğini biliyorum.

Elimi omzuna götürüyorum ama sadece dokunmak yetmiyor. Kolumu ona dolayarak göğsüme çekiyorum ve "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve Mason Amca şöyle diyor: "Eve gitsem iyi olacak. Annene geleceğimi söylemedim."

Aria benden uzaklaşıyor ve babasına sarılmaya gidiyor. "Annene benden bir kucak ver."

"Olur, tatlım." Mason Amca'nın gözleri Aria'nın yüzünde geziniyor. "Kendini bunalmış hissettiğin anda ara, ben de gelip ne kadar iyi bir sanatçı olduğuna dair sana güvence vereyim. Tamam mı?"

"Teşekkürler, baba."

Mason Amca sınıftan çıkmadan önce bana bir çene kaldırma hareketi yaptı.

Aria'ya dönüyorum ve yüzündeki stresi görünce öne doğru ilerleyip onu göğsüme sarıyorum. "Özür dilerim, bebeğim. Ne kadar baskı altında olduğunu görmeliydim."

Aria benden uzaklaşırken, "Sadece panikledim," diyor. "Şimdi iyiyim." Yiyeceklere doğru yürüyor ve kapıları açıyor. "Nefis. Bana yemek getirdiğin için teşekkürler." Bana dönerek soruyor: "Önümüzdeki Cumartesi günü bir galeride kazananın açıklanacağı bir etkinlik düzenlenecek. Benimle gelir misin?"

"Elbette." Ona sırtıyorum. Tekrar şövalenin arkasına oturuyor ve bana, "Gidip çantamı alacağım ve ödevimi burada senin yanında yapacağım" dedirtiyor.

Aria başını sallar. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben sadece sanatıma odaklanacağım. Seni sonra yakalarım."

"Emin misin?" Onu yalnız bırakmaya çekinerek soruyorum.

"Evet. Resim yaparken nasıl olduğumu bilirsin. Tüm dünya cehenneme dönse fark etmem." Kıkırdıyor ve bu beni daha iyi hissettiriyor.

"Tamam. Çok geç saate kadar çalışma." Eğilerek yüzünü çerçeveliyorum ve ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Yatağı senin için sıcak tutacağım."

Kapıya doğru yürüyorum ama sonra duruyorum ve Aria'ya dönerek, "Seninle sadece beş dakika oturmak istiyorum ve söz veriyorum seni işine bırakacağım," diyorum. Gidip tabureye oturuyorum ve başımı öne eğiyorum. "Bugün seninle hiç vakit geçiremedim gibi geliyor."

"Evet," diye mırıldanıyor, bakışları tablonun üzerinde geziniyor.

Dikkatimi tuvale veriyorum. "Boş bir kâğıt parçası, bir fırça ve birkaç boyayla yaratabilecekleriniz inanılmaz."

"Bütün bir dünya," diye fısıldıyor.

Ona dönüp soruyorum, "Başlık bu mu?"

Başını iki yana sallar. "Henüz bir isim düşünmedim."

"Uygun olurdu," diye fikrimi belirtiyorum.

Eğiliyorum ve kalçalarından tutarak vücudunu çeviriyorum, böylece bana bakacak. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve bakışlarımla buluştuğunda ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Merhaba."

Ağzının köşesi kalktı. "Hey."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı şakağından çenesine doğru fırçalıyorum. "Seni seviyorum."

Yüzünde yürek parçalayıcı bir ifade beliriyor ve gözleri kararıyor.

Taburesine uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. Yüzünü çerçeveleyerek, "Neden üzgün bakıyorsun?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Sadece baskı ve regl döneminden dolayı aşırı duygusalım." Sonra kıkırdıyor. "İkisi oldukça patlayıcı bir kombinasyon."

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor.

"Ne?"

Aria tekrar başını sallar ve tuvali işaret eder. "İşe dönmem gerek, yoksa zamanında bitiremeyeceğim."

"Tamam." Ayağa kalktım ama sonra eğildim ve kendi işime gitmek için sınıftan çıkmadan önce ona son bir öpücük verdim.

ARIA

Sessizliğe dayanamıyorum ve Spotify uygulamasını açıyorum. Kulaklığımı takıp, düşüncelerimi bastırması için müziğin sesini açıyorum.

Elim hareket ediyor ve sanatımın içinde kayboluyorum.

Ciara'dan Paint It, Black çalışıyor ve şarkı sözleri fırça darbelerimle senkronize oluyor.

'Belki o zaman kaybolur giderim ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmam. Tüm dünyanız kapkaranlıkken yüzleşmek kolay değil.

Kalbim kanlı bir karmaşa içindeymiş gibi hissediyorum ve keşke içime uzanıp onu tuvalin üzerine fırlatabilseydim.

Kıpkırmızı yağlı boyaya uzanıyorum ve paletin üzerine biraz fışkırtarak kalın siyah darbelerle karıştırmaya başlıyorum.

Gözlerim yanıyormuş gibi hissedene kadar çalışmaya devam ediyorum ve arkama yaslanıp paleti kucağıma bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yanık onları yaşartıyor.

Paleti ve fırçayı masanın üzerine koyup telefonumu elime alıyorum ve çalma listesinden çıkıyorum. Şarjım azalmış ve saati gördüğümde bir nefes alıyorum.

Kahretsin, saat gece yarısını geçti bile.

Sertleşmemesi için tinerin içine daldırmadan önce fırçada kalan boyayı hızlıca siliyorum. Çalışma alanımı temizledikten sonra çantamı ve yenmemiş yiyecek kaplarını alıp kapıya koşuyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak koşar adım binadan çıkıyorum. Kampüs çok sessiz ve köşeden bir nöbetçi geldiğinde bir çığlık atıyorum.

Bana başını sallıyor ve arazide devriye gezdiğini bildiğim için kendimi daha güvende hissediyorum. Aceleyle yatakhaneye girip asansörü kendi katıma çıkarıyorum, sonra da mümkün olduğunca sessizce odama giriyorum.

Koridorda yürürken Forest'ın odasının ışığının hâlâ açık olduğunu fark ediyorum ve içeri baktığımda onu hızla görünce ağzımın kenarı seğiriyor

kucağında dizüstü bilgisayarla uyuyordu. İçeri girdim ve cihazı dikkatlice kaldırdım. Kapatıp masanın üzerine koyuyorum.

Yatağa dönüyorum ve Forest'a bakarken göğsümde acı veren bir sancı hissediyorum. Sanki bir boşluk var ve gittikçe büyüyor.

"Seni seviyorum Forest," diye fısıldadım. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Umutsuz bir nefes vererek ışığı kapatıyorum ve kapısını arkamdan çekip kapatıyorum.

Duş alıp yatağa girmeden önce bir bardak suya ihtiyacım var, mutfaka geri dönüyorum. Noah'yı buzdolabının önünde bulunca korkudan sıçradım.

Bana kaşlarını çatı. "Yeni mi geldin?"

"Evet, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diye açıklıyorum bir şişe su alırken. "Tanrım, gözlerim zımpara kağıdı gibi."

"Göz damlası ister misin?"

Bakışlarım Noah'ya kayıyor. "Sende var mı?"

"Evet." Odasına doğru yürüdü ve şişeyle geri geldi. "Başını arkaya yatır."

Dediğini yapıyorum ve her iki göze de birkaç damla damlattıktan sonra Noah, "Bir dakika kapalı tutun" diyor.

Bir dakikanın geçmesini beklerken, "Kao'ya yardım etme konusunda epey deneyim kazanmış olmalısın," diyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor ve benden bir gülümseme alıyor. Gözlerimi kırptığımda kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Nedir bu?" Noah soruyor ve ben de onun kapıları kontrol edişini izliyorum. Kaşları tekrar çatıldı. "Yemek yemedin mi?"

Tekrar omuz silkiyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, unuttun mu?"

Noah'nın gözleri bana dikildi. "Kennedy'nin döndüğünü duydum."

"Evet." Su şişemden birkaç yudum alıyorum. "Harika haber, değil mi?"

"Öyle mi?" diye soruyor yanımdaki tezgâha yaslanırken. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Uzman değilim ama bu duvarlar arasında çok şey gördüm ve duygularını kendine saklamanın her iki taraf için de sonu asla iyi bitmez."

Yüzümü buruşturuyorum ve Noah'nın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranarak soruyorum: "Neden bahsediyorsun? Kim kime karşı bir şeyler hissediyor?"

Noah'nın bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Benim IQ'm yüz altmış, unuttun mu?"

Omuzlarım çöküyor. "Bazen duyguların önemi yoktur."

"Öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun?"

Noah'nın konuyu kapatmasına ihtiyaç duyarak ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Forest ve benden mi bahsediyoruz yoksa sen ve Carla'dan mı?"

Noah bir an bana bakıyor, sonra derin bir nefes alıp tezgahdan uzaklaşıyor. "Biraz uyu, Aria."

Bunu Noah'ya söylediğim için kendimi berbat hissediyorum ama sorunlarım hakkında kimseyle konuşmaya hazır değilim.

Bölüm 15

ORMAN

Uyandığımda yanımdaki boşluğu görünce oturur pozisyona geçiyorum. Aria'yı beklerken bir ödev üzerinde çalışırken uyuyakaldığımı hatırlamam bir anımı alıyor.

Dizüstü bilgisayarımı masamın üzerinde görüyorum ve ışığın kapalı, kapımın da kapalı olduğunu fark ediyorum.

Aria için endişelenerek, odasına gitmeden önce hızlıca tuvaletimi yapıyor ve dişlerimi fırçalıyorum. Kapıyı çalıyorum ve iterek açtığımda yatağında hiç uyumadığını görüyorum.

Saate bakıyorum ve kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor.

Kahretsin, saat sabahın altısı. Gece boyunca resim mi yaptı?

Kendime bir fincan kahve hazırlamak için mutfığa gidiyorum ve gözlerim tezgahın üzerindeki kaplara takılıyor. Onları açıyorum ve yenmemiş sandviç ve keki görünce içimi bir korku kaplıyor.

Bu Aria gibi değil. Daha önce de resminde kaybolmuştu ama her zaman yemek yer ve uyurdu.

Bir fincan kahve alıp odama dönüyorum, böylece güne hazırlanabiliyorum. İçeceğimi içerken Aria'ya bir mesaj atıyorum.

F: Resim mi yapıyorsun?

Mesaj iletildi ama okumadı. Telefonumu bırakıp duşa giriyorum. Giyindikten sonra mesajlarımı kontrol ediyorum ve Aria'nın mesajı hâlâ okumadığını görünce cihazı cebime sokup odadan çıkıyorum.

Sanat binasına yürümeden önce Aria'ya bir kapuçino ve krem peynirli simit almak için restorana uğruyorum.

Sınıfa girdiğimde Aria'yı kulaklığı takılı halde resim yaparken buluyorum, bu da mesaj geldiğinde duymuş olacağı anlamına geliyor.

Elimdeki fincanı ve simidi yere bırakıp kulaklıklardan birini çıkararak, "Neden beni görmezden geliyorsun?" diye soruyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerinin altındaki koyu halkalara bakıyorum. "Sana neler oluyor, Aria?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor ve boyamaya devam etmek için elini kaldırdığında fırçayı ve paleti elinden alıyorum.

"Ne oluyor, Forest!"

Onları yere bıraktım ve öfkenin ilk yalamalarını hissederek kaşlarımı çatarak onu kıstırdım. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Aria'nın yüzü bir anda duygusuzlaşıyor, sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi ve bunu yapmasından nefret ediyorum. "Yapma bunu. Konuşacağız ve sen de duygusal olarak orada olacaksın."

Gözlerini bana dikti. "Boktan bir ruh haliyle uyandığın belli. Hıncını benden çıkarma."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Yemek yemedin. Zar zor uyudun. Mesajlarımı görmezden geliyorsun." Ona doğru eğildim. "Ve boktan bir ruh hali içinde olan ben miyim? Ne oluyor lan?"

Aria ayağa kalkıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. "Evet, belki de aramızdaki bu şey artık işe yaramıyor."

Şok dalgaları üzerimde. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Arkadaş kalmaya devam etmeliydik."

"Tabii ki hayır," diye bağıriyorum. Aria'yla aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona tutunarak ağzımı onunkine çarpıyorum. Aria'ya bunun bir hata olmadığını, çalıştığımızı ve ilişkimizin henüz bitmediğini gösteriyorum.

Geri çekildiğimde, ikimiz de bir an nefes alıyoruz ve sonra diyorum ki, "Kennedy'nin geri dönmesinin büyük bir şok olduğunu biliyorum, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Ben ve sen," diye aramızda bir işaret yapıyorum, "benim için önemli olan tek şey bu."

Aria bir süre bana bakıyor, sonra oturup başını sallıyor. "Onu gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu gördüm. İkinizin ne kadar aşık olduğunuzu unutmak biraz zor."

"Öyleydi," diye haykırıyorum. "Bir yıl oldu, Aria."

Sadece omuz silkiyor. "Bana aldırmayın. Sadece yorgunum."

Çalışma alanına dönerek boya fırçasını siliyorum ve ıslanması için kavanozun içine koyuyorum. Çantasını alıp omzuma atıyorum, sonra da içecek ve simit alıyorum. "Hadi gel."

Aria itiraz etmiyor ve ayağa kalktığında ona cappuccino'yu uzatıyorum. Serbest elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum, onu sınıftan çıkarıp yatakhanelimize doğru götürüyorum. Yatak odama girdiğimizde duruyorum.

Her şeyi bırakıp Aria'ya dönüyorum. "Yatağa gir."

Spor ayakkabılarını tekmeliyor ve yatağın kenarına oturuyor. Omuzları çöküyor ve bu beni onun önünde çömeltiyor.

"Konuş benimle bebeğim," diye onu bana açılmaya teşvik ediyorum.

Aria titreyen bir nefes alarak başını sallıyor.

Başımı eğerek, "Ne zamandan beri birbirimizden sır saklıyoruz?" diye soruyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve morarmış görünüyorlar. Elini çeneme götürüyor, sonra mırıldanıyor: "Sen tanıdığım en harika insansın."

"O zaman bana neler olduğunu anlat."

Ağzının kenarı kalkıyor ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. "Her şey beni yakaladı. İş yükü, beklentiler."

"Yani, biz değil miyiz?"

diye sordum. "Hayır."

"Çalışmamamızla ilgili söylediğin her şey? Ne hakkındaydı o?"

Tekrar omuz silkiyor. "Aşırı tepki veriyorum. Flo Teyze yumurtalıklarımın üzerinde dans ettiğinde nasıl olduğumu biliyorsun."

Ayağa kalkıp, yatması için onu arkaya itiyorum. "Sana sıcak bir paket getireyim." Odasına gidip sıcak paketi alıyorum ve mikrodalgada ısıtıyorum.

Odama döndüğümde kapıyı arkamdan kapattım. Yatağa ulaşip yan tarafa oturdum ve paketi karnının üzerine bastırdım. "Getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Aria'nın çenesi titriyor ve fısıldıyor, "Bir kucaklaşma."

Ayakkabılarımı çıkardım ve yanına uzandım. Onu kollarıma çekip başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra mırıldanıyorum: "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Flo Teyze'den nefret ediyorum."

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Bu ikimizi de yapar."

Onu yan çeviriyorum ve belini ovmaya başlıyorum. "Biraz uyu. Saat 10'daki dersin için seni uyandıracağım."

"Tamam." Bana sarılıyor ve onu kollarımın arasına alıp aramızdaki ilişkiyi yeniden düzelttiğimde rahatlamış bir iç çekiyorum.

ARIA

Bir tren enkazını izliyormuşum gibi hissediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Düpedüz bipolar hissediyorum.

Gözlerim hepimizin öğle yemeği yediği Kennedy'ye takıldı. Parlak gülümsemesi. Koyu yeşil gözleri. Saçları altın dalgalara benziyor.

"Aldığımız o iğrenç tişörtleri hatırlıyor musun?" Kennedy Forest'a sorar.

Kıkırdıyor. "Evet, parlak sarının neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hâlâ anlamıyorum."

İkisi de bu anıya gülüyor.

Gözlerimi önümdeki salata indiriyorum, onların anılarını bir saniye daha izleyemiyorum.

Bu sabah Forest'tan ayrılmak için cesaretimi toplamaya çalıştım ama başaramadım.

Bir nefes çekiyorum, içimdeki her şey uyuşmuş ve kırılgan hissediyor.

Forest'ın eli aniden benimkini kavırıyor ve başım yukarı kalkıyor. Bana doğru eğildi. "Hadi gidelim."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve "Sonra görüşürüz çocuklar" derken yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Restorandan çıktığımızda Forest duruyor ve yüzümü çerçeveleyerek eğilmeye başlıyor.

"Forest," Kennedy'yi duydum. "Kahretsin... ahh..."

Ondan uzaklaşıyorum ve bir şekilde Forest ve Kennedy'ye gülümsemeyi başarıyorum. "Derse gitmem gerekiyor."

Onlardan uzaklaşıyorum ve arkama bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama başarısız oluyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Kennedy'nin Forest'a gülümsediğini görüyorum, eli onun pazusunda.

Bu manzara beni, Forest'la paylaştığım mutluluğun her zerresini tüketen o karanlık deliğe doğru daha da sürüklüyor.

Her nasılsa son birkaç gündür duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmayı başardım. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de, her seferinde

Kennedy Forest'a dokunuyor, sarılıyorlar ya da aşık oldukları bir anıyı anlatıp gülüyorlar, içim içime sığmıyor.

En azından resmim neredeyse bitti ve sanırım aklımı henüz kaybetmemiş olmamın tek nedeni bu. Duygularımı tuvale dökmek bana bir çıkış yolu sağladı.

Gölgelerin arasında öpüşen çifti görene kadar aralarından ışık sızan ağaçlara bakıyorum. Daha iyi bir aç yakalamak için başımı eğiyorum ve bir leke fark ederek düzeltmek için öne doğru eğiliyorum.

Derin bir nefes aldım ve bugünlük bu kadar yeter demeye karar verdim. Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma atıyorum ve telefonumu çıkararak Forest'a bir mesaj gönderiyorum.

Akşam yemeği mi?

Hemen cevap veriyor.

F: Zaten restorandayım. Sizin için ne sipariş edeyim? A: En

büyük dilim çikolatalı pasta.

Boşver onu. Bana bütün pastayı getir.

Seksi kıcını buraya getir de günlük yemek pornosu dozumu alayım.

Sırıttıyorum ve telefonumu cebime geri koyarak sanat binasından çıkıyorum. Pazar akşamı olduğu için kampüs daha sakin. Restorana girdiğimde masamızda bekleyen pastayı görünce bir kahkaha patlatıyorum.

Forest kafasını kaldırdı ve bana sırıttı. "Yeterince büyük mü?"

Önce eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum, sonra da mırıldanıyorum: "Evet ama senin yarın kadar bile değil."

Ben otururken Forest elini kalçama koyuyor ve beni sıkıyor. "Flo Teyze'nin yola çıkmasına ne kadar var?"

"Umarım yarına kadar." Yan tabağa bir dilim pasta koyuyorum ve garsona pastanın geri kalanını alması için işaret ediyorum. Bir çatal alıp tatlıdan bir parça koparıyorum ve ilk lokmayı Forest'ın dudaklarına götürüyorum. "Aç bakalım."

Isırığı alıyor, sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Bir çatal dolusu çikolatayı ağzıma atıyorum ve kremsi tatlı tadı dilime vurduğunda bir inilti çıkarıyorum.

"Evet, işte ben de bundan bahsediyorum," diye takılıyor Forest bana. "En iyi haliyle yemek pornosu."

"Selam çocuklar," diyor Kennedy ve sonra Forest'ın yanına oturuyor.

İyi ruh halim ışık hızıyla pencereden uçup gidiyor ama yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Hey."

"Ne haftaydı ama," diye iç geçiriyor. "Ama nihayet kaçırdığım işleri tamamlayabildim."

"Aferin sana," diyorum bir bardak suya uzanırken.

Ben bir yudum alırken, Kennedy Forest'a dönüyor. Yüzüne doğru uzanıyor ve parmağını ağzına sokmadan önce dudaklarının kenarındaki çikolata lekesini silmesini dehşet içinde izliyorum. "Mhh... çok güzel."

Yapmadı... lanet olsun... bu da ne?

Bastırmayı başardığım her şey beni bir tsunami gibi vuruyor. Kalbim çatırdıyor ve ciğerlerim nefes almayı reddediyor, geçmişe geri dönüyorum...

Okuldan sonra, takılmak için Eli'nin evine gittim. Uşak beni içeri aldı ve merdivenlerden odasına çıktım. İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim yatağa takılıyor ve Eli'nin Taytum'a arkadan vurduğunu görüyorum.

Görüntü mide bulandırıcı ve öğürür gibi bir ses çıkararak dikkatlerini çekiyorum.

Eli sikini Taytum'un içine sokmaya devam ederken nefes nefese, "Bakın kim gelmiş," diyor. "Sen sadece..." İt. "İçeri..." İtiş gücü. "Zaman."

Dehşet içinde, onun orgazmını izliyorum. Kadından ayrılıyor ve yatağa yığılıyor. Prezervatifi çıkarışını izlerken göğsümde iğrenme duyguları kabarıyor.

"Mhh... çok iyi," diye inliyor Taytum. Onu çıplak görmemi umursamadan sırt üstü uzanıyor.

Eli, Taytum'un göğüslerini okşamaya başladığında hâlâ dehşet içinde donup kalmış durumdayım. Beni küçümsüyor. "Şimdi, bu bir kadın. Onu sikerken canı yandığı için ağlayan bir bakireye ayıracak vaktim yok."

Travma geçirmiş bir halde Eli'nin acımasız sözlerinden ve önümdeki iğrenç sahneden bir adım geri çekiliyorum.

"Aria," Forest'ın sesini duyuyorum ama sanki binlerce kilometre uzaktaymış gibi geliyor.

Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve nefes almaya çalışıyorum ama sadece boğuk bir ses çıkarmayı başarıyorum. Forest'ın dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ama hiçbir şey duyamıyorum.

Bir şekilde kalkıp masadan olabildiğince hızlı uzaklaşıyorum. Restoranın dışına çıktığım anda koşmaya başlıyorum. Az önce tanık olduğum samimi görüntüden uzaklaşmaya çalışıyorum ama bu sadece Kennedy ve Forest'ın çıktıkları dönemdeki anılarımı canlandırıyor.

Eli ve Taytum'un anıları.

Geçmişim ve bugünüm çarpışırken midem çalkalanıyor.

Forest onu öper, ona dokunur, onunla sevişirdi.

Anılar kalbimi bir kum torbası gibi kullanıyor, ta ki ağrı o kadar şiddetlenene kadar, sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum.

Parmaklar kolumu kavıyor ve sert bir bedene doğru geri çekiliyorum. "Özür dilerim," dediğini duyuyorum Forest'ın. Kolları bana dolanıyor ve beni sıkıca tutuyor. "Çok özür dilerim. Bunu yapacağımı bilmiyordum."

Bir nefes çekmeyi başarıyorum ve bir şekilde kollarından kurtulacak gücü buluyorum. Gözlerimi onunkilere dikip "Senin farklı olman gerekiyordu" diye tıslarken acıdan sersemlemiş gibiyim.

Forest bana ulaşmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum ve sonra Kennedy'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açtığında başımı sallıyorum. Her şey sindirilemeyecek kadar çoktu. Gözlerim Forest'ınkilere takılıyor ve fısıldıyorum, "Senin o kişi olman gerekiyordu."

Ondan uzaklaşıp sanat binasına, hayatımda değişmeyen tek şeye geri dönüyorum.

Bölüm 16

ORMAN

Gecenin ne kadar hızlı boka sardığını düşünmek için zamana ihtiyacım olduğundan Aria'nın peşinden gitmek yerine yatakhaneye yöneliyorum.

"Forest," diye seslendiğini duyuyorum Kennedy'nin, ama şu anda zaman ayırabileceğim son kişi o. Binaya giriyorum, asansörü atlıyorum ve merdivenlerden süite çıkıyorum.

Yatak odama gittiğimde kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve odamın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum.

Sikeyim.

Sadece... lanet olsun.

Bir yanım bana güvenmediği için Aria'ya kızgın. Bana işleri düzeltmem için bir şans verme zahmetine bile girmedim.

'En başta böyle bir şey olmamalıydı,' diye aklımdan geçiriyorum.

İçimde kabaran hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıyorum. Bir türlü rahat edemiyorum. Aria ilişkimizi gizli tutmak istiyordu, hâlâ sahteymiş gibi davranıyordu. Bana kalsa şimdiye kadar tüm dünya öğrenmiş olurdu.

Zihnim bir şeyden diğerine koşturup duruyor, sadece işlerin çok kötü olduğunu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmediğimi fark ediyorum.

Sonunda sakinleşmeyi başarıyorum ve süitten çıkıp Kennedy'yi aramaya gidiyorum. Neyse ki onu Carla ve Mila ile birlikte restoranda buluyorum.

"Kennedy, seninle konuşabilir miyim?" Girişi işaret ediyorum. "Dışarıda."

"Elbette." Özür diliyor ve ben de Carla'nın kaşlarını çatmasını görmezden gelerek geri dönüyorum.

Binanın yan tarafına doğru yürüyorum, böylece giriş yolunun dışında kalıyoruz ve Kennedy'ye dönüyorum. "Bu hiç hoş değildi," diye çıkışıyorum. "Aria ve benim gerçek bir ilişkimiz var. Sadece henüz kimseye söylemedik."

Kennedy'nin yüzünde bir şok ifadesi belirir. "Bunu nereden bilebilirdim ki?"

Siktir, sahte ilişki.

"Haklısın ama birbirimizi bir yıldır görmüyoruz Kennedy. Hayatıma öylece girip kaldığımız yerden devam edemezsin."

Öfke yüz hatlarını gerginleştirmeye başlar. "Bekâr olduğumu sanıyordum. İyi şartlarda ayrıldık. Kaybettiklerimizi geri almaya çalıştığım için beni suçlayabilir misin?"

Gözüme bir hareket çarpıyor ve sağıma bakarak Carla'nın yurlara doğru yürümeden önce bana başını sallayışını izliyorum.

Tanrım, şimdi kuzenimle de başım belada.

Dikkatimi tekrar Kennedy'ye veriyorum ve derin bir nefes alarak, "Tamam. Nereden geldiğini çok iyi anlıyorum ama ben Aria'yı seviyorum. Kendimi ona adadım."

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı. "Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sana daha önce söylemeliydim," diye itiraf ediyorum. Kennedy'ye ilişkinin bir rol olduğunu söylediğinde Carla'yı düzeltmiş olsaydım bunun önlenebileceğini fark ederek, "Özür dilerim," diyorum.

Kennedy omuz silkti. "Hey, olan oldu." Derin bir nefes alır ve "Bu arkadaş olamayacağımız anlamına mı geliyor?" diye sorar.

"Hayır, elbette değil, ama Aria ve benim biraz zamana ihtiyacımız olacak. Bizi biraz yalnız bırakın. Tamam mı?"

Kennedy, "Elbette. Onu tekrar gördüğümde özür dileyeceğim," diye teklif eder.

O kadar da kötü gitmedi.

Kennedy bana garip bir gülümseme veriyor. "Yine de bana söylediğin için teşekkürler." Omuz silkiyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bana sarılıyor. "Aria sana sahip olduğu için çok şanslı." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Evet, bu son sarılma ve öpücük olsun, tamam mı?"

Kennedy başını sallar ve bir kakhaha atar. "Tanrım, bu çok masum Forest."

"Hâlâ." Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama gözlerim yataktan bizi izleyen Aria'ya takılınca donup kalıyorum.

Arkasını dönüp binaya doğru ilerlerken yüzünde hiç duygu yoktu.

Hayatımı sikeyim.

ARIA

Sanat binasında saklanırken acım o kadar derin ki yaralarımın asla iyileşmeyeceğini biliyorum. Yanaklarımdaki yaşları elimin tersiyle siliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, iyi olacağımızı, bunu başarabileceğimizi düşünmek bir hataydı. Kapalı.

'Sahte ilişkiye devam etmeye ne dersiniz? Bunu bir deneme olarak kullanalım.

iki haftadan daha uzun süre dayanıp dayanamayacağımızı görmek için'.

Forest'ın sözlerini hatırlayınca kendimden şüphe etmeye başladım. Kahretsin, Forest için sadece bu muyduk? Hâlâ sahte bir ilişki, bir deneme süresi mi?

Aramızda olanları çok mu abarttım? Ama yine de seks yaptık!

Acı dalgasına karşı gözlerimi kapattım, dokunuşlarını, öpüşlerini, bana hissettirdiklerini hatırladım. Rol yapıyor olamazdı. Ben o kadar deli değilim. Forest da seviştiğimizde hissetmişti. Hissetmedi mi?

Duvara yaslanıyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum. Geçtiğimiz hafta hayatımın en zor haftasıydı. Başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ediyorum. Forest olduğu için her şey milyonlarca kez daha fazla acıtıyor. Onun farklı olması gerekiyordu.

Daha önce hiç kavga etmemiştik ve bu beni yıpranmış ve kaybolmuş hissettiriyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu bana, beni bulamadığı için bana kızdığı zamanı hatırlatıyor. Kennedy'ye hiç kızmamıştı.

Çıktığım erkeklerin en kötü yanlarını mı ortaya çıkarıyorum?

Bir ilişkiden çok fazla şey mi bekliyorum? Sorun bende mi? Yani, konu flört etmeye geldiğinde pek de iyi bir geçmişim yok. Eli bile çok bakımlı olduğumu ve çabalamaya değmeyeceğimi söyledi.

Her konuda haklı mıydı?

Forest ve ben aramızdaki şeylerin değiştiğini kimseye söylemedik. Kennedy'den nefret bile edemiyorum çünkü Forest'ın bekar olduğunu sanıyor.

Yani sorun bende.

Kırıldığım düşüncesiyle gözlerimi kapatıyorum. O kadar kırıldım ki, en iyi arkadaşım bile benimle iki haftadan fazla çıkamıyor.

Ben... çıkılamaz... unutulabilir... bir kadın olarak sevilemez biriyim.

Farkına vardığım şey kalbimi umutsuz bir toz yığınınna çevirirken yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor.

Çok fazla acıyor. Sanki derim yüzülmüş ve kalbim göğsümden sökülmiş gibi hissediyorum. Sonra Forest ve Kennedy, mükemmel aşklarıyla

Kanlı bir karmaşadan başka bir şey kalmayana kadar kırık kalbimin üzerinde tango yapacağım.

Başımı kaldırıp karşı duvara bakıyorum.

Burada saklanamayacağımı ve üzüntümde boğulamayacağımı bilerek ayağa kalkıyorum. Forest'ı bırakmanın zamanı geldi. O hiçbir zaman benim olmadı. Kennedy ve Forest'ın mutluluğu bulmasını engelleyen tek kişi benim.

Tanrım, kendimden nefret ediyorum. Hem de çok.

İlişkilerimin başarısız olmasına şaşmamalı. Böyle başarısız bir insanı kim sevebilir ki?

Acıdan ve kendimden nefret etmekten uyuşmuş bir halde, yarattığım karmaşayla yüzleşmek için sanat binasından çıkıyorum. Forest ve Kennedy'yi gördüğümde ancak yatakhaneye varabiliyorum. Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değilim ama onları kucaklaşırken görünce umutsuzluk içimdeki tüm boşluğu dolduruyor.

Forest'a yaptıklarımı, onu soktuğum cehenneme inanamıyorum.

Ben berbat bir insanım ve onun arkadaşlığına bile layık değilim.

Forest bana doğru bakıyor ve yüzündeki sinirli ifadeyi gördüğümde bunu ona benim yaptığımı anlıyorum.

Ayaklarım tekrar hareket etmeye başlıyor ve aceleyle yatakhaneye giriyorum. Asansörle yukarı çıkarken, Forest'ın mutlu olabilmesi için onu bırakacak gücü toplamaya çalışıyorum.

Bu beni öldürecek ama Forest için ölmeye hazırım.

Süite girdiğimde Carla'yı bir kanepenin arkasına yaslanmış halde buluyorum. Bakışları bana yöneliyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

"İlişkiniz gerçek mi?" diye soruyor alçak bir sesle. "En iyi arkadaş olmamız buraya kadarmış. Değil mi?"

Kapının açılıp arkamdan kapandığını duyuyorum ve bakmama gerek kalmadan Forest'ın az önce içeri girdiğini anlıyorum.

Carla'nın gözleri ona kaydı. "Bana yalan söyledin."

"Ben sana yalan söylemedim," diye homurdanıyor Forest. "Birbirimize suçlamalar savururken, Kennedy'ye Aria'yla benim sahte bir ilişki yaşadığımızı söylemek de nereden çıktı? Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu."

Noah koridordan aşağı indiğinde gözlerimi yere indiriyorum, gece bitmeden bunun çok çirkinleşeceğini biliyorum.

Carla, Forest'a doğru bir adım atar ve sonra şöyle der: "Eğer ikiniz bunu benden saklamamış olsaydınız, çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirdim. Sakın bunu bana karşı kullanmaya kalkma." Carla kanepeye koşar ve bir kâğıt parçası alır. Kağıdı ikiye böldükten sonra tıslayarak, "Bu gösteri bitmiştir. İkiniz de çizgiyi aştınız ve bunu benden sakladınız. Ben ikiniz için neyim? Doğranmış ciğer mi?" Titreyen nefesini içine çekiyor ve bu kalbimden geriye kalanları eziyor.

"Özür dilerim Carla," diyorum ve ona doğru yürüyerek, "Seni bu işe bulaştırmak istemedim," diye yalvarıyorum.

"Bu sahte ilişkinin tüm sorunlarınıza çözüm olduğuna karar verdiğiniz gün ikiniz de beni bu karmaşanın içine sürüklediniz. Bu konuda fazla seçeneğim yoktu." Nefes almak için duraklıyor ve ağlamamak için nasıl mücadele ettiğini görmekten nefret ediyorum. "Okul başladığından beri kendi küçük baloncuğunda yaşıyorsun. Ben artık grubun bir parçası bile değilim. En iyi arkadaşın olması gereken iki kişiye ne kadar az değer verdiğini öğrenmek acı veriyor."

Tanrım. Bak ne yaptım. Bir sürü insanı incittim.

Carla başını sallar ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. Uzaklaşmak için arkasını döndü ama neyse ki Noah onu durdurmak için oradaydı. Kollarını Carla'ya doluyor ve onu göğsüne doğru çekiyor, sonra da öfkeyle bize çıkışıyor: "İkiniz de kendinize çeki düzen vermelisiniz."

Tüm bunlara bir son vermem gerektiğini bildiğim için ellerimi iki yanıma yumruk yapıp, "Hepsi bir numaraydı Carla. İçimizden biri unuttu. Merak etme.

ilişki yok."

Forest bana dönüyor, şok yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Carla Noah'dan uzaklaşıp bana baktı. "Öyle görünmüyordu."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kontrolümü kaybettim." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde durumu düzeltmeye çalışıyorum. "Buna geçici delilik diyebilirsin." Ona yalvaran bir bakış attım. "Seni incittiğim için özür dilerim. Seni seviyorum ve bunun aramıza girmesini istemiyorum. Bu olanları unutamaz mıyız? İşleri düzeltmek için her şeyi yaparım."

Noah Carla'nın elini tutuyor ve bizi uyaran bir bakış atarak, "Bu işi hemen halledin. Herkesi etkiliyor." "Onları biraz yalnız bırakalım" diye mırıldanarak Carla'yı koridora doğru çekmeye başladı. Noah Carla'yı odasına sürükleyene ve kapı arkalarından çarparak kapanana kadar izliyorum.

Forest'ın gözleri bana dikiliyor ve öfke ağzını sıkıyor. "Şu anda ciddi misin? Rol mü yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum, her şeyi önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyorum. "Evet, aptalca bir hata yaptık. Kendimi kaptırdığım için özür dilerim." Şaka yapmayı bile başardım. Belki de şaka olduğum içindir. *Acınası bir şaka.* "Beni bilirsin... Ben her zaman aşırı duygusal, berbat bir kız olmuşumdur." Kıkırdamaya çalışıyorum ama sesi boş çıkıyor. "Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim."

Forest bana doğru geliyor, karanlık bakışları onu hiç görmediğim kadar öfkeli yapıyor. "Kendini kaptırmak mı? Birlikte yatmamızın sadece kendimizi kaptırmamız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kalbim. Kennedy'ye geri dönebilmek için Forest'a yalan söylemek çok zor.

Gözlerime dolan yaşları durduramıyorum. "Bu bir hataydı Forest. Özür dilerim."

Benim için her şey demekti.

"Şunu söylemeyi kes," diye bağılıyor bana.

Kollarımı belime doluyorum ve zamanı geri alıp hayatımdaki tek sağlıklı ilişkiyi mahvetmeden öncesine dönebilmeyi diliyorum.

Bölüm 17

ORMAN

Kendimi kaybetmeme bir dakika kaldı. Duyduklarıma inanamıyorum. Kafa karışıklığı ve öfkeyle doluyken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Bir hata mı?

Taşındı mı?

Aria'ya ters ters bakarak sakinliğimi korumak için mücadele ediyorum. "İkimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz. Sakın inkâr etmeye kalkma." Nefes alıyorum ve sinirli bir elimi saçlarımanın arasından geçiriyorum. "Kennedy ile olanlar için üzgünüm. Konuştum..."

"Sen ve Kennedy her zaman harika bir çift oldunuz," diye sözümü kesiyor Aria. Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve mavi gözlerinde en iyi arkadaşımı bulmak zor. Yüz ifadesi mesafeli, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. "Hepsi bir numaraydı Forest. Kontrolü kaybettiğimizi kabul ediyorum ama aramızda bir ilişki asla yürümeyecek." Derin bir nefes alıyor, sonra omuz silkiyor. "Hey, en azından orgazm olabileceğimi biliyorum, değil mi? Senin hakkındaki söylentiler tarih oldu. Bunu bir kazanç olarak kabul edelim ve yolumuza devam edelim."

Bunu söylediğine inanamıyorum. Onun için sadece bu muydum?

Koridora doğru yürümeye başladı ama ben kolundan tutarak onu durmaya zorladım çünkü bu dövüşle işim bitmedi.

Az önce bu kadar lakayt bir şekilde söylediği şey karşısında dehşete düşerek, "Bir işe yaradığımı bilmek güzel," diye çıkışıyorum.

Kolunu tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum. "Hiçbir şey olmamış gibi davranıp çekip gidemezsin."

"Numara yapmıyorum," diyor, yüzüne sinirli bir ifade yerleşiyor. "Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum."

"O zaman tüm bu yalanlar yerine bana burada gerçekten neler olduğunu anlat!" Hiç sabrım kalmadığı için haykırıyorum.

O bana cevap veremedi ön kapı açılıyor ve Hana içeri giriyor.

Aria kolunu tekrar kurtarmaya çalışıyor ve ben bırakmayınca "Bırak beni!" diye bağıyor.

Parmaklarım anında onun teninden uzaklaşıyor.

Hana bir adım öne çıktı. "Neler oluyor burada?"

"Bir yanlış anlaşılma," diye mırıldanıyorum.

Başını öne eğen Aria başını sallıyor.

"Kulağa sadece bir yanlış anlaşılma gibi gelmiyordu," diyor Hana. "Seni asansörden duyabiliyordum."

Aria'ya bakıyorum ve "Yatak odasına gidip bunu konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, sonra koridordan odasına doğru yürüyor. Onu içeri kadar takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Aria bana döndüğünde yüzünde paylaştığımız aşktan eser kalmayınca başımı sallıyorum. "Ne oldu Aria? İyi olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleydik Forest. Sonra romantik bir ilişkiye girerek her şeyi berbat ettik. Sahte bile olsa." Yorgun bir iç geçirdi, "Artık bununla başa çıkamıyorum. Rol yapmak hiçbir zaman güçlü yanımdı."

Hay sikeyim. Aria gerçekten ciddi.

"Yani hepsi rol müydü? Hiçbiri gerçek değil miydi?" Kelimeleri onun ağzından duymak istediğim için soruyorum.

"Evet. Dediğim gibi. Dediğim gibi, kendimi kaptırdığım için özür dilerim." Bana gülümsüyor bile. "Anlaşma tamamlandı. Ama, hey, Kennedy geri döndü. Siz ikiniz tekrar bir araya gelebilirsiniz, böylece dedikodular tekrar ortaya çıkmaz."

"Bu sen değilsin," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum. Sanki göğsümü kazıyor ve kalbimi çekip çıkarıyor gibi hissediyorum.

Onu hiç böyle görmemiştim ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.
Onu.

"Bak," diye başını sallıyor, yüzünde hala hiçbir duygu ifadesi yok, "biz biraz ara ver."

"Neye ara vereceğiz?" Panik göğsümde patlıyor ve beni yıkıma uğrattıyor.

Sakın söylemeye cüret

etme. Sakın.

Lütfen yapma.

"Her şeyi. Olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var ve eminim senin de benim deli kıcımla uğraşmaktan kurtulmak için zamana ihtiyacın vardır. Ayrı zaman geçirmeliyiz." "Ya sonra?" Ona bir adım daha yaklaştım, panik içimde kalanları pençeliyordu.

Kalbim.

"O zaman yeniden değerlendirebilir ve bizi nereye götüreceğine bakabiliriz." Gözlerini benimkilere dikti. "Ama şu anda senin arkadaşın olamam. Geçtiğimiz hafta tam bir kâbustu ve bununla başa çıkmam gerekiyor."

Kabus mu?

Benimle olmak onun için bir kabus muydu?

İliklerime kadar sarsıldım, artık onunla yüzleşecek gücü kendimde bulamıyorum.

Dönüp onun odasından çıkıyorum ve kendi kapımı arkamdan kapattığımda, az önce olan şeyin ciddiyeti neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Dünyam yıkılıyor.

Aria sadece rol mü yaptı? Peki ya ben? Rolüne kandım.

Böyle bir şey olamaz.

Başımı sallıyorum, her şeyi algılayamıyorum.

ARIA

Yatağın kenarına çöküyorum, tüm gücümün tükendiğini hissediyorum, içimden bir çığlık kopuyor.

Forest'a yalan söylemek beni öldürdü. Onu sevdiğimi haykırmak istedim. Onun için savaşmak için bir şans istedim... bizim için.

Ama Kennedy ben daha fırsat bulamadan dövüşü kazandı. Böylesi daha iyi.

O zaman neden bu kadar acıyor?

Gözyaşları dökülmeye başlıyor ve onları durdurma zahmetine bile girmiyorum.

Şimdi sadece dua edebilirim, Forest ve ben bu durumdan geri dönebilir ve arkadaşlığımızı kurtarabiliriz. Eğer onu da kaybedersem, bu benim sonum olur.

Yatağa geri dönüp cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Bir yastık kapıp yüzümü gömüyorum ve hıçkırıklar beni sarmaya başlıyor.

Kapım çalınıyor ve gözyaşlarımı silmek için aceleyle ayağa fırlıyorum.

Kapı açılıp gelenin Hana olduğunu gördüğümde yüzüm parçalandı.

Gelip yanıma oturuyor ve kollarını açtığında ona yaklaşıp sarılıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Biraz geri çekildim ve birine gerçekten ne hissettiğimi söyleme ihtiyacı duyarak, "Forest'a aşık oldum" diye itiraf ettim.

Kaşları çatılır. "O da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Kennedy geri döndü. Muhtemelen tekrar bir araya gelecekler."

"Emin misin?" Hana soruyor. "Çok fazla ortalıkta olmadığımı biliyorum ama gördüğüm kadarıyla Forest'la aranızda karşılıklı bir şeyler vardı."

"Hepsi bir numaraydı," diye mırıldandım. "Kontrolden çıkan sahte bir ilişkiden başka bir şey değildi."

Hana beni tekrar kucakladı. "Her şey daha iyi olacak. Sen ve Forest ezelden beri arkadaşsınız. Bunu da atlatacaksınız."

"Tanrım," diye iç geçirdim, "umarım öyledir."

Hana bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Kahve ister misin?"

Başımı salladım. "Duş alacağım ve biraz uyuyacağım."

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve "Biraz daha konuşmak istersen nerede olduğumu biliyorsun" diyor.

"Teşekkürler, Hana."

O odadan çıktığında, kapıyı kilitlemek için ayağa kalkıyorum, böylece kimse beni bölmeden içimi dökabiliyorum.

Temiz kıyafetlerimi aldım ve banyoya doğru yürüyerek suyu açtım. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra suyun altına giriyorum ve damlacıkların gözyaşlarıma karışmasına izin veriyorum.

Forest ve Kennedy'ye zaman tanıyacağım ve umarım arkadaşlığımızdan geriye kalanları toparlama şansım olur.

Göğsüm kapanıyor ve Forest'ı Kennedy ile görme düşüncesi benden geriye kalanları paramparça ederken kığımın üstüne düşüyorum.

Onu çok seviyorum.

O zaman sevdiği kadınla mutluluğu bulmasına izin vermelisin. Her zaman sevdiği kadınla.

Kendimi kafese kapatılmış gibi hissederek kalktım ve hızlıca yıkandım. Aceleyle kurulanıp iç çamaşırlarımı, eşofman altımı ve tişörtümü giyerek odama geri dönüyorum. Saçlarımı bağlamak için tuvalet masamın yanında duruyorum ve ardından spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Kapımın önünde durup açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Çıkarken kimseyle karşılaşmayınca rahat bir nefes alıyorum.

Sanat sınıfına ulaştığımda göğsümdeki baskı biraz hafiflemeye başlıyor. Gidip şövalenin arkasına oturuyorum ve resme bakıyorum.

Aşkın Sonu.

Ben de ona bu ismi vereceğim.

Ayağa kalkıp resmi tutuyorum ve yanımda dinlenmeye bırakıyorum. Temiz bir tuval alıp şövalenin üzerine yerleştiriyorum. Paletimi ve fırçamı elime alarak öne doğru eğiliyor ve Forest ile hissettiklerimi ölümsüzleştirmeye başlıyorum.

Kamp yapıyormuşuz gibi yatak odalarımızda nasıl çadırlar kurduğumuzu hatırlarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Anılar tuvale akmaya başlar. Maviler, beyazlar, güneş ışığında süzülen bir baloncuk kadar parlak renkler.

Bölüm 18

ORMAN

Gecenin büyük bir kısmını olanları tekrarlayarak geçirdikten sonra Aria'nın bana yalan söylediğinden emin oldum. Daha önce benden hiçbir şey saklamamıştı ve bana açılmaması bir anne gibi acıtıyor.

Yine de nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Kennedy ile olan yanlış anlaşılma Aria'nın tüm güvensizliklerini geri getirmiş olmalı.

Bunun olmasına izin verdiğim için kendime kızgınım ama Kennedy'nin ani dönüşüyle aklım başımdan gitti ve Aria'ya aşık oldum.

Geçen haftayı onun için ne kadar mükemmel hale getirmeye çalışsam da, her şey ters tepmeye devam etti.

Mutfağa girdiğimde Hana ve Carla'yı kahve içerken buluyorum.

Kahretsin. Her şey sırayla.

Kuzenime doğru yürüyorum ve ona sarılıyorum. "Bok fırtınasına yakalandığın için üzgünüm."

Bana sarıldığında bir parça rahatlama hissediyorum.

Geri çekildiğimde Carla, "Dün gece şok geçirdim. Dramatize ettiğim için özür dilerim." Gözleri benimkileri arıyor. "Sen nasılsın?"

Kendime bir fincan kahve hazırlamaya başladım. "İyi olacağım." "Öyle mi?" Hana soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra da sıcak sıvıyı bardağa boşaltmaya odaklanıyorum. "Aria ile konuştum," diyor Hana.

"Nasıl gitti?" Krema ve şeker eklerken soruyorum.

Hana bir yudum almamı bekledikten sonra cevap veriyor: "İkinizin de canı yanıyor."

Neden oturup yetişkinler gibi konuşamıyorsunuz?"

Derin bir nefes alıyorum. "Denedim." Başımı sallıyorum. "İnan bana, denedim. Bana açılmıyor."

Carla elini omzuma koydu. "Aria korkuyor."

Başımı salladım. "Biliyorum. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum. Her şeyi denedim." "Ona k o r k a c a k hiçbir şeyi olmadığını gösterin," diyor Hana. "Sadece

onun için orada. Bir yere gitmediğini gördüğünde, eminim yola gelecektir."

"Planımız buydu," diye itiraf ediyorum. Kahvemi bitiriyorum, sonra fincanı duruluyorum. "Seni sonra yakalarım."

Süitten çıkıp restorana gidiyorum. Bir cappuccino ve bir dilim çikolatalı kek alıp sanat bölümüne gidiyorum.

Sınıfa girip Aria'yı şövalesinin arkasında bulduğumda, içeceği ve tatlıyı yanındaki çalışma masasına bırakıyorum. "Barış teklifi."

Aria mırıldanırken bana bakmıyor, "Teşekkürler, ama için

" Eşofman altı ve tişört giydiğini fark ettim.

"Uyumadın, değil mi?"

Resme bakıyorum ve yeni bir şey üzerinde çalıştığını görüyorum. Kabarcıklar tuvali dolduruyor ve her birinin içinde bir resim var.

Dirty Dancing'deki su sahnesini yapmaya çalıştığımız anlardan birini gördüğümde ağzımın kenarı kalkıyor. Tanrım, o gün neredeyse birbirimizi boğuyorduk.

"Bizi mi boyuyorsun?" Ben soruyorum.

Aria başını sallar. "En sevdiğim anılarım."

Bir tabure kapıp yanına oturdum.

Elinin hareketini izliyorum, geçmişimiz tuvalde şekilleniyor.

Aria aniden durdu ve bir iç çekişin ardından, "Ayrı zaman geçireceğimizi sanıyordum?" diye sordu.

Elimi kaldırarak çenesinden tutuyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. "Sana zaman vereceğim ama önce söylemem gereken bir şey var."

Aria gözlerini benimkilere dikeyor ve gözlerindeki kalp kırıklığını gördüğümde, "Benden neden uzaklaştığını bilmiyorum ama hiçbir yere gitmiyorum. Bana karşı dürüst olmaya hazır olduğunda, beni nerede bulacağını biliyorsun. Tamam mı?"

Aria hiçbir şey söylemiyor ve bu göğsümde bir hayal kırıklığı dalgasına yol açıyor.

Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum: "Sen ve ben hep böyleydik. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, benimle konuşacağını umarak birkaç saniye bekliyorum.

Bana bakıyor ve bu kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oluyor.

"Arkadaş olmaya geri döneceğiz," diyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sadece yolumu kaybettim. Kendimi toparlayacağım. Bana sadece bir hafta verin."

Hayatımın en uzun haftası olacak.

Başımı salladım. "Yedi gün." "Teşekkürler, Forest."

Eğildim ve olayları zorlamak istemediğim için yanağına bir öpücük kondurdum. "Biraz uyu. Tamam mı?" Pastayı işaret ediyorum. "Ve ye." "Yapacağım."

Ondan uzaklaşmak zor ama ona hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Ona bir hafta vereceğim ama ondan sonra bu işi kesin olarak çözeceğiz.

ARIA

Son birkaç gün tam bir ızdıraptı. Forest'la her karşılaştığımda, onun sabırlı gülümsemesi aramıza mesafe koyma kararlılığımı kırıyor.

Profesör Neel'in hoşuna gidecek şekilde kendimi sanatıma verdim. Hey, en azından A alacağım.

Yatak odama girdiğimde saat onu geçiyordu, vücudum tuvalin arkasında oturmaktan ağrıyordu.

Işığı açıyorum ve Carla'yı yatağında yatarken gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Doğrulup mırıldandı: "Sonunda. Uykuya dalmama bir dakika kalmıştı."

"Hey." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "N'aber?" Dolabıma gidip temiz kıyafetler aldım.

Dışarı çıktığımda Carla, *Aslan Kral*'daki *Timon*'u taklit ederek "Ne yapmamı istiyorsun? Elbise giyip hula mı yapayım?"

Anında yüzüme bir gülümseme getirdi. "Bunu özlemişim." Yanına oturdum ve elini tuttum. "Özür dilerim."

"Ben de," diye mırıldanıyor.

Birkaç saniye sessizce oturduktan sonra Carla "Benimle konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

İçini çektikten sonra şöyle diyor: "Ben iyi bir köpekbalığıyım, akılsız bir yeme makinesi değil. Eğer bu imajı değiştirmek istiyorsam, önce kendimi değiştirmeliyim. Balıklar dosttur, yiyecek değil."

"*Kayıp Balık Nemo*'dan *Bruce*," diye sırtıyorum ona. "Taklit yapmakta çok iyisin."

"Evet, ama sana ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?" diye soruyor ve elimi sıkıyor.

Başımı sallıyorum ve bana şu açıklamayı yapıyor: "Sağlıklı bir ilişki yaşamak istiyorsan önce kendini değiştirmelisin. Aşk iyidir, düşman değil. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Carla vücudunu bana doğru çevirdi. "Eli'nin ve çıktığın diğer sık kafalıların yaptıkları yüzünden Forest'ı cezalandırma."

"Ben..." diye cevap vermeye başlıyorum ama Carla başını sallıyor.

"Sen öylesin. Başarısız olmasını beklerken Forest'ı el üstünde tutuyorsun." "Ben yapmadım," diye itiraz ediyorum.

"O zaman bana sorunun ne olduğunu söyle" diye soruyor.

Carla sadece Eli ile aramızdaki şeylerin kötü bittiğini biliyor. Ama ne olduğunu bilmiyor.

Umutsuz bir iç geçirdim. "Sorun benim. İlişkiler konusunda hiç iyi değilim. Orman daha iyisini hak ediyor."

Carla beni öyle sert itiyor ki yatağın kenarından yuvarlanıyorum. "Kahretsin, özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Ya öyle yapacaktım ya da seni tokatlayacaktım."

"Ne? Neden?" Ayağa kalkarken soruyorum.

"Çünkü içimden sana bir tokat atıp aklını başına getirmek geldi," diye homurdandı. "Tanrım, Aria, sen hiç kendini dinlemez misin? Yani, bu da ne böyle? Sen iyi değil misin?"

Omuz silkiyorum ve güvenlik için gidip tabureye oturuyorum. "Her ilişkiyi berbat eden benim" diye itiraf ederken omuzlarım çöküyor.

"Aydınlat beni. Bunu nasıl yaptın?" Carla soruyor. Bacak bacak üstüne atıp dirseğini dizine, çenesini de elinin arkasına dayıyor.

"Eli ile çok bakımlıydım ve yeterince iyi değildim," diye kısa versiyonunu anlatıyorum. "Spencer'a karşı yeterince sevgi dolu değildim." "Spencer'la yeterince sevgi dolu değildim."

bir iç çekiş. "Diğerleri ya çok fazla mesaj gönderdiğim ya da yeterince göndermediğim için bitti. Ya çok yapışkandım ya da çok huysuzdum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ugh... Ben ilişkiler için biçilmiş kaftan değilim."

"Tanrım, orada oturduğuna şükret, yoksa seni gerçekten tokatlardım," diye tersliyor Carla. Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüzündeki öfkeyi görünce kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Sonra şöyle diyor: "Tek sorun senin erkeklerden çok kötü anlıyor olman. Hepsi pislikti."

"Evet, o da var," diye kabul ediyorum.

Carla sabırsız bir of çekti. "Aria, sorun hiçbir zaman sen olmadın. O sik kafalılar öyleydi." Başını bana doğru sallıyor. "Forest'la oturup konuşman gerek. Daha iyi bir adam bulamazsın. Geçmişte yaşadığın için onu kaybetme. Onunla sorunlarını konuş ve sana yardım etmesine izin ver, çünkü bu gidişle onu sonsuza dek kaybedeceksin."

Onu kaybetmek istemiyorum.

Carla yataktan kalkıyor. "İkinizin arasında işler zaten boka sardı. Kaybedecek neyiniz var?"

Hiçbir şey.

Farkına varmak bir gelgit dalgası gibi vurur.

Artık kaybedecek bir şeyim yok.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Carla.

Kapıya doğru yürümeye başladı ama ben fırladım. "Bekle." Bana geri döndüğünde, ona çarpıyorum ve olabildiğince sıkı sarılıyorum. "İletişim kurma konusunda berbat olduğumu biliyorum ama yine de beni anladığın için teşekkür ederim."

Bir eliyle sırtımı ovuşturuyor, "Arkadaşlar bunun içindir."

Bölüm 19

ORMAN

Carla odama daldığında ben bir çift boxer'ı bacaklarımdan yukarı çekmekle meşguldüm. Durdu, bana şöyle bir baktı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi, arkasını dönüp dışarı fırladı.

"Noooooooo!" Koridorda koşarken ağladığını duyuyorum. "Aaaahhhhhh... gözlerim!"

Gülmeye başlıyorum ve bu durum giyinmemi daha da zorlaştırıyor. Kargo pantolonumu ve düğmeli gömleğimi giydikten sonra onun peşinden gidiyorum. Oturma odasında oturmuş, kendini sallıyordu. "Gözlerimi beyazlatmam lazım. Tanrım, travma geçiriyorum."

Tekrar gülmeye başladım. "Yüzünü görmeliydin." Hatırladığımda gülmekten kırılıyorum. "Gözlerin yuvalarından çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu."

"Penisinin görüntüsü beynime kazındı," diye yakınıyor, hâlâ kendini sallıyor. "Hayatım boyunca yaralı kalacağım!"

İçimden kahkahalar patlıyor ve karnımı tutuyorum. Nefesimi tutmayı başardığımda, "Bu sana odama öylece girmeyi öğretecek" diyorum.

"Bir daha asla," diyor başını sallayarak. "Çok özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, çok üzgünüm."

"Bekleyemeyecek kadar önemli olan neydi?" Ben soruyorum.

"Oh." Ayağa kalkıyor ve bana baktığında rahatsız bir yüz ifadesi takınıyor. "Gözlerimi gerçekten beyazlatmam gerekiyor."

"Carla," diye kıkırdıyorum, "bana ne kadar erken söylersen, benden o kadar çabuk kurtulursun."

"Eczaneye gidip bana grip ilacı alabilir misin?" Yüzümdeki gülümseme anında kayboldu. "Hasta mı hissediyorsun?"

Başını sallıyor ve tekrar kanepeye uzanıyor. "Evet. Vücudumun her yeri ağrıyor ve boğazıma sanki biri diken batırmış gibi hissediyorum."

Noah oturma odasına girer ve Carla'ya şöyle bir bakar. Yanına gider ve elini tutarak, "İlaçlarımı almasını sağlayacağım" der.

"Beni uyuşturup öldürecek," diye inliyor.

Onu odasına geri götürürken, "Bana fikir verme," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum ve tam odama dönüp galerideki etkinlik için hazırlanmayı bitirmek üzereydim ki Aria süite giriyor.

Ona ihtiyacı olan boşluğu vermek zor oldu.

Beni gördüğünde "Hey," diye mırıldanıyor.

"Bu gece büyük gece," diyorum. "Heyecanlı mısınız?"

Başını sallıyor. Gözlerini oturma odasında gezdirdikten sonra "Hala geliyor musun?" diye sordu.

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki."

"Babam bizi San Francisco'ya götürmesi için özel bir jet ayarladı. Oradayken diğer galerileri de ziyaret edebilmek için bir gece kalacağım." Sertçe yutkundü. "Konuşabilmemiz için benimle kalmanı umuyordum?"

Hiç tereddüt etmeden, "Çantamı hazırlayayım. Saat kaçta gidiyoruz?"

"Üçte." Yere bakarken sevimli bir yüz ifadesi takınıyor. "Ben

Bu kadar erken olduğu için üzgünüm. Sana sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

Tanrım, keşke şu an onu öpebilseydim.

"Bunun için endişelenme." Koridora baktım ve "Carla geliyor mu?" diye sordum.

"Şimdi onu kontrol edeceğim." Aria, Carla'nın odasına gider.

"Tavuk orbası içmeyeceğim. Sakın sipariş etmeye kalkma," diye homurdanıyor Carla Noah'a.

"Tavuk orbası mı?" Aria sorar.

"Evet, o hasta," diye mırıldandı Noah. "Ve berbat bir hasta."

"Aww... hayır. Yani bu gece gelemez misin?" Aria, Carla'nın alnına dokunmaya giderken sorar. "İlaçların var mı? Gidip getireyim mi?"

"Ben hallederim," diye cevap verir Noah. "Onun için endişelenme." "Benim için endişelen," diye inliyor Carla.

"Teneke adamla baş başa kaldım." Aria gülmemeye çalışarak, "Kahretsin, seni özleyeceğiz," diyor.

Carla yan dönerken "Sen git kı tekmele," diye sırtıyor. "Ben sadece uyuyacağım."

Carla'ya "Seni kontrol etmek için daha sonra arayacağım," dedim. "Gecenin tadını çıkarın ocuklar."

Odadan çıktığımızda kapıyı arkamızdan kapattım. "Bir anta alıp içine birkaç kıyafet atacağım. Bana on dakika ver."

"Bir saatimiz var. Acele etmeyin."

Galerinin bulunduğu binaya girerken Aria, Mason Amca, Kingsley Teyze ve ben asansörle onuncu kata ıkıyoruz. Kapılar, bir sanat eserinin sergilendiği beyaz duvarlara açılıyor. Dışarı çıkınca etrafıma bakıyorum. Masadan bir broşür alıp göz gezdiriyorum. Aria'nın eserini gördüğümde anında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

O çok yetenekli.

Mason Amca'ya dönüyorum. "Aria'nın parçası sekiz numara."

Kitaba bakıyor, sonra sırtıyor. "Şuna bakar mısın? Kızım bir sanatçıdır."

Aria'ninkini bulana kadar diğer resimlerin üzerindeki numaraları kontrol ediyorum. Soyut fırça darbeleri bir orman oluşturuyor. Işık gölgelerin arasından parıldıyor. Ne kadar uzun bakarsam o kadar çok ayrıntı fark ediyorum ve sonra aniden kucaklaşan bir çift ortaya çıkıyor. Ciğerlerimdeki nefesi söküp alıyor.

Bu biz miyiz?

Mason Amca yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözlerinde gururlu bir bakış var ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor. "Bir başyapıt," diye mırıldanıyor Mason Amca. "Aria açık ara en yeteneklisi."

"Evet."

"Hadi içecek bir şeyler alalım," diye mırıldanıyor Mason Amca. Kadınları Aria'nın sanat eserinin yanında bırakıyoruz. İçecek ve atıştırmalıkların olduğu bir masaya ulaştığımızda, Mason Amca bir flüt şampanya alırken ben de bir şişe su alıyorum.

Gözleri bana dikildi. "Aria ile aranızda her şey yolunda mı?"

"Bir anlaşmazlık yaşadık ama halletmeye çalışıyoruz." Mason Amca'ya yalan söylemeye bile çalışmayacağım.

"Kavganın ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyor. Koluma uzanıyor ve beni yana çekiyor, böylece diğer katılımcıların yolundan çekiliyoruz.

Şişeyi açıp bir yudum aldıktan sonra "Sinyallerimiz çakışıyor" diye cevap veriyorum.

"Ne ile?"

Bu onunla yapmak istediğim son konuşma ama bundan kaçış olmadığını biliyorum. "Biz çıkıyoruz."

Mason Amca'nın gözleri bir an için büyüdü. Ondan güçlü bir tepki bekliyorum. Öfke, uyarı, hayal kırıklığı. Hatta kafama bir tokat yemeye bile hazırım.

Onun yerine başını öne eğiyor.

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum.

"Evet."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. "Peki sorun ne o zaman?"

"Sanırım hâlâ bir ilişki içinde olduğumuz gerçeğine alışmaya çalışıyor," diye cevap veriyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor Mason Amca. "Babasına çekmiş. Bu fikre alışması için ona biraz zaman ver."

Kingsley Teyze ve Aria'nın olduğu yere bakıyorum ve bakışlarım Aria'nın giydiği siyah elbisenin üzerinde geziniyor. Muhteşem görünüyor.

Mason Amca elini omzuma koyuyor ve soruyor: "Aria şehirdeki diğer galerileri ziyaret edebilmek için bu gece San Francisco'da kalacak. Sen de kalacak mısın?"

"Evet, The Andreas'ta bir oda ayırttım," diye bilgi verdim.

Sonunda bana bir uyarı bakışı attı. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama korunsan iyi edersin. Eğer kızımı hamile bırakırsan onu keserim."

Garip bir kahkaha patlattım. "Benim ölmek gibi bir arzum yok."

ARIA

Profesör Neel örtülü bir parçanın yanına giderken hepimiz etrafta toplanıyoruz. "Bu gece geleceğin sanatçıları kutlamak üzere bize katıldığınız için teşekkür ederiz" diyerek konuşmasına başlıyor.

Babam kolunu omuzlarıma doluyor, annem de elimi tutuyor.

Profesör Neel galerinin tarihinden bahsettikten sonra peçeli resmi göstererek "Bu yetenekli öğrenciyi sınıfımda görmekten onur duyuyorum" diyor.

Duvarda asılı duran resmime bakıyorum ve kazanan ben olmasam da bu gece sergileniyor olması beni gururlandırıyor.

"Bu genç sanatçı hayatın anlamını yakalamış."

Dikkatimi tekrar Profesör Neel'e veriyorum. Bezi tuvalden çekip çıkarıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sürpriz beni sersemletirken elimi ağzıma götürüyorum. Forest'la olan anılarımın resmi. Ben girmedim ve Profesör Neel onu şövalemden almış olmalı.

"Bayan Chargill, bana katılır mısınız lütfen?" Profesör Neel soruyor.

Ön tarafa geçerken babamın "Bebeğim kazandı," diye mırıldandığını duyuyorum. Resmimin yanına gittiğimde annemle babama bakıyorum ve yüzlerindeki gurur ihtiyacım olan tek ödül.

Bakışlarım Forest'a kayıyor ve onun gururlu gülümsemesi içimi sıcaklıkla dolduruyor. "Bize bu parçaya neyin ilham verdiğini söyleyebilir misiniz?" Profesör Neel soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerim Forest'a kilitleniyor. "En iyi arkadaşım. Anılarımızı tuval üzerinde ölümsüzleştirmek istedim."

Bir noktada konuşmamız gerektiğini biliyorum ama galeriden çıkarken asansörün önünde dururken kalbim boğazıma düğümleniyor ve midem gergin bir enerjiyle uğulduyor. Babam ve annem Ojai Vadisi'ne dönebilmek için kokteyl partisinden önce ayrıldılar.

Artık sadece Forest ve ben varız. Ona Eli'dan nasıl bahsedeceğim konusunda hâlâ bir fikrim yok. Olanları düşünmek bile içimi utançla dolduruyor.

Otele vardığımızda zorlamam gerekecek. Carla'nın dediği gibi, kaybedecek bir şeyim yok.

Geçen hafta dayanılmazdı. Forest'ı çok özledim ve aramızdaki her şeyin bu kadar berbat olmasından nefret ediyorum.

Kapılar kayarak açılıyor ve ben ilerlerken Forest elini belime koyuyor. Kapılar kapandığında tam yan yana duruyoruz, yanlarımız birbirine değiyor.

Onun, kokusunun, nefes alışının... her şeyin aşırı derecede farkındayım.

Aramız berbat olsa da, bu gece yine de geldi.

Asansör dokuzuncu katta durmak için yavaşlıyor ve kapılar açılmaya başladığında hafif bir kıpırtı hissediyorum. Bu konuda yorum yapamadan, sallantı büyüyerek tam bir titremeye dönüşüyor. Bir gümbürtü havayı dolduruyor ve panikle attığım bir çığlıkla dengemi kaybediyorum. Forest kolumu tutuyor ve ileri doğru bir adım attığında asansör aniden düşüyor ve benden korkmuş bir çığlık koparıyor.

Kabloların koptuğunu duyabiliyorum ve daha hızlı düşmeden önce yalpalıyoruz. Etrafımızda keskin bir bip sesi yankılanmaya başlıyor.

"Tanrım!" Sarsıntı onu geriye doğru tökezlemeye zorlarken Forest beni vücuduna doğru çekti. Bir panele çarptıktan sonra yere yuvarlandık.

Metal metale sürtünüyormuş gibi çıkan içi boş sesler, dehşetin buz gibi dalgalar halinde içimde dalgalanmasına neden oluyor.

Asansör durdu ve bir an için havada asılı kaldık. Korkutucu his, zemine geri çarpmadan önce benden bir çığlık koparıyor.

Alnımı Forest'ın omzuna çarpıyorum ama onun bedeni düşüşümü yumuşatıyor. Etrafımızdaki her şey titremeye devam ederken ben şaşkın bir inilti çıkarıyorum.

"Orman mı?" Nefes nefese kaldım, korku iliklerime kadar işledi.

Bizi ayağa kaldırmaya çalışırken "Sanırım deprem oldu," diye inlemeyi başarıyor.

Asansör yine kayıyor, metal ve kabloların çıkardığı ses rahatsız edici, kalp atışlarımın kontrolsüzce hızlanmasına neden oluyor. "Aman Tanrım!" Dehşete kapılarak kollarımı Forest'ın boynuna doluyorum ve ona yaklaştırmaya çalışıyorum. Şiddetli sarsıntı bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışırken kolları etrafımda çelik bantlar gibi.

Aman Tanrım. Öleceğiz!

Metalin bükülme, betonun çatlama ve asansörün inleme sesleri içimdeki endişeyi sıkı bir yumruk gibi sarıyor. Baygınlık ve mide bulantısı hissedene kadar damarlarımdaki kanı sıkıyor.

Asansör iki kez sarsılıyor, gıcırıyor ve sallanıyor ve sonra tekrar düşerken midem vücudumdan çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Taş kesilmiş bir çığlık atıyorum ama bu çığlık, bükülen metal ve çöken betonun gürültüsü tarafından yutuluyor.

Kesin ölüm gibi hissettiren bir şeyin içine dalarken sonsuz korku dolu saatler geçiyormuş gibi geliyor, sonra aniden havaya fırlıyoruz. Metal konteynerin içinde savrulurken irkilerek bir çığlık attım.

Her şey şiddetle sallanıyor ve bina yaralı bir canavar gibi inliyor.

Tekrar zemine çakılıyoruz ve ben nefes almayı düşünemedim tekrar dalıyoruz. Sıkıştığımız kutuyu sağır edici bir kükreme dolduruyor ve içimden umutsuz bir çığlık kopuyor.

Sonsuza kadar düşecekmişiz gibi geliyor ama sonra ani ve yaralayıcı bir şekilde duruyoruz ve yere geri çekilmeden önce bedenlerimiz havaya savruluyor. Darbe kemik kırıcı derecede acı verici ve şaşırtıcı.

Kulaklarımda bir çınlama var ve tamamen yönümü şaşırmış durumdayım.

Şiddetli sarsıntı devam ediyor ve gök gürültüsü arttıkça toz ve enkaz etrafımızdaki havayı doldurmaya başlıyor. Ezici bir ses

Havasız havada asansörün kapılarından birinin kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi ikiye bükülmesini dehşet içinde izliyorum.

"Tanrım! Orman!" Ağlıyorum.

Bölüm 20

ARIA

Forest vücudunu benimkinin üzerine atarak beni düşen enkazdan koruyor. Ondan acı dolu bir inilti duyuyorum ve paniğe kapılmış bakışlarımı yüzüne çeviriyorum. Işıklar yanıp sönmeden önce yüz hatlarını sadece birkaç saniye görebiliyorum ve sonra karanlığa gömülüyoruz.

"İyi misin?" diye hırıldıyor.

Soluk soluğa aldığım nefeslerin dudaklarımda patladığını duyuyorum. Her çarpma ve gıcırdama sesi beni ürkütüyor.

Forest oturur pozisyona geçiyor ve sonra beni kucağına çekip vücuduna yaslıyor. Nefesinin alnımda patladığını hissediyorum. "Aria, iyi misin?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama büyük bir gürültüyle çığlık atıyorum. Kollarımı Forest'ın boynuna doladım ve ona olabildiğince yaklaştım. Vücudum titriyor ve gözyaşlarım taşlaşmış nefeslerimden daha hızlı dökülmeye başlıyor. "Ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil."

Forest sanki kesin olarak bildiği bir şeymiş gibi, "Ölmeyeceksin," diyor.

Derin patlama sesleri etrafımızı sarıyor ve ben Forest'a sıkıca yaslanıyorum. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım," diye söyleniyorum mutlak bir dehşet içinde.

Tavanın metal levhası, üzerine düşen şeyin ağırlığı altında inlemeye başlıyor ve aşağı doğru bastırıldıkça boğucu havanın hareket ettiğini hissediyorum.

"Durdur şunu!" Umutsuzca ağlıyorum.

Forest sağ koluyla beni sıkıca tutuyor ve sol elini başımın arkasına koyarak yüzümü çenesinin altına sıkıştırıyor. "Biz iyiyiz." Öksürmeye başlıyor ama yine de bana güven vermeyi başarıyor." Şşşt... iyi olacağız."

Vücudundaki gücü hissetmek sinir bozucu paniği biraz olsun hafifletiyor. Gözlerimi açmaya cesaret edebiliyorum ve Forest'ın çenesinin altından dışarı bakıyorum. Hâlâ bir şey göremiyorum.

Kum soluyormuşum gibi hissediyorum. Kaşındırıyor, öksürmeme neden oluyor. Saniyeler içinde küçük alan bunaltıcı bir sığağa dönüşüyor.

"Orman mı? Hava mı?" Anında endişemi dile getirdim.

Derin bir nefes alarak göğsü bana doğru genişliyor. "Nefes alış verişimizi sakinleştirelim." Tekrar öksürüyor. "Telefonun yanında mı?"

Derin bir nefes almaya çalışırken havanın biraz daha temiz olmasını umarak yüzümü tekrar boynuna çeviriyorum.

Hareket ettiğini hissediyorum ve sonra telefonundan gelen ışık bize içinde hapsoldüğümüz yıkıma ilk bakışımıızı veriyor. Tavandan ve asansörün yan tarafından kopmuş beton levhalar var. Toz ve enkaz parçaları havada uçuşuyor. Her şey gri ve kasvetli ve asansör içine girdiğimizden iki kat daha küçük görünüyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve toz tadı alıyorum.

"Sinyal alamıyorum," diyor Forest. Beni biraz geriye itiyor ve üzerimdeki ışığı tarıyor. "Bir yerin incindi mi?"

Hasarlı ve çürük hissediyorum ama endişe verici bir şey yok. Başımı sallayarak, "Ben... iyiyim, ya sen?" diyorum.

Forest'ın cevabı çabuk gelir. "Ben iyiyim." Eli yüzümü buluyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Telefonun yanında mı?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama sonra başımı sallıyorum.

"Debriyajımdaydı. Düşürdüm

o."

Forest kırık beton parçalarının üzerine oturana kadar beni nazikçe hareket ettiriyor. O zemini gözden geçirirken ben de titreyen bir elimle molozları yana kaydırıyorum, böylece kışımıza batmadan oturabiliyoruz.

Çöplerle kaplı debriyajımı buluyorum ve açıp telefonumu çıkarıyorum. Cihazın kilidini açtığımda anında sinyal olmadığını görüyorum. "Hiçbir şeyim yok." "Ne kadar pil ömrün var?" Forest soruyor.

Kontrol ediyorum. "Yüzde seksen dokuz... ya seninki?"

"On." Forest telefonumu elimden aldı ve pil tasarruf moduna geçirdi. "Benimki bitene kadar ışık için kullanacağız."

"Tamam."

Oturup Forest'ın asansörü incelemesini izliyorum. Yukarı bakıyor ve ancak o zaman kulağından gelen kanı görüyorum.

"Forest!" Sürünerek yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Kanaman var."

"Bir şey yok," diye cevap veriyor bana yine çok hızlı bir şekilde.

Gözlerim onun kollarına kilitleniyor ve başını kaldırdığında elimi çenesine koyup onu kendime döndürüyorum. "Başka neren yaralı?"

"Benim için endişelenme, Aria. Ben iyiyim."

Forest her seferinde düşüşümü hafifletti. Zemine çarpmanın darbelerini o aldı.

Panik göğsümü sıkıyor ve ondan telefonumu alıyorum. Işık fonksiyonunu açarak vücudunu tarıyorum. Ceketinin ve gömleğinin yırtık kumaşını gördüğümde şok olmuş bir nefes alıyorum ve kolunda dirseğinin altında bir kesik ortaya çıkıyor. "Bu hiçbir şey *değil!*" Bağırıyorum ama sesim kısık çıkıyor çünkü bir teneke kutunun içinde sıkışıp kalmışız.

Aklım kanamayı durdurmanın bir yolunu arıyor. Forest'a bir göz atıyorum ve ceketinden sarkan cep mendilini görüp çekip çıkarıyorum. "Ceketini çıkar."

Tam elbisemden bir parça koparmayı deneyecekken klotlu orabıma odaklanıyorum. Ayağa kalkmak için çabalarken, topuklularımı tekmelediğim için eğilmek zorunda kalıyorum. Elbisemin altına uzanarak klotlu çorabı bacaklarımdan aşağı çekiyorum.

Dizlerimin zerine çöküyorum ve Forest'ın ceketini çıkarmasını bekliyorum. Ceketinin düğmelerini açıp kumaşı yavaşça kolundan yukarı yuvarlıyorum. Yaraya ulaştığımda temkinli davranıyorum, sonra cep mendilini hızla yarasına bastırıyorum.

"Temiz değil ama şu anda elimizdeki tek şey bu." Klotlu orabı koluna birkaç kez sarıyorum ve ona bakarak, "Bu acıtacak," diyorum. Sıkıtığımda Forest'ın tısladığını duyuyorum.

Onun acı çekerken çıkardığı ses kalbime saplanıyor. Gözlerime yaşlar hücum ederken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona acı çektirdiğim için nefret ediyorum ama kanamayı durdurmamız gerekiyor. "zr dilerim," diye inliyorum elimden geldiğince sıkarken.

Forest dişlerini gıcırdatıyor ve başının arkasını arkasındaki panele vuruyor ve sonra "Siktir" diye homurdanıyor.

"zr dilerim. Özür dilerim. Çok zr dilerim," diye hıkırıyorum. Duygularımın tekrar kontrolden çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Elimden geldiğince sıktıktan sonra bir düğüm atıyorum.

Arkama yaslanıp titreyen bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı durduramayıp ellerimle yüzümü kapatıyorum. lmne korkmaktan, asansörde mahsur kaldığımız için klostrofobik hissetmeye kadar bir dizi duyguyla bedenim yeniden titremeye başlıyor.

Forest omzumu tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Salarıma bir öpücük konduruyor. "şşşt... Her şey yoluna girecek."

Başımı sallayıp mırıldanıyorum, "Sıkıştık. Dışarıdaki yıkımın ne kadar kötü olduğunu Tanrı bilir. Bizi arayan birileri var mı?"

"Evet." Forest beni geriye itiyor ve titreyen çenemin altına bir parmağını koyarak ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Ailen bizi bulacak.

Burada olduğumuzu biliyorlar."

Yeni bir endişe ruhumu kanatıyor. "Ya yaralanırlarsa? Ya _."

Forest başını sallar. "Depremden çok önce ayrıldılar ve Muhtemelen çoktan evlerine uçmuşlardır. Haberleri duyacaklar ve bizim için geri gelecekler. Tamam mı?"

Titrek bir nefes alırken Forest'ın aklışelim muhakemesi beni biraz sakinleştiriyor.

Tanrım, lütfen. Lütfen ailemin bizi bulmasına izin ver.

ORMAN

Bir çıkış yolu aramaya çalışıyorum ama kalın beton levhalar bizi gömdüğü için yapabileceğim hiçbir şey yok. Vücudumun her yeri ağrıyor, ama en çok sırtım ve kaburgalarım. Her nefes dar ve keskin. Sol kolum... ağrı sürekli ve yoğun, sanki kolum donmuş ve her an paramparça olabilirmiş gibi. Aria'nın daha fazla paniklemesine neden olmak istemediğim için acı dolu iniltiyi yutuyorum. Olduğu gibi tutunmaya çalışıyor.

Küçük alanda etrafıma bakıyorum ve bu korku ve paniğimi artırıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, kendimi kaybetmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Tanrım, başımız belada.

Hava kaynağımız konusunda endişeliyim. Kapalı alana hava giriyor mu bilmiyorum. Her geçen dakika daha da ısınıyor, bu da başka bir endişe kaynağı. Eğer bina yanarsa, ölürüz.

Tanrım, lütfen bunun olduğundan daha kötü olmasına izin verme. Bırak bir arama ekibi bizi bulsun.

Saate tekrar bakıyorum ve saatin on biri geçtiğini görüyorum. Dışarısı karanlık olduğundan, kimsenin bizi yakında bulacağına pek inancım yok, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum.

"Olabildiğince rahat edelim. Belki biraz uyumaya çalışabilirsin," diyorum Aria'ya, sağ elimle zeminin bir kısmını temizlemeye çalışırken. Ceketimi yere seriyorum, sonra Aria'ya bakıyorum. "Ben uyanık kalacağım."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Uyuyabilmemin imkanı yok."

"Deneyin. Bu, beklemenin senin için daha çabuk geçmesini sağlayacaktır" diye gerekçemi açıkladım.

Aria sağ kolumu tutup beni çeğiştiriyor. "Gel buraya otur da ikimiz de arkamızı panele yaslayalım."

Onu biraz dinlenmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçerek ona yaklaştım ve arkama yaslandım.

Sol kolumu karnıma yaslayıp derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki ağrı şiddetleniyor ve beni sıkı nefesler almaya zorluyor.

Aria yan tarafımla arka panel arasında sıkışmış durumda ve başını omzuma yaslıyor. Sağ kolumu kaldırarak omuzlarına doluyorum, böylece bana yaslanabiliyor. Bu hareket bir an için nefes almamı zorlaştırıyor ve ağrıyı bastırmak için çenemi sıkıyorum.

"Sence birinin bizi bulması ne kadar sürer?" diye soruyor, yaşadığı şok ve korku yüzünden sesi gergin çıkıyor.

"Emin değilim. Şehir herkesi bulana kadar uyumayacak," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Tanrım, umarım birileri bizi arıyordur.

"Ailen bizi burada arayacaklarından emin olacak." Sertçe yutkunuyorum, ağzım tozdan kupkuru olmuş. "Ailelerimiz bizi bulacak."

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi pek ikna olmuşa benzemiyor.

Üstümüzden yüksek bir ses geliyor ve ikimiz de kafamızı kaldırıyoruz.

Aria titreyerek yanıma yaklaşıyor ve ben de omuzlarını sıkıca kavıyorum.

"Muhtemelen sadece bir kablo düşmüştür." Onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Hava bayatlamaya ve bunaltıcı olmaya devam ediyor, sonra telefonum kapanıyor ve karanlığa gömülüyoruz. Birkaç saniye sonra Aria cihazının ışığını açıyor.

Betonun tavanı delip geçtiği yerden enkaz damlıyor ve durup yerde bir yığın bırakana kadar izliyorum.

Tekrar yukarı bakıyorum, tavanın ne kadar dayanacağı konusunda endişeliyim.

Siktir, bu çok kötü.

Bölüm 21

ORMAN

Derin olmayan bir nefes alıyorum ama yine de göğsümdeki ağrı çok şiddetli ve nefesimi verebilmek için biraz azalmasını beklemem gerekiyor.

Her gıcırta sesi ve düşen her enkaz parçası bizi geriyor.

Sanki aşırı hızda çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Aria'nın titrediğini hissederek elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Onu bu kadar korkmuş görmek beni öldürüyor. Keşke onu kollarıma alıp buradan kaybolabilsem.

Yer tekrar sallanmaya başlayıp asansöre molozların düşmesine neden olduğunda hâlâ yönümüzü bulmaya çalışıyoruz. Aria bana yaklaşıyor ve fısıldadığını duyuyorum, "Durdur şunu. Durdur şunu. Tanrım, lütfen durdur."

İkimizin de korkuyla sıçramasına neden olan yüksek bir patlama sesi duyuldu. Kapıların yanındaki beton parçası, üzerine bastıran ağırlık nedeniyle çeliğin daha da bükülmesine neden oluyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Umutsuz bir his ruhumu kanatıyor.

Sarsıntı kayboluyor ve ikimiz de Aria'nın telefonundan gelen ışıktaki donmuş bir şekilde oturup diğer lanet ayakkabının düşmesini bekliyoruz.

Toz öksürmememe neden oluyor ve göğsümle koluma bir acı dalgası gönderiyor. Çenemi sıkarak ses çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum, ama Aria'nın söylediğimden daha kötü yaralandığımı fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ısrarla. "Geçen haftayı aptalca güvensizliklerimle harcadığım için özür dilerim. Şimdi burada sıkışıp kaldık ve Tanrı bilir..."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Yakında bizi bulacaklar."
Umarım.

Aria'nın aklını içinde bulunduğumuz vahim durumdan uzak tutmaya çalışarak, "Gidecek hiçbir yerim yok. Benimle şimdi konuşmak ister misin?"

Bacaklarını yukarı kaldırıyor ve kollarını kaval kemiğine dolayarak çenesini dizlerine dayıyor. "Bunun hakkında konuşmak çok zor."

Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne hakkında konuşacağız? Bizden mi?"

Yüzünü benden çeviriyor. "Eli'nin benden çok bakımlı olduğum için ayrıldığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

O piçi öyle bir yumruklamak istiyordum ki. "Öyle mi?"

"Yalan söyledim." Kelime yumuşak.

Kalbimde bir sancı var ve ensemde aşağı garip bir korku hissi süzülüyor.

Derin bir nefes alıyor ama sonra öksürüyor. Sağ elimi sırtına götürüp onu okşuyorum ama öksürük hıçkırığa dönüşüyor ve fısıldıyor: "Çok kötüydü Forest... ve ben... sana söylemeye utanıyorum."

Sanki üzerime buz dökülmüş gibi hissediyorum ve kaslarımın gerilmesi göğsümdeki acıyı daha da artırıyor. Kıpırdamadan duruyorum, vücudumun gevşemesini istiyorum ve konuşabildiğimde, "Eli sana bir şey mi yaptı?" diye soruyorum.

Tanrım, onu öldüreceğim.

Buradan çıktığım an.

Bu düşünce beni kapana kısılmış, kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettiriyor ve bedenimi hareket ettirmeye çalıştığımda kolumdaki ve göğsümdeki zonklama artıyor - beni hareketsiz, güçsüz ve lanet olası zayıf bir şekilde oturmaya zorluyor.

Sonra Aria devam ediyor, "Onu beni Taytum'la aldatırken yakaladım. Benimle görüşmeye başlamadan önce çıktıklarını hatırlıyor musun?" Çenemi sıkıp fısıldıyorum, "Evet."

Aria bacaklarının etrafındaki tutuşunu sıkılaştırır. "Beni onunla kıyasladı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünü dizlerine bastırıyor ve "Vücudumu onunkiyle kıyasladı, bir kadına değil bir çocuğa benzediğimi söyledi" derken sesi kırılgan çıkıyor.

Sözleri çok sertti ve içimi parçalayan kalp ağrısına karşı gözlerimi kapattım.

Tanrım, hayatta kalmama izin ver ki onu öldürebileyim.

Omzundan tutarak onu kendime çektim. Elimi başının yanına götürüyorum ve ağzımı şakağına bastırıyorum.

"Onlar seks yaparken içeri girdim ve aptal gibi donakaldım. Bitirdiler ve sonra Eli bana bir kadının vücudunun böyle görünmesi ve hissetmesi gerektiğini söylerken Taytum'un her yerini elledi..." Aria'nın sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor.

Sonunda bana açılırken sessiz kalmak çok zordu ve şimdi Aria'nın neden bu kadar berbat olduğunu anlıyorum. Eli onu zihinsel olarak taciz etti.

Nefesi kesiliyor. "Küçük olduğumu biliyorum ama bu kadar kaba olmak zorunda mıydılar?"

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum, sonra ağzımı kulağına indiriyorum. "Çok özür dilerim. Keşke bana daha önce söyleseydin."

Biraz geri çekiliyor ve o şerefsizin yüzünde yarattığı travmayı gördüğümde boğazımda bir yumru oluşuyor.

"O bir piç, Aria. Baktan bir pislik. Senin hiçbir sorunun yok." Çenesi titremeye başlıyor ve bir damla gözyaşı yanağındaki tozların arasında bir iz bırakarak kaçıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Dünya harikasısın."

"Çok acıdı," diye itiraf ediyor. "Sen ve ben birlikte yatana kadar, bende bir sorun olduğunu düşündüm." Sertçe yutkunuyor. "Sen..." diyor.

"Bana kendimi kadın gibi hissettirdin." Omuz silkiyor. "Sonra Kennedy geri geldi ve sanki Eli ve Taytum'la o odaya geri dönmüşüm gibi hissettim."

Sağ kolumla onu olabildiğince sıkı tutuyorum. "Çok özür dilerim. Bilseydim, her şeyi farklı şekilde ele alırdım." Sol kolumu kaldıramayınca fısıldıyorum, "Bana bak." Aria'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Seni asla incitmeyeceğim, Aria. Seni seviyorum. Sadece en iyi arkadaşım olarak değil, çok ateşli bir kadın olarak da. Vücudunu, aklını, ruhunu seviyorum. Kahretsin, seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

Yüzü çöküyor ve kollarını boynuma doluyor. "Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Korkmuştum."

Kendini çekene kadar ona sarılıyorum. Elbisesinin kumaşını kullanarak yüzündeki gözyaşlarını siliyor. Bana bakmadığında, "Lütfen utanma" diye mırıldanıyorum.

Buradan çıktığımızda, ona benim için ne kadar çekici olduğunu göstermek için elimden geleni yapacağım.

"Bu his her zaman var," diye fısıldıyor. Bakışları yüzüme yöneliyor. "Sanki benim bir parçamış gibi."

Sağ elimi yüzüne götürerek yanağını okşuyorum. "Buradan çıktıktan sonra bunun üzerinde çalışacağız. Tamam mı? Sana ne kadar güzel olduğunu hatırlatmaya devam edeceğim."

Ağzının köşesi biraz kalkıyor.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama anında duruyorum ve nefesimi verebilmek için yine acının azalmasını beklemem gerekiyor.

Yutkunurken boğazıma kum kaçmış gibi hissediyorum. "Benim de itiraf etmem gereken bir şey var."

Aria'nın gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne?"

"Kennedy gittiğinden beri kimseyle çıkmamamın nedeni." Aria'nın yüzünde bir kalp kırıklığı ifadesi belirdi ve hemen devam ettim: "Senin yüzünden."

Kaşlarını çatmaya başladı. "Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey." Ağzımın kenarı kalkıyor. "Sahte ilişkiye başladığımızda, sana zaten aşık olduğumu fark ettim. Hiçbir kız seninle kıyaslanamaz."

Aria'nın yüzündeki ifade hayranlığa benzer bir şey.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Her zaman sendin, Aria." Ağzına bir öpücük konduruyorum.

ARIA

Forest'a söylediğimde daha az hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama bana kırılmışım gibi bakmıyor.

Ona bu şekilde söylemek istemezdim ama hayatlarımız pamuk ipliğine bağlıyken aramızdaki havayı yumuşatmam gerekiyordu.

Ölümlle burun buruna geldiğinizde sorunlarınızın daha az önemli görünmesi ne tuhaf.

Forest'ın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Başka bir şansım olmayabilir.

Elimi çenesine götürüyorum ve dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek fısıldıyorum: "Seni çok seviyorum. Sen benim tüm dünyamsın."

Sıcak bir bakış yüz hatlarını yumuşatıyor. Bir şey söylemek üzereydi ama onun yerine öksürmeye başladı. Yüzünde bir acı ifadesi belirliyor ve nefes almak için çırpınışını izliyorum.

"Orman mı?" Fısıldıyorum, korku buz gibi parmaklarıyla kalbimi kavıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve gömleğine uzanarak düğmelerini çözmeye başlıyorum.

"Hayır," diye hırıldıyor. "Ben iyiyim."

"Sen değilsin." Düğmeleri çözdüğümde, kumaşı yolumdan çekiyorum ve sonra içimi en kötü his kaplıyor. Göğsünün sol tarafı kırmızı ve mavinin çirkin bir rengine bürünmüştü. "Aman Tanrım," diye inliyorum.

Forest sağ elini kullanarak kumaşı şiddetli morluğun üzerinden geri çekiyor. "Ben iyiyim. Bir şeyim yok."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve sık nefesler alışını izliyorum.

Hayır. Lütfen. Onu kaybedemem.

Ne yapacağım?

Panik göğsümde kabarıyor ve kendimi çılgınca hissetmeye başlıyorum.

Bir şeyler yapmalıyım!

"Hey, ben iyiyim. Endişelenmeyi bırak."

Başımı sallıyorum ve kumaşı tekrar kaldırıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Küçük alanın etrafına bakıyorum. Telefonumu elime alıp sinyal var mı diye kontrol ediyorum. Çılgınca önce tavana, sonra da eğilmiş kapıya bakıyorum. "Belki bir yere sürünerek çıkıp yardım çağırabilirim."

Ayağa kalkıp kapıyı incelemeye gidiyorum, ancak beton ve metalle barikatlanmış olduğunu görüyorum. Işığı tavana tutuyorum ve bir çıkış yolu bulamamak kalbimi korkuyla dolduruyor.

*Tanrım, gerçekten bir
mezarın içindeyiz. Canlı
canlı gömüldük.*

Forest'ın yanında diz çöküyorum ve gözlerim onun her yerinde geziniyor. Tam o sırada bir artçı sarsıntı daha oluyor ve her şey titremeye ve inlemeye başlıyor.

Enkaz düşmeye başlıyor ve ben de hemen tepki vererek onu korumak için bedenimi Forest'ın yan tarafına doğru hareket ettiriyorum.

Hava tozla daha da yoğunlaşıyor ve Forest öksürmeye başladığında yerden ceketini alıyorum. Toparlayıp hafifçe yüzüne tutuyorum. "Ağzını kapat."

Bir patlama sesi daha duyuyorum ve içimden bir inilti kopuyor. Forest'ı korumam gerektiğini bilerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı başına dolayarak onu göğsüme bastırıyorum.

Asansörün, üzerine düşen beton tarafından ezilirken inlediğini ve gıcırdadığını duyuyorum.

*Lütfen. Her şeyi
yaparım. Sadece durdur
şunu.*

Bunu atlatalım.

Sarsıntı durduğunda, tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Korku ve dehşet içinde donup kaldım.

Forest kalçamı tutuyor ve beni hafifçe çekiştiriyor. "Bitti artık. Gel otur."

Kıçımın üstüne çöküyorum ve çaresizlikten uyuşmuş hissederken gözlerim Forest'ın. "Eğer başaramazsak -"

"Yapacağız," diye sözümü kesti Forest.

Çenem titremeye başlıyor ama gözyaşlarımı zorlukla yutuyorum. "En iyi arkadaşım ve ilk aşkım olduğun için sana çok minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Forest bana acı dolu bir bakış attı. "Başaracağız. Başarmak zorundayız. Sonumuzun böyle olacağına inanmayı reddediyorum."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan bedenim titremeye başlıyor. Öne doğru eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Seninle bir sonsuzluk yeterli olmaz."

"Hana ve ailesinin her zaman söylediği gibi," diye fısıldıyor Forest, "umarım bir sonraki hayatımızda seni sevebilirim."

Kollarımı boynuna doladım ve ona dikkatlice sarıldım. "Seni bu hayatta istiyorum." Gözyaşlarım dökülmeye başlıyor çünkü sahip olmamız gereken tek şeyin bu olduğunu anlayamıyorum.

Bölüm 22

ORMAN

"Yardım edin!" Aria bağıyor. "Orada kimse var mı?"

Yardım çılgınları kalbimi paramparça ediyor. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim ve bu yabancı duygu beni daha az erkek gibi hissettiriyor.

"Yardım edin! Aşağıdayız!" Öksürük krizine giriyor ama sonra bağırmaya devam ediyor.

Onu korumam gerekiyordu... onu kurtarmam. Onun yerine, beni kurtarması gereken kişi o.

İç karartıcı duygular tarafından yutulmak yerine nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Ama göğsümde yavaş yavaş bir basınç oluşuyormuş gibi ağrı artmaya devam ediyor. Havada kalın bir şekilde asılı duran toz da yardımcı olmuyor ve her şeyi yüz kat daha zor ve acımasız hale getiriyor.

"Hatırlıyor musun," diye fısıldıyorum, daha yüksek bir ses çıkaracak gücü kendimde bulamıyorum, "etrafımıza kemerlerle yastık bağladığımız zamanı," yavaş bir nefes alıp veriyorum, "sumo güreşçisi gibi davrandığımız zamanı?"

Aria hüznünlü bir kıkırdama çıkarıyor ve "Beni yere yuvarladın," derken sesi cızırtılı çıkıyor.

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştirmeye başlıyor. "O kadar çok güldün ki bir daha ayağa kalkamadın."

Gözlerimi kapatıyorum ve hatıralarımızı canlandırıyorum.

Onunla daha çok anı biriktirmek istiyorum.

"En sevdiğim anılarımdan biri senin odanda çadır kurmamız," diye mırıldanıyor Aria. "Kamp yapıyormuşuz gibi davranır ve birbirimize en kötü korku hikayelerini anlatırdık."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Baloncuklardan birinin içine çizmişsin." Acıyla bir nefes çekiyorum ve toz boğazımı tahriş ediyor. "Bizi boyadığın için teşekkür ederim."

"Babamın tabloyu yanında götürmekte ısrar etmesine sevindim." Aria gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor. "En azından anılarımız güvende."

Telefondan gelen ılık molozların üzerinde gölgeler oluşturuyor ve bana "Ne kadar pil ömrümüz kaldı?" diye sorduruyor.

Aria kontrol ediyor, sonra fısıldıyor: "Sadece yüzde kırk üç."

"Saat kaç?"

Tekrar kontrol ediyor. "Sabah bir."

Sikeyim.

Acı haberlere karşı gözlerimi kapatıyorum. Bir mucize eseri, daha fazla zaman geçtiğini ve kurtarılmaya daha yakın olduğumuzu umuyordum. Sadece iki saat oldu ve bir arama ekibinin bizi arayıp aramadığına dair hiçbir fikrim yok.

Aria'nın parmaklarının yanağımı okşadığını hissediyorum ve gözlerimi açtığımda, "Ben yardım çağırmaya devam ederken dinlenmeye çalış," diyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. Aria bağırmaya devam ederken onu izliyorum.

Yaralarımın boyutunu bilmediğimden, endişe içimi kemiriyor. Aşağı bakıyorum ve göğsümün yan tarafındaki koyu morlukları görünce içim endişeyle doluyor. Ne kadar kötü yaralandığımı görmek istemediğimden, Aria'nın soluklanmak için duraklamasını bekliyorum, sonra da "Gömleğimin düğmelerini ilikleyebilir misin?" diye soruyorum.

Hızla yaklaşıyor ve düğmeleri yapmaya başlıyor. İş bittiğinde gözleri yüzüme kaydı.

Gözlerindeki canlı korkuyu görünce, yardımın zamanında gelmeyebileceğini anlamaya başlar.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diye sordum.

Umutsuz bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Çılgın kıcıma katlanmaya devam ettiğine göre çok fazla."

Başımı salladım. "Sen deli değilsin." Derin olmayan bir nefes alıyorum ve bir an için görüşüm kararıyor. Yeterince hava alamıyorum.

Tanrım, sanki sadece bir an meselesiymiş gibi geliyor.

Bu korkunç düşünceyi aklımın bir köşesine itip devam ediyorum: "Gülüştün... duyduğum en mutlu ses. Ne yaparsam yapayım ya da nerede olursam olayım, her zaman yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor."

Duygu Aria'nın yüz hatlarını kaplıyor, gözleri yüzümden ayrılmıyor.

"Gergin olduğunuzda alt dudağınızı kemirirsiniz. Bu her zaman seni öpme isteği duyuyorum."

Hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirmeye başlar.

"Bana bakış şeklin..." Yoğun duygular boğazımı zorlarken bir an için gözlerimi kapatıyorum, "kendimi dünyanın en önemli insanıymışım gibi hissettiriyor."

Aria yaklaşıp ağzıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "Çünkü öylesin. Sen benim hayatımın üzerine inşa edildiği temelsin." Bir damla gözyaşı yanağından süzülüyor. "Her mutlu anımda sen varsın ve her rüya senin etrafında örülüyor."

Sıg bir nefes alıyorum ama bu sefer acı çok şiddetli, baş döndürücü bir his düşüncelerimi boğuyor.

İçten içe, başaramayacağım için endişelenmem gerektiğini biliyorum ama bu düşüncelerin kök salmasına izin veremiyorum.

"Forest?" Aria elini çeneme koyuyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve tek görebildiğim bir bulanıklık oluyor. "Seni seviyorum, Aria," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu. "Seni... seviyorum."

ARIA

Forest'ın gözleri kapandığında ve dudaklarından hırıltılı bir nefes çıktığında, ıssızlık içimi kasıp kavuruyor.

İki elimle yüzünü çerçeveleyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Forest?" Bir an için mutlak bir sessizlik oluyor ve bu benim dünyamı paramparça ediyor. "Hayır," diye bağırarak kollarımı boynuna doluyorum. İzole edilmiş bir his beni tüm sıcaklıktan koparırken ona sıkıca sarılıyorum. "Hayır." Göğsümde bir feryat yükseliyor ve kuru dudaklarımda patlıyor. Umutsuzluk ve şimdiye kadar hissettiğim en boş hüznle dolu.

Vücudum sarsılırken ağlamak için mücadele ediyorum.

Hayır.

Vücudunun sıcaklığını hâlâ hissediyorum ve zihnim kederle dolup taşarak kapanmaya başlarken ona sarılıyorum. Ağzımı Forest'ın boynuna bastırduğımda, aniden nefesinin kulağımın üzerinde dolaştığını hissediyorum ve anında geri çekiliyorum. "Forest!" Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve hala nefes aldığını görünce bir hıçkırık kaçıyor içimden.

Aman Tanrım.

Teşekkür ederim.

Çok teşekkür ederim.

Sadece bayıldı. Rahatlama yoğun, neredeyse baş döndürücü. Hala içimde dönüp duran panikle nefes almak için bir an duruyorum ama bu sadece öksürük krizine neden oluyor.

Azgın duygularımı kontrol altına aldıktan sonra yüzümü tavana dönüyorum. Birinin beni duyması için dua ederek yardım çığlıkları atmaya başlıyorum.

Forest'ın tıbbi bakıma ihtiyacı var. Bizi buradan çıkarmalıyım. Bir şekilde.

Başka bir sarsıntı yeri sallamaya başladı ve zaten küçük olan alanımızı daha büyük beton parçalarının doldurmasına neden oldu. Forest'ı korumaya çalışırken umutsuz bir çığlık attım.

Sarsıntı hızla azalıyor ve ben tekrar rahat bir dünyaya geri dönüyorum.

Sinirlerim zayıflıyor ve vücudum durmadan titriyor.

Elbisemi ağzımı kapatmak için kullanıyorum ve derin bir nefes almaya çalışıyorum. Ciğerlerime biraz hava girince tekrar çığlık atmaya başlıyorum. "Yardım edin! Biri yardım etsin!" Boğazım acıyor ama bağırmaya devam ediyorum.

Zaman tüm anlamını yitirdi ve yardım geleceğine dair tüm umudumu kaybetmeye başlıyorum. Forest'ı tutarken panik ve korku göğsümde ölümcül bir fırtınaya neden oluyor.

Onu kaybedemem.

Lütfen biri bizi bulsun.

Tanrım, sana yalvarıyorum.

"Alo?" Kısık bir ses duyuyorum ve bir an için afallıyorum.

Yoğun rahatlama dudaklarımdan bir hıçkırığın dökülmesine neden oldu ve çığlık attım, "Buradayız. Yardım edin!"

"Alo!" sesini duyana kadar geçen saniyeler saatler gibi geliyor. Aramaya devam et."

Gözyaşlarına boğulmamak çok zor ve boğazımın arkasında bakır tadı alana kadar bağırmaya devam ediyorum.

Donuk gümbürtüler duyuyorum ve ardından enkaz asansörün içine süzölmeye başlıyor. Havayı bir toz bulutu dolduruyor ve ben öksürmeye başlıyorum. Forest'ın ceketini hızla alıp kafasını örtmeden önce silkeliyorum.

Telefonum kapanınca aniden karanlığa gömüldük. Tüm duyularım harekete geçiyor ve her gümbürtü bir öncekinden daha yakın geliyor.

Umut ve rahatlama beni bir kasırğa gibi vuruyor ve duygularımı zapt edemeyerek ağlamaya başlıyorum. Kaslarımla gerginliğinden vücudum ağrıyor.

Bir delme sesi başlıyor ve üzerimize daha fazla moloz düşmesine neden oluyor. Forest'ın yanına oturuyorum ve ceketin kollarından birini ağızımı ve burnumu kapatmak için kullanıyorum.

Delme işlemi bir anlığına duruyor ve üstümüzde dolaşan insanların sesini duyabiliyorum. "Alo? Beni duyabiliyor musunuz?"

Ağızımdaki kumaşı çıkararak, "Evet. Buradayız!" diye bağıryorum. "Seni dışarı çıkarmaya çalışıyoruz."

Son derece müteşekkire hissederek, Forest ve benim bu çukurda ölmeyeceğimizi öğreniyorum.

"Erkek arkadaşım çok kötü yaralandı," diye bağıryorum, böylece henüz yapmadıysa acil servisi aramaları gerektiğini bilecekler.

"Başınızı kapalı tutun," diye bağıryor adam. "Size ulaşmak için yolumuzu kazarken bazı enkazlar düşebilir."

"Tamam!"

Kendimi Forest'a yaklaşıtıryorum ve kollarımı ona dolayarak başını göğsüme çekiyorum, böylece ona biraz koruma sağlamaya çalışabiliyorum.

Dakikalar akıp gidiyor ama insanların üzerimizde çalıştığını duymak beni rahatlatıyor ve huzur veriyor. Yabancıların bizi kurtarmaya çalıştığını bilmek yüreklendirici. Kalbimi sıkıca saran korku dolu yalnızlığı uzaklaşıtıryor.

Daha büyük moloz parçaları düşmeye başladığında başımı eğip Forest'a daha sıkı sarılıyorum. Bir beton parçası kaval kemiğime çarpıyor ve bir çığlıkla bacaklarımı yukarı çekiyorum.

Bir anda Forest için endişelenmeye başlıyorum ve onu korumaya yönelik yoğun bir his tüm düşünce ve duygularımın önüne geçiyor. Ayağa kalkıyorum ve baygın bedenini itip çekerek sonunda onu asansörün köşesine sıkıştırmayı başarıyorum. Ceketini başının üzerine yerleştiriyorum.

tekrar yanına diz çökerek vücudumla başını ve yan tarafını korumaya çalışıyorum.

Hava gittikçe yoğunlaşıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Başım dönmeye başlıyor ve yüzümü kolumun kıvrımına sokarak tozu içime çekmemeye çalışıyorum.

Bölüm 23

ARIA

"Alo?" diye sesleniyor artık tanıdık gelen ses. "Hâlâ iyi misin?" Başımı kaldırıyorum. "Evet. Sadece nefes almak zorlaşıyor."

Birdenbire karanlığın içine bir ışık huzmesi yayılır ve havada yüzen parçacıkları aydınlatır.

"Neredeyse size ulaştık," diye sesleniyor adam. Müthiş minnettar hissederek, "Teşekkür ederim!" diye bağıyorum.

Kazmaya devam ettikçe fayanslar kırılıyormuş gibi sesler geliyor ve sonra ışık huzmesi büyüyor. Çukur, üzerimizdeki gölgeleri görebileceğim kadar büyük olduğunda, kalkıp ona doğru yürüyorum.

Görüş alanımda hareket eden birinin gölgesini gördüğüm anda gözlerim yaşıyor. "Seni görebiliyorum!" Karşı konulmaz bir rahatlamayla nefes nefese kalıyorum.

"Neredeyse bitti." Sözleri rahatlatıcı, ama daha fazla enkaz düştüğünde, hızla Forest'a geri dönüyorum.

Beni duyamasa da, "Her şey yoluna girecek. Sadece benim için dayan. Neredeyse bitirdiler."

Işık huzmesi büyümeye devam ettiğinde kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor ve bir adam kendini küçük alana bıraktığında dudaklarımdan şükran dolu bir hıçkırık dökülüyor.

"Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim," diye ağlıyorum. Şu anda ona deli gibi sarılabilirim.

Baretinin farıyla tüm enkaz parçalarına ışık tutan adam, "Hadi seni buradan çıkaralım" diyor.

Koluma uzandı ama ben Forest'a döndüm. "Önce onu dışarı çıkarmalısın. Bilinci yerinde değil ve göğsünde bir yara var."

"Sedyeye ihtiyacımız var," diye sesleniyor adam yukarıdakine. Sonra kolumu tuttu. "Önce seni çıkaralım. Hadi."

Adamın elleri belime iniyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Kollarımı yukarı ve ışığa doğru uzatmaya başlıyorum ve sonra güçlü eller beni kavrayıp delikten dışarı çekiyor.

Her şey bir hareketlilik ve ses telaşına dönüşüyor ve bunalmış hissederek herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Bir çift elden diğerine geçerken, Forest'ı getirip getirmediıklarını görmek için sürekli arkama bakıyorum. Biri kolunu omuzlarıma doluyor ve sivri beton parçaları üzerinde bana yardım etmeye başlıyor.

Forest'tan fazla uzaklaşmak istemediğim için geri çekildim. "Bekle. Bekle," diye nefes alıyorum ve ancak o zaman temiz havanın ciğerlerime verdiği rahatlamayı hissediyorum.

Bir adam "Sizi güvenli bir yere taşımamız gerekiyor" diyor. "Zemin dengesiz." Bir beton yığınının aşağı sürüklenirken gözlerimi spot ışıklı alandan ayırmıyorum. Sedyeyi Forest'la birlikte yukarı çeken adamları gördüğümde

ona bağlıyken, nihayet etrafımdaki tatlı havayı derin derin içime çekebiliyorum.

"Aria!" Babamın sesini duyuyorum ve bu ses travma geçirmiş ruhumda bir anahtar görevi görerek histerik hıçkırıkların patlamasına neden oluyor.

Gözlerim insan denizini tarıyor ve babamı bulamayınca "Baba!" diye bağıryorum. Sonra onu solumda bana doğru koşarken görüyorum.

Babam omuzlarımda tutuyor ve endişeden on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama Forest öyle."

Tam o sırada, Layla Teyze'nin kırık feryadını duydum, "Bebeğim."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve Forest'ı ambulansa doğru taşıdıklarını görüyorum. "Ben de onunla gitmek istiyorum."

Babam ve ben aceleyle Layla Teyze'nin yanına gittik ama bir sağlık görevlisi bizi durdurdu. Kontrol edilmem için ısrar edince Forest'tan ayrıldım.

Etrafımda olup bitenlere odaklanmakta zorlanıyorum. Sanki bir sisin içinde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerim Forest'ın bindirildiği ambulansa takılı kalıyor, ta ki aracı artık göremeyene kadar.

Bana oksijen ve rehidratasyon için bol miktarda sıvı verildi. Forest'ın taramaları ve röntgenleri çekilirken beklemek zorundayız. Layla Teyze'nin ağladığını ve Falcon Amca'nın korktuğunu görmek kalbimi kırıyor.

Babamdan kurtulmaya çalışıyorum ama o hemen beni sıkıca kavırıyor ve göğsüne bastırıyor.

"Layla Teyze'yi rahatlatmak istiyorum," diye fısıldıyorum, boğazım sanki rendelenmiş gibi çiğ.

Babam beni bıraksa da, ben Layla Teyze'ye sarılırken hemen arkamda kalıyor. Kollarımı ona doladığımda o da beni tutuyor ve gözyaşları daha hızlı akıyor.

"O iyi olacak," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, her ne kadar endişeden aklım başımdan gitmiş olsa da.

İyi olmak zorunda.

Annem Layla Teyze ve Falcon Amca için kahve getiriyor. Forest'ın ailesi deprem bölgesinde olmayan bir havaalanına uçmak zorunda kaldı ve daha sonra bize ulaşmak için yolun geri kalanını sürdürdü. Arkadaşlarımızın ve ailemizin geri kalanı her iki dakikada bir babamı ve Falcon Amca'yı arayarak son durum hakkında bilgi alıyor.

Gözlerim annemle babamı tarıyor ve içimde garip bir his dalgalanıyor. Sanki onları uzaktan izliyormuşum gibi.

Nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve bakışlarım babamınkiyle birleştiği anda tekrar ağlamaya başlıyorum.

Babamın kolları beni sarıyor ve kurtarılmayı beklediğimiz uzun saatler boyunca mahrum kaldığım güvenliği sunuyor.

Yüzümü babamın göğsüne gömüyorum ve ona sarılıyorum. "Çok korkutucuydu." Babam bir eliyle sırtımı ovuşturuyor. "Artık güvendesin, tatlım."

Aşırı zayıf sinirlerimi yatıştırmak için babamdan derin nefesler alıyorum ama ondan güç alarak kucağında kalıyorum.

Ne kadar ağır yaralandığını öğrenmek için beklerken herkes mırıldanıyor, yüzleri Forest için endişeyle kaplı.

Sonunda bir doktor yanımıza yaklaşıyor ve Falcon Amca ile Layla Teyze'ye hitap ediyor. "Oğlunuzun kolundaki yarayı temizlemek için ameliyat yapmak zorunda kaldık. Çözülebilir dikişler kullanarak yarayı güzelce kapattık ve kolunu alçıya aldık. Göğsüne gelince, dört kaburgası kırık ve ciddi yumuşak doku hasarı var. Vücudunun içinde bulunduğu artan sıkıntı kanın kaçmasına ve birikmesine neden oldu. Dinlenme ve buz kompresyonu ile morluklar iyileşecektir. Neyse ki kaburgalar akciğerini delmemiş. Bay Reyes de oksijensiz kaldı. Seviyesini tekrar yükseltmek için onu yirmi dört saat boyunca oksijende tutmak istiyoruz."

"Yani iyileşecek mi?" Falcon Amca soruyor, gergin yüz hatlarından rahatlama akıyor.

Onlar için çok üzülüyorum. Önce Fallon'un araba kazası, şimdi de deprem. Annem onu rahatlatmak için kolunu Layla Teyze'nin omuzlarına doluyor.

"Evet, Bay Reyes oksijen seviyesinden emin olduktan sonra evine gidebilecek. Şu anda uyuyor, ama onunla birlikte oturabilirsiniz."

özel odada."

"Hepimiz gidebilir miyiz?" Gözlerimi doktordan ayırmadan soruyorum. Bir an tereddüt ediyor ve midem sıkışıyor. *Lütfen.*

"Onlar aileden," diyor Falcon Amca.

"Hastanın dinlenmesine izin verildiği sürece. İyileşmesi için bu önemli," diye uyarıyor doktor. Sonra gözleri bana takılıyor. "Bay Reyes'in çevresini hijyenik tutabilmemiz için önce temizlik yapmanız gerekecek."

Kahretsin, ne kadar dağınık olduğumu unutmuşum. Enkaz yüzünden hâlâ kahverengi ve gri tozla kaplıyım. Elbisem bile artık siyah değil. Bakışlarım babama yöneliyor çünkü nerede düş alabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Babam endişemi görüyor ve hemen, "Deprem sırasında otel hasar görmedi. Hemen düş alabilir ve bir şeyler yiyebilirsiniz. Sonra geri geliriz."

Forest'ı görebilmek için daha uzun süre beklemem gerektiğini bildiğim için kalbim sıkışıyor.

"En kısa zamanda döneceğiz," diyor babam Falcon Amca'ya.

Annem ikisini de kucaklıyor. "Size bir şey getirebilir miyiz?"

Layla Teyze başını sallar. "Yine de teşekkürler."

Forest'ın bulunduğu odaya doğru yürüyorlar ve ailem beni koridora çekiyor.

Onu korumak için Forest'ın yanına koşma ihtiyacı duyuyorum ve onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görene kadar bu ihtiyacımın geçeceğini sanmıyorum.

Bölüm 24

ORMAN

Kendime geldiğimde kafam karışmış ve halsizdim. Gözlerimi zorla açıyorum ve görüşüm annem ve babama odaklandığında şaşkınlık üzerime çöküyor.

Birkaç saniye daha sürüyor ve sonra anılar bedenimi ürpertiyor.

"Bebeğim?" Annem inliyor. Bana yaklaşıp yüzümün her yerine öpücükler kondururken yüzü parçalanıyor. "Tanrım, kalbim."

"Aria," diye mırıldandım. "Aria nerede?"

Annem geri çekildiğinde, babam elini yüzümün yan tarafına bastırıyor ve ağlayacak gibi görüldüğünde, midem dibe vuruyor.

Annem duygularını toparlıyor ve sonunda bana cevap veriyor: "Aria temizlik yapıyor. Birazdan burada olur."

"O iyi mi?" Umutsuzca kelimeleri duymaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Evet. Birkaç çürük dışında Aria yaralanmadı," diye cevap veriyor babam, sesi kısık.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve bedenimi uyuşturuyor. Bakışlarım aileme odaklanıyor ve yaşadıkları dehşet gecesinin yüzlerine derinlemesine kazındığını görünce, "Ben iyiyim, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzümün üzerindeki tüplerin farkına varıyorum ve sağ elimi kaldırdığımda bana oksijen sağlayan burun kanülünü hissediyorum. Elim göğsüme düşüyor ve sıkıcı bir ağrı göğüs kafesime yayılıyor.

"Dört kaburganı kırmışsın," dedi babam. "Ve sol kolunu kırmışsın. Ama iyi olacaksın."

Çok ciddi bir yara almadığımı duyunca rahat bir nefes aldım.

Bayıldığımı hatırlayarak, "Ne kadar süre mahsur kaldık?" diye soruyorum.
"Dört saat," diye cevaplıyor babam.

Tanrım, Aria iki saattir yalnızdı. "Aria iyi, değil mi?" "Evet,
birazdan burada olur," diye güvence veriyor annem.

Nefes almak için bir an ayırıyorum. Bu bir daha asla hafife almayacağım
bir şey.

Düşen asansörün, depremin, gömülmemizin görüntüleri - hepsi beni
boğuyor ve içimi kasıp kavuran duygulara karşı gözlerimi kapatıyorum.

Annemin yaklaştığını hissediyorum ve yanağını yanağıma bastırıyor.
"Geçti artık. Şışt... benim değerli oğlum. Annen burada. Artık güvendesin."

Sağ kolumu kaldırarak anneme sarıyorum ve içimden akan şiddetli duygu
dalgasını kontrol ederken onu olabildiğince sıkı tutuyorum.

Kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı.

Annem parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, gözleri yüzümden hiç
ayrılmıyor. Özellikle Fallon'un geçirdiği trafik kazasından sonra, bu çilenin
ailem için ne kadar sarsıcı olduğunu bildiğimden, elimi omzuna sürmeye
devam ediyorum ve "Ben iyiyim" diye fısıldıyorum.

Yüzü tekrar çöküyor ve inliyor, "Biliyorum. Sadece kafama dank edene
kadar sana bakmam gerekiyor."

Dudaklarım nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni seviyorum anne."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve annemin beni ne kadar derinden
sevdiğini görmek göğsümü duyguyla dolduruyor.

Bakışlarımı babama çeviriyorum ve bir süre birbirimize bakıyoruz.
Babamın da soğukkanlılığını korumak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

"Beni bulduğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona.

"Sen benim oğlumsun. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Elini
sol omzuma koyuyor, dokunuşunu hafif tutuyor.

Ailemin yanımda olması ruhumu besliyor ve olanları sindirmem için bana güç veriyor.

ARIA

Annemle babam sanki gözlerini kaçırırlarsa kaybolacakmışım gibi etrafımda dolanıyorlar.

Süite girdiğimizde, babam kendine bir içki koyarken annem benimle banyoya gidiyor.

Annemin suyu açmasını izliyorum ve sonra yırtık pırtık elbisemin fermuarını açıyor. Benimle ilgilenmesine izin veriyorum çünkü bana getirdiği rahatlığa ihtiyacım var.

Annem vücudumdaki tüm kiri yıkamam için gereken birkaç dakika için beni yalnız bırakıyor ve vücudumun her tarafındaki morlukları gördüğümde hıçkırıklar boğazıma hücum ediyor. Annem banyoya geri döndüğünde duştan çıkıyorum ve üzerime bir havlu sarıyorum.

Tek kelime etmeden beni sıkıca göğsüne bastırıyor. Annemin kollarını etrafımda hissettiğimde gözyaşlarım daha hızlı akıyor ve ikimiz de yere çöküyoruz. Annem bana sarılıyor, kendi gözyaşlarını tutamıyor.

Birbirimizi kucaklayarak rahatlıyoruz.

İlk sakinleşen annem oluyor ve gözyaşlarımı silmek için başparmağını kullanarak yüzümü çerçeveleyiyor. "Benim tatlı, tatlı bebeğim."

"Ben iyiyim anne," diye mırıldanıyorum.

Bana tekrar sıkıca sarılıyor. "Biliyorum. Sadece yüz yıl yaşlandım. Sana bir şey olsaydı nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum."

Annem geri çekilene kadar onu teselli ediyorum. "Baban sana ulaşmak için kapıyı kırmadan önce seni rahat kıyafetlerle giydirelim."

Onun sözleri yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Yemek de yemelisin. Ne sipariş edeyim?" Annem soruyor.

"Sadece kahve ve kek. Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

Annem başını sallar. "Giyin, sonra yemeğe gel, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve annem gidince havluyu çıkarıp siyah bir eşofman altı giyiyorum. Beyaz bir tişört ve ardından kabarık bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Banyodan çıkmadan önce hızlıca dişlerimi fırçalıyorum.

Babamın anneme sarıldığını görüyorum ve mırıldanıyor, "Bebeğimiz iyi, Hunt." Babam annemin başının yanına bir öpücük konduruyor.

"Çok duygusalım," diye yakınıyor annem onun göğsüne yaslanarak. "Şşşt... Tuttum seni bebeğim."

Annemle babamın birbirlerine sarılmış görüntüsü göğsümde bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. Yaklaşıyorum ve ikisi de kollarını açıyor, böylece ben de aralarına girebiliyorum. Annem ve babamın kucağında gözlerimi kapatıyorum ve kendimi güvende... sevilmiş... hayatta hissediyorum.

Kapı çalınca birbirimizden uzaklaştık. Babam kapıyı açmaya gitti ve bir garson içecek ve keklerle dolu bir arabayı oturma odasına getirdi.

"Gelin yiyin kızlarım," diyor babam fincanlara krema ve şeker doldurmaya başlarken.

Annem ve ben birer kek ve babamdan bir fincan kahve aldık. Ben kanepeye oturdum, annem de yanıma çöktü.

Babam kahvesini yudumluyor, her hareketimi izliyor. Hiç iştahım yok ama annemler endişelenmesin diye keki yiyorum.

Babamın telefonu çalmaya başlar ve cevap verir, "Hey, Lake. Bir saniye bekle." Cihazda bir şeye basıyor, sonra da "Hoparlörü açtım" diyor.

"Nasılsınız bakalım?" Lake Amca soruyor. "Biraz sarsıldım ama Aria bir şeyler yedi," diye yanıtlıyor babam.

"Bu çok iyi. Ona bol bol yemek yedir," diyor Lake Amca ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Hey, Lake Amca," diye selamlıyorum onu. "Merhaba tatlım. İyi misin?"

"Evet, babamın dediği gibi, biraz sarsıldım."

"Özel jet hepimizi eve götürmek için bekliyor," diye ekliyor Lake Amca. "Hepinizi sağ salim Ojay'de görmek için sabırsızlanıyorum." Sonra da "Forest'ın durumundan haber var mı?" diye soruyor.

Babam başını sallar. "Sadece kolu ve kaburgaları kırılmış. Falcon henüz aramadı. Forest muhtemelen hâlâ uyuyordur."

"Ama ağır yaralanmamıştı, değil mi? Değil mi?" Lake Amca soruyor.

"Hayır, yarın eve gidebilecek. Lee'ye söyle bir ziyafet hazırlasın da kutlayalım," diye yanıtlıyor babam.

"Bütün yiyecekler sizi bekliyor olacak," diye kıkırdıyor Lake Amca. "Kendinize dikkat edin. Hepinizi seviyorum."

Telefon kesilmeden önce babam "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor. Cihazı cebine geri sokuyor ve bize bakıyor. "Hadi gidelim."

Ateş edip boş bardağı arabaya geri koyuyorum.

"Bebeğim." Annem kolumu tuttu. "Spor ayakkabıların. Çıplak ayakla gidemezsin."

"Ah. Doğru." Yorgun bir kahkaha atıyorum ve ayakkabılarımı almaya gidiyorum. Oturma odasına geri dönmeden önce onları olabildiğince hızlı bir şekilde giyiyorum. Annem kolunu belime doluyor ve otel odasından çıkarken babam sağ elimi tutuyor.

Tanrım, neredeyse bunu kaybediyordum.

Bu düşünce beni sertçe yutkunmaya itiyor ve babamın elini sıkıca kavıyorum.

Bölüm 25

ORMAN

Hastane odasının kapısı açılıp Mason Amca'yı gördüğümde, her an Aria'yı göreceğimi bildiğim için boğazım düğümleniyor.

Gözlerim sonunda ona takılıyor ve sağ tarafıma koştuğunda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Avuç içi çeneme yerleştiği ve onu tuttuğum anda her şey kayboluyor ve yine sadece ikimiz oluyoruz.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve mavi gözlerinde göğsümde dönüp duran duyguların aynısını görüyorum.

Ölmeye ne kadar yaklaştığımız.

Yoğun bir rahatlama.

Bizim aşkımız.

Daha çok anı biriktirebileceğimizi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Bir santim geri çekildiğinde fısıldıyorum, "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Aria başını sallıyor, parmakları çenemde gezinirken gözleri benimkileri okşuyor. "Başardık. Tıpkı söylediğin gibi, başaracağız."

"Evet, öyle yaptık."

Bir süre daha bakışıyoruz ve sonra Aria'nın gözleri yaşlarla doluyor. "Seni kaybedeceğimi sandım. Bu..." Başını sallıyor.

Bir damla gözyaşı yanağına süzülürken, sağ elimi yüzüne götürüp ıslaklığı siliyorum. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Elimi boynunun arkasına atıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için onu kendime çekiyorum.

Aria geri çekiliyor ve bakışları sol kolumun ve göğsümün üzerinde geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Hemşire ağrı için bir şey verdi." "Güzel."

Sağ elimi tutup iki elinin arasına alıyor ve gözlerimiz tekrar kilitlendiğinde dudaklarında rahatlamış bir gülümseme oluşuyor.

Mason Amca aniden, "En azından bu cehennemden iyi bir şey çıktı," diyor ve bana yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

Bakışlarım ailemize yöneliyor ve Mason Amca hariç herkesin yüzündeki şok ifadesini fark ediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kingsley Teyze kocasına sorar.

"Çocuklar," Mason Amca Aria ve beni işaret ediyor. "Pisliklerini temizlediler."

"Ne boku?" Babam soruyor. Bakışları bize yöneliyor.

Mason Amca'nın gözleri büyüdü ve bana "Kahretsin, tek bilen ben miydim?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Anında yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. "Şuna bakar mısın? Yeteneğimi kaybetmedim."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kingsley Teyze onu tersler.

Mason Amca bize eliyle işaret ediyor ve kendini beğenmiş bir şekilde

"Çocuklar çıkıyor" diyor. Bir "n'aber" korosu oluşuyor ve sonra annemin bakışları bana yöneliyor. "Sen ve Aria çıkıyor mu?"

"Evet," diye sırtıtıyorum ona.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ardından Kingsley Teyze, "Sonunda acayip bir şey oldu" diyerek annesinin yanına gidiyor.

"Ne demek sonunda?" Aria sorar.

"Hamilelik testleri pozitif çıktığından beri ikinizin evlenmesini istiyorlar," diye mırıldandı babam, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ama?" İlişkimize karşı olmaması için dua ederek ona soruyorum.

"İkiniz de bu konuda emin misiniz? Eğer birkaç hafta ya da ay sonra ayrılırsanız..."

"Sus, Falcon," diye susturur annem onu. "Forest'ın bitiremeyeceği bir şeye başlamayacağını biliyorsun."

Babamın gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu ikna etmek isteyerek "Aria'yı seviyorum" diyorum.

Babamın bakışları Aria'ya kayıyor ve Aria hemen saçmalamaya başlıyor: "Onu hayattan daha çok seviyorum ve benimkini neredeyse kaybediyordum... ve Forest'ı..." Çenesi titremeye başlıyor ama derin bir nefes alıyor ve "Onu çok seviyorum" diye mırıldanıyor.

Babam ve Mason Amca birbirlerine bakıyor ve dudaklarında benzer duygusal gülümsemeler beliriyor. Sonra Mason Amca şöyle der: "Görünüşe göre sonunda bir aile olacağız."

"Sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor," diye mırıldandı babam.

Biz doğmadan önce Mason Amca'nın kız kardeşi, babamın ağabeyi Julian Amca ile evlenecekti. Ama Mason Amca'nın sol kolunu yaralayan araba kazasında ölmüş.

Bu anı bana "Muhtemelen sol kolumda Mace Amca gibi bir yara izi olacak" dedirtiyor.

Mason Amca bana sırtıyor. "Badass scar twinsies." Kolunu babamın omuzlarına doluyor ve ikisi de bize bakıyor.

"Ne?" Biraz endişelenerek soruyorum.

Mason Amca başını sallar. "Yok bir şey. Sadece vaftiz oğlum damadım olacağı için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ve küçük kızımın çıkmaya cüret ettiği için bir aptalı yoğun bakıma yatırmak zorunda değilim."

"Aman Tanrım, ağlayacağım," diye yakınan Kingsley Teyze'ye annem sarılır.

"Baba," diyor Aria onun dikkatini çekmek için, "en iyi damadı alıyorsun. Asansör düştüğünde beni koruduğu için Forest yaralandı."

Duygu Mason Amca'nın yüzünü kaplıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışmasını izliyorum, sonra mırıldanıyor: "Kalbimi güvende tuttuğun için teşekkür ederim oğlum."

Kingsley Teyze gelip elimi tutarken Aria babasına sarılmaya gidiyor. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "Bana anne demeye başlayabilirsin. Bir gün ikiniz evlenene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Teyzemi iyi tanıdığım için ona sırtıyıyorum. "Lütfen bana çantanda şeker olduğunu söyle."

Bana gülümsüyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. "Buralarda bir yerde Twizzlers var." Yarısı yenmiş bir paketi çıkarıp benim için bir parça alıyor.

"Teşekkürler anne."

Kingsley Teyze'nin alt dudağı anında dışarı fırlar ve Aria'nın bir şey istediğinde ya da duygusallaştığında takındığı o sevimli yüz ifadesiyle odaya bakar.

"Aww..." Annem en iyi arkadaşını kucaklamaya giderken mırıldanıyor.

Gözlerim Aria'ya dönüyor ve ailemizi izlerken yüzündeki memnun gülümsemeyi görünce iyi olacağımızı anlıyorum.

Eve döndüğümüzde, onunla Eli arasında olanlar hakkında konuşmamız gerekecek. Kızımın iyileşmesine yardım edeceğim ve birbirimizle sonsuza dek mutlu olacağız.

Bu hayattan tek istediğim bu. Aria'yı sevmeyi hak ettiği gibi sevme zamanı.

ARIA

Felaketten üç gün sonra havaalanına giderken, depremin yol açtığı tüm yıkımı gözümün önüne getiriyorum. Binaların bazı bölümleri çökmüş ve yer yer zemin paramparça olmuş. Forest ve benim ne kadar şanslı olduğumuzu fark ediyorum.

Eve döndüğümüzde, kanıksadığım şeyler dikkatimi çekmek için çılglık atıyor.

Trinity Akademisi'nin tertemiz arazisi. Her zaman verili olarak kabul ettiğim lüks.

Her zaman etrafımda olan sevgi.

Tanrım, çok şanslıyım. Bunu benden almadığın için teşekkür ederim.

Forest ve ben asansörlerden kaçınıyor ve merdiven çıkmaya devam ediyoruz. Bu korkuyla ileride başa çıkacağız ama şu anda o kutuya adım atmak zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım. Süite girerken aniden durduk. Tüm arkadaşlarımız "Eve hoş geldiniz!" diye bağırıyor.

Bir araya getirdikleri kutlamada yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Cumbalı pencereler boyunca uzanan bir pankart bile var.

Herkesi kucaklıyoruz ve sonra Jase diyor ki, "Kalp krizinden ölmek için çok gencim. İkinizin bir daha San Francisco'ya gitmesi yasaklandı."

Bir kahkaha attım. "Güven bana, bu bir sorun olmayacak."

Hunter gelip kolunu omuzlarıma doluyor ve gözleriyle beni tanıyor. "İyisin, değil mi?"

Ağabeyime başımı salladım. "Evet."

Beni göğsüne bastırıyor ve başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor.

Ona sırtıtıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Arkadaşlarımız yemek sipariş etti ve günü onlarla takılarak ve karnımızı doyurarak geçirdik.

Carla yine de sessizdi ve onu kenara çekebildiğim anda "İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve kollarını bana doluyor. "Sanırım senin ve Forest'ın kurtarıldığını duymayı beklerken binlerce kez öldüm."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Artık buradayız." "Biliyorum. Sadece biraz travmatize ediciydi."

"Biliyor musunuz," dedi Noah aniden, "ikiniz de bu kadar az yara alarak kurtulduğunuz için çok şanslısınız."

Kaşlarımı çatıyorum ve o da bana şu açıklamayı yapıyor: "Asansör kazalarına ilişkin istatistiklere baktım ve hayatta kalma oranı gerçekten çok düşük."

"Noah!" Carla tersledi. "Ciddi misin? Bu saçmalığı kendine sakla."

"Yine de haklı," diyor Forest ve bakışları sıcak bir şekilde üzerimde duruyor. "Şanslıyız. Ben kendi adıma bir daha asla hiçbir şeyi hafife almayacağım."

"Evet, ben de," diyorum ona doğru yürürken. Ayak parmaklarımın üzerinde durarak ellerimle çenesini çerçeveleyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Özellikle seninle geçirdiğim zamanlar."

"Sonunda 'gerçek' bir çift mi oldunuz?" Fallon soruyor.

Sırtarak arkadaşlarımıza dönüyorum. "Evet."

Herkes gittikten sonra, temiz kıyafetler almak için odama gidiyorum, sonra da Forest'ın odasına yöneliyorum. İçeri girdiğimde onu yatağının kenarında otururken buluyorum. Düşünceleri kilometrelerce uzakta görünüyordu.

Önünde duruyorum ve elini tutmadan önce kıyafetlerimi yatağın üzerine koyuyorum. "Duş almana ve yatağa hazırlanmana yardım etmemi ister misin?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Kesinlikle."

Onu yukarı çekiyorum ve banyoya girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Forest dönüp bana bakıyor ve başını eğerek, "Göğsümü gördüğünde korkma. Tamam mı? Göründüğü kadar kötü değil."

Ellerimi kaldırarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Kumaşı alçının üzerinden dikkatlice çekmeye özellikle dikkat ediyorum. Kumaşı yere bırakırken gözlerimi sol tarafındaki koyu renkli morluklara dikiyorum.

Gözlerim bulanıklaşana kadar bakıyorum. Bakışlarımı Forest'a kaldırarak, "Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim," diyorum.

Sevgi dolu bir bakış yüz hatlarını ısıtırken ağzının köşesi kalkıyor. "Hiç şüphesiz, senin için ölürüm."

Sözleri çenemi titretiyor. "Benim için yaşamamı istiyorum."

Onu soymaya devam etmeden önce tatlı bir öpücük için Forest'la yarı yolda buluşuyorum.

Bu anın cinsel bir yanı yok.

Asansörde sıkışıp kaldığımız sırada Forest'la Eli'yle olan başarısız ilişkimin gerçek dehşeti hakkında konuştuktan sonra, kendimi çok utangaç hissediyorum.

Forest sağ elini yüzüme doğru kaldırıyor ve bir parmağını çenemin altına koyarak beni kendisine bakmam için dürtüyor. "Hepinizi seviyorum. Kıyafetlerini çıkar, Aria."

Sinirle yutkunuyorum ama soyunuyorum. Pantolonumu kenara ittiğimde duşa uzanıp suyu açıyorum. Forest'ın beni

"Sol tarafınız spreyden uzakta durmalı. Alçını ıslatamayız."

Duşa doğru bir adım attığımda Forest kolumu tutuyor. "Bana bak."

Bir an tereddüt ediyorum ama endişemi bastırarak ona bakıyorum.

Başını sallıyor. "Vücudunun görüntüsünün bana ne yaptığına bak."

Bakışlarım leğen kemiğine düşüyor ve sertleşmiş olduğunu görmek, seviştiğimiz zamanki aynı yoğun hissin karnımda dalgalanmasına neden oluyor.

Forest vücutlarımız birbirine değene kadar bana yaklaşıyor ve aletin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve bana olan sevgisinin gözlerinde açıkça parladığını görebiliyorum.

Sağ elini kaldırarak parmak eklemlerini göğsümün yan tarafına sürtüyor. "İçimdeki her duyguyu ortaya çıkarıyorsun. Seni her zaman güvende tutabileceğim kalbimin içine sokmak istiyorum. Sana olan hislerim hakkında aklında hiçbir şüphe kalmayana kadar seni sevmek istiyorum."

Karşımdaki bu adam için bayılmaya başladığımda alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

Yanağımı okşuyor. "Aria..." bir an duraklıyor ve ismim kulağa kabul edilmiş bir dua gibi geliyor, "Senin evrendeki en seksi ve en güzel varlık olduğunu söylediğimde bana inanana kadar vücuduna tapmak istiyorum."

Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip ağzımı Forest'inkine bastırıyorum. Dudakları benim için ayrılıyor ve dilim onunkilerin üzerinde gezinirken tekrar tadına bakıyorum.

Onu böyle öptüğümde beri yıllar geçmiş gibi geliyor.

Bölüm 26

ORMAN

Aria beni duş a çekiyor ve lifin üzerine biraz vücut yıkama suyu fişkırtmasını izliyorum. Köpürtüyor ve sonra sağ omzumu yıkamaya başlıyor. Eli vücudumda gezinirken yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Buna alışabilirim," diyorum yüzümde bir sırıtışla.

"Öyle mi?" Bana muzip bir bakış attı. "En azından önümüzdeki altı hafta boyunca erkeğime iyi bakacağım."

"Öyle mi? Senin erkeğin mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve az önce ne dediğini anladığında yüzünde oluşan şaşkınlığı izliyorum.

Sonra başını sallar. "Evet." Gözlerimiz buluştu. "Sen benimsin."

Sağ elimi yüzüne götürüyorum ve parmak eklemlerimi şakağın dan çenesine doğru fırçalıyorum. "Ben her zaman senin oldum."

Vücudum hala iyileşme modunda olduğu için seks yapamıyoruz, bu da şu anda oldukça sinir bozucu. Bu durum sikimin ayağa kalkıp Aria'nın göğüslerinin ve amının nefes kesici görüntüsüne dikkat kesilmesini engellemiyor. Bu onun vücuduna bakabildiğim en uzun süre.

"Kahretsin, kaburgalarım ışı k hızında iyileşse iyi olur," diye homurdanıyorum.

"Altı hafta içinde iyileşmiş olacaklar," diye hatırlatıyor Aria lifle bacaklarımda gezinirken.

"Evet, ama seni becermeden altı hafta dayanamam," diye yakınıyorum.

Aria bana bakıyor ve yüzünü sikime bu kadar yakın görmek kesinlikle yardımcı olmuyor.

"İyileştiğinde bir şeyler düşünürüz. En azından vücuduna iyileşmesi için bir hafta verelim," diye cevaplıyor Aria ayağa kalkarken. "Ben üstte olabilirim ve senin kılını bile kıpırdatmana gerek yok." Burnunu kaşıdı. "Belki bir kasımı."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor." Fayanslara yaslanıp onun kendini yıkayışını izliyorum. Cildine dağılmış morluklar yaşadıklarımızı hatırlatıyor.

Sanki arkadaşlıktan sevgililiğe giden yolculuğumuzun son bölümünü tamamlamışsınız gibi samimi bir an.

Aria suyu kapattığında önce beni kuruluyor, sonra da vücudundaki damlaları siliyor. İhtiyaçlarıma o kadar özen gösteriyor ki, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sevildiğimi hissediyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Giyindikten sonra Aria beni yatağa çekiyor ve uzanmamı bekliyor. "Ağrı kesici ilaçlarını ve soğuk kompresini getireceğim."

Odadan çıktı ve birkaç saniye sonra geri döndü. Ağrı kesicileri alıp biraz suyla yutuyorum ve sonra soğuk kompresi kaburgalarımın bastırıyor. "Bir dakika tutabilir misin? Işıkları kapatmak istiyorum."

Aria sağ tarafımdaki yatağa girene kadar elimi buz torbasının üzerine koyuyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ben hallederim."

Dikkatlice sağ tarafıma dönerken göğsüm ağrıyor ama asansörde mahsur kaldığımız sırada hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

"Sol kolunu aramızda dinlendir," diye fısıldıyor Aria, kaburgalarımın üzerindeki soğuk kompresi ayarlarken. Sağ kolumu yastığın altına itiyorum ve sol kolumu göğsümüzün arasında bırakıyorum.

Işıklardan pek bir şey göremesek de birbirimize bakıyoruz.
Kapalı.

"Seni seviyorum, Aria," diye fısıldıyorum.

Öne eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Forest."

Aramızda akıp giden duyguların tadını çıkarıyoruz ve sormadan önce birkaç dakika bekliyorum, "Asansörde işler yoğun ve kafa karıştırıcıydı. Sen ve Eli arasında olanları konuşabilir miyiz?"

Başını eğiyor ve sol elime bir öpücük konduruyor. "Tamam." "Bana her şeyi en başından anlatmak ister misin, yoksa

Soru sorarsam senin için daha mı kolay olur?" Bana açılmasına yardımcı olmak isteyerek soruyorum.

"Geçmişini düşünüyorum," diye fısıldıyor, ağzını elime yakın tutarak. Yüzünü benden sakladığını biliyorum ama bu konuşma onun için kolay olmamalı, o yüzden bundan bahsetmiyorum. "Eli'de ne gördüğümü hatırlayamıyorum. O bir pislik."

"Bu konuda anlaşılabildiğimize sevindim," diye mırıldandım.

"Sanırım sadece aşık olmak istiyordum ve Eli çok çekiciydi. İlk birkaç gün işler iyi gitti ama sonra beni seks yapmaya zorlamaya başladı. Herkes bunu yapıyordu ve ben tek olmak istemedim."

Birkaç nefes alıyor. "Bu benim ilk seferimdi ve çok acıttı. Sinirlendi, bunun bir kapatma olduğunu söyledi."

Şerefsiz herif.

Burada öylece uzanıp dinlemek çok zor. Öfke göğsümde kaynamaya başlıyor ve ona dokunma ihtiyacı duyarak sağ kolumu boynunun altından geçiriyorum, böylece onu kendime çekebiliyorum. Sessiz kalabilmek için ağzımı saçlarına bastırıyorum.

"Ondan sonra uzaklaşmaya başladı. Takılabileceğimizi düşünerek evine gittim ama sonra onu ve Taytum'u seks yaparken yakaladım. Beni gördüler ama ikisi de orgazm olana kadar devam ettiler." Aria devam etmeden önce bir an duraksıyor, "Gitmeliydim ama kendimi hareket etmeye zorlayamadım."

Adam onun vücudunu benimkiyle kıyaslarken, o her saniyenin tadını çıkarıyor, lanet bir porno yıldızı gibi inliyordu. Aşağılayıcıydı."

Birkaç saniye geçtikten sonra, "Bana bak, Aria." diyorum.

Başını kaldırıyor ve gözleri karanlıkta cilalı taşlar gibi parlıyor. "Seni soyduğumda sanki hayatımın en güzel hediyesini açıyormuşum gibi hissettim.

hayatım. Bana göre o kadar kadınsısın ki kendimi tutmam ve sana hükmetmem neredeyse imkansızdı. Her santimini fethetmek istiyorum. Bu sadece senin ortaya çıkardığın bir yanımdır. Hiçbir şeyi seninle seviştiğim zamanki kadar yoğun hissetmemiştim."

"Ve sen beni iki kez orgazm ettin," diyor. Sözlerinin arasından gülümsemesinin sızdığını duyabiliyorum.

"Evet," diye sırtıyorum ona. "Eli seni hak etmeyen bir pislikti. Sana yaptığı şey duygusal ve zihinsel istismar."

ARIA

Duygusal ve zihinsel istismar hakkında bir şeyler duyup okumanız ama bunun sizin başınıza gelebileceğini asla düşünmemeniz çok tuhaf. Başınıza gelmiş olabileceğini kabul edemezsiniz.

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum Forest'a.

"Kimsenin bir başkasını aşağılamaya hakkı yoktur." Kolunu etrafımda hissetmek ve kokusuyla çevrili olmak beni çok rahatlatıyor. "Sende ya da vücudunda kesinlikle yanlış bir şey yok. Tamam mı?"

Kendi tenimde rahat hissetmemin zaman alacağını bilsem de başımı sallıyorum.

"Söyle," diye mırıldanıyor Forest.

"Benim hiçbir sorunum yok."

"Aria," diye fısıldıyor başını benimkine yaklaştırırken, "kırık kaburgalarım ile bile senin için sertim."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Elimi yüzüne götürüp avucumu çenesine dayayarak fısıldıyorum: "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama benim olduğun için çok minnettarım."

Ağzımı Forest'inkine bastırıyorum ve onu kaybedecekmişim gibi öpüyorum.

Neredeyse yapıyordum.

Onu benden almadığın için teşekkür ederim.

Öpücük şefkatli ve derin, dillerimiz ve dudaklarımız keşfetmek, tatmak ve okşamak için zaman ayırıyor.

Forest'ın irkildiğini hissediyorum ve öpüşmeyi kesiyorum. "Artık dinlenmen gerek." Elim saclarına götürüyorum ve parmaklarımı hafifçe saçlarının arasından geçiriyorum. "İyi geceler, Forest."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırırken "İyi geceler bebeğim," diye mırıldanıyor.

Klostrofobik hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum, yatakta ayağa fırladığımda nefes nefese kalıyorum.

Kurtarıldığımızdan beri gördüğüm ilk kâbus bu. Bir elimi alnıma götürerek, rüya kaybolana kadar nefes alıyorum.

Forest'ın elini sırtımda hissediyorum. "Kabus mu?"

Başımı sallayarak tekrar uzandım. "Evet. Özür dilerim, seni uyandırdım." "Uyandırmadın," diye mırıldanıyor.

Başımı ona çevirerek, "O zaman neden uyanıksın?" diye soruyorum. "Rahat bir pozisyon bulamıyorum," diye itiraf ediyor.

Mila'nın da benzer bir sakatlık geçirdiğini bildiğim için yataktan kalkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Forest soruyor.

"Mila'yı kontrol etmek için." Odadan çıkıyorum ve usulca Mila'nın kapısını çalıyorum. Cevap vermiyor ve onu uyandırmaktan nefret ediyorum. Kapıyı iterek açıyorum, yatağın yanına yürüyorum ve Jase'in onu kucakladığını görünce sırtıyorum.

"Jase," diye fısıldıyorum omzunu sarsarak.

Gözleri anında açıldı. "Sorun ne?"

"Forest'ın kaburgaları. Mila nasıl uyudu?"

"Şu anda uyuduğu gibi, yaralı tarafı benim üstümde. Bırak Orman seni vücut yastığı olarak kullansın."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Uyandırdığım için özür dilerim." "Önemli değil," diye mırıldanıyor.

Odadan çıktıktan sonra kapıyı usulca kapatıyorum ve Forest'a geri dönüyorum. Kapıyı kapattıktan sonra yatağa tırmanıyorum ve sırt üstü uzanıyorum. "Jase beni vücut yastığı olarak kullanman gerektiğini söylüyor. Mila onun yanına uzandı."

"Jase'in tavsiyesini sevdim," diye sırtıyor Forest.

Yastıklardan birini altımızdan çekip çıkarıyorum ve Forest'ın sol tarafını üzerime yerleştirmesini bekliyorum, sonra da yastığı onun alçısıyla benim vücudum arasına yerleştiriyorum.

Yüzünü boynuma yaslıyor. "Mhh... çok daha iyi."

Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor ve elimi başının arkasına koyuyorum. Saçlarına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum, "Uyu bebeğim. Ben yanıdayım."

Forest'ın nefesleri sığlaştıka ben uyanık yatıyorum. Ona sıkıca sarılmak istiyorum ama kendimi hareketsiz yatmaya zorlamam gerekiyor.

Tamamen uyuyakalmıştık ve saat 11'e kadar uyanamadık. Kendimi ve Forest'ı giydirmek için acele etmem gerekiyor. Ağrı kesicilerini vermeden önce kahvesini içmesini izliyorum.

Nihayet süitten çıktığımızda, merdivenlerden lobiye iniyoruz. Adımlarımı yavaş atıyorum çünkü Forest hâlâ çabuk yoruluyor.

Arabama ulaştığımda ona kapıyı açıyorum ve yerine oturduktan sonra emniyet kemerini dikkatlice göğsünün üzerinden geçirip takıyorum. "Bu nasıl?"

Bana gülümsüyor. "Ben iyiyim."

Yolcu kapısını kapattım ve aceleyle sürücü tarafına geçtim. Arabayı kampüsten uzaklaştırıp Lake Amca'nın evine doğru yönlendirerek, "Beni vücut yastığı olarak kullanmak işe yaramış gibi görünüyor. Değil mi?"

"Ah evet. Ölü gibi uyudum," diye yanıtlıyor Forest. "Teşekkürler, bebeğim." Lake Amca'nın evine ulaştığımda, garaj yoluna çekip arkasına park ediyorum.

Babamın arabası.

Yolcu kapısını açmadan Lake Amca evden uçarak çıkıyor. Forest'ın inmesine yardım ettim ve sonra Lake Amca'ya dönüp kocaman sarıldım. Beni ayağa kaldırıyor ve "Tanrım, bir milyon yıl yaşlanmışım" diye mırıldanıyor.

Beni bıraktığında Forest'a sarılırken dikkatli davranıyor, sonra geri çekilip bize gülümsüyor. "Bebeklerim eve döndüğü için mutluyum."

Lake Amca'nın elini tutuyorum ve yanağımı omzuna yaslayarak sevimli bir yüz ifadesi takınıyorum. "Ben acıktım."

Ve işte böyle, duygusal an kayboluyor ve beni arkamızda kıkırdayan bir Orman'la birlikte evin içine sürüklüyor.

Lee Teyze cidden bir ziyafet hazırlamış. En sevdiğim Kore yemekleri yemek masasının üzerine yayılmış.

Babam çoktan ağzına bir yumurtalı ekmek tıktırmaya başlamıştı. Ona sarılıp "Seni özledim baba" dedim.

Ben her zaman babasının kızı oldum ve muhtemelen elli yıl sonra da öyle olacağım.

Forest ve benim için bir tabağa yemek dolduruyorum ve biz sevdiklerimizle hasret giderirken onun da yemesini sağlıyorum.

Annem ve Layla Teyze yemek odasına girdiklerinde duraklarlar ve sonra annem mırıldanır, "Bebeklerimize bak, Layla."

"Tanrım, muhteşem torunlarımız olacak."

"Whoa..." Gözlerim büyüdü. "Eğer şanslıysan, on yıl içinde torun sahibi olursun."

"On beş," diye atlıyor babam.

Annem ona kaşlarını çatıyor. "Beni on dokuz yaşında hamile bıraktın, o yüzden sus."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ailemi izlerken, umarım yirmi yıl sonra Forest ve ben böyle oluruz.

Bölüm 27

ORMAN

Depremi'nin üzerinden bir hafta geçti ve Aria ile ben yeni bir rutine alıştık. Güneş ve ay gibi birbirimizin yörüngesindeyiz, onun ışığı ruhumun her köşesini dolduruyor.

Bifteğimi küçük parçalara ayırmasını izliyorum ve elimi kaldırarak saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Bana sırtıyor. "Bayıldım."

Kennedy aniden, "Selam çocuklar," diyor ve Aria'nın yanına oturuyor. "Aria, özür dilemek istiyorum. Forest'la gerçekten çıktığınızı bilmiyordum. Bilseydim ona asla asılmazdım."

Aria'nın yüz hatlarını kaplayan aynı rahatlama benim de göğsümü dolduruyor. "İlişkimizi gizlememeliydik," diye yanıtlıyor Aria.

Kennedy'nin gözleri tekrar Aria'ya odaklanmadan önce bana kayıyor. "Forest'a sahip olduğun için şanslısın. İkiniz için de en iyisini diliyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Aria.

Kennedy'nin gözleri bana döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi, teşekkürler. Geçen hafta boyunca ağrı çok azaldı." Sağ elimle masanın altından Aria'nın kalçasına uzanıyorum. O da hemen elini benimkinin üzerine koyup beni sıkıyor.

"Harika, bunu da hallettiğimize göre, sizi yemeğinizin tadını çıkarmanız için yalnız bırakayım."

Kennedy bizden uzaklaşana kadar bekliyorum, sonra Aria'ya doğru eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve gülümseyerek bana dönüyor. "Özrün için gerçekten minnettarım."

"Güzel, şimdi beni besle," diye mırıldanıyorum ve Aria'dan bir kıkırdama geliyor.

Tabağımı bana doğru yaklaştırıyor ve bana bir çatal uzatıyor. "Karnını doyur.

Ben de açım." Ve sonra yemeğine yumuldu.

Ağzıma bir parça biftek atıyorum ve yerken bakışlarımızı kaçırmaya devam ediyoruz.

"Zaman kadar eski bir masal, şarkı kadar eski bir melodi. Acı tatlı ve tuhaf, değişebileceğini keşfetmek, yanıldığını öğrenmek," diye mırıldanıyor Carla, *Güzel ve Çirkin*'deki *Bayan Potts*'u taklit ederken. Sonra bir sandalyeye otururken bize sırtıyor. "İkiniz birlikte çok tatlısınız."

"Bütün gün Güzel ve Çirkin'den alıntı yapacaksan, kendimi bir binadan aşağı atabilirim," diye mırıldanıyor Noah, Carla'dan masanın karşı tarafına otururken.

Carla menüye uzanırken bir iç çeker, sonra tekrar *Bayan Potts'un Beauty and the Beast*'teki sözlerini mırıldanır: "Zaman kadar eski bir masal, olabildiğince gerçek. Neredeyse arkadaş bile değiller, sonra biri beklenmedik bir şekilde eğiliyor."

Noah başını sallarken kıkırdıyor. "Öyle bir şey olmayacak."

Carla elindeki menüyü bırakır ve Noah göz göze gelene kadar ona bakar. "Sadece bekle, Noah West. Bu sadece bir zaman meselesi."

Kuzenimde sevdiğim bir şey varsa o da asla geri adım atmaması ve istediği şey için savaşmasıdır.

Gözlerim Noah'a kayıyor ve ona bakarken bakışlarında kaynayan sıcaklığı görünce Carla'ya hak vermek zorundayım, çift olmaları an meselesi. Noah'ın başlangıçta hiç şansı yoktu.

Carla bir menü alır ve sonra şöyle der: "Yine somon salatası yiyeceğim. Fallon beni buna alıştırdı." Garsona eliyle işaret ediyor ve siparişini verdikten sonra Noah'ya bakıyor: "O da çizburger ve patates kızartması alacak. Ekstra peynirli."

Noah sandalyede arkasına yaslanır ve Carla'ya bakar. "Ya canım başka bir şey isteseydi?"

"Dün pizza yedin, demek ki bugün hamburger günü," diye mırıldanırken çantasından telefonunu çıkarıp bir şeyleri kontrol etmeye başlıyor.

"Ürkütücü olmalı, bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyor Noah nefesinin altından.

Carla başını kaldırır ve ona sırtır. "Ama öyle değil, değil mi? Ben de onu diyorum."

Yemeğime devam ederken başımı sallıyorum. Aria birkaç saniye daha onları izliyor, sonra dikkatini bana çeviriyor ve *"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"* diye sorar gibi gözlerini açıyor.

Başımı salladım ve fısıldadım. "Evet, ben de görüyorum."

ARIA

Forest ve ben tüm işlerimizi yetiştirmeyi başardık, bu yüzden yine boş zamanım var. Dersten sonra yeni bir resim serisi üzerinde çalışmak için Profesör Neels'ten izin aldım.

Tuvale bakarken depremin yol açtığı yıkımı ve tüm insanların ihtiyacı olanlara yardım etmek için nasıl bir araya geldiğini hatırlıyorum.

İnsan ruhunu göstermek isteyerek fırçayı tuvale doğru kaldırıyorum ve delikten bana bakan adamı resmetmeye başlıyorum. Keşke onunla tekrar karşılaşabilseydim ve ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilseydim.

Forest sınıfa girdiğinde taslağı neredeyse bitirmiştım. Elinde içinde iki içecek olan bir tutacak taşıyordu ve benim

yanıma oturmak için bir tabure kapmadan önce çalışma istasyonu.

Gözleri tuvalin üzerinde geziniyor, sonra da "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Depremle ilgili bir dizi resim. Bu, adamın açtıkları delikten bana baktığı anı gösteriyor."

"Öyle mi?" Forest'ın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bence bu harika bir fikir." Bana yaklaşıyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Olanları sindirmene yardımcı olacaktır ama ne zaman konuşmak istersen ben buradayım."

"Aynı şey senin için de geçerli" dedikten sonra "İşimi bitirmem için bana on dakika verebilir misin?" diye sordum.

"Acele etme. Seni çalışırken izlemeyi seviyorum." Bir içecek alır ve bir yudum alır.

Dikkatimi tekrar tuvale veriyorum ve birkaç dakika sonra Forest sırtımın üzerinde tembel desenler çizmeye başlıyor.

"Mhh... Bunu yapmaya devam edersen uyuyakalacağım," diye uyarıyorum onu. "Durmamalı mıyım?" Elini bir an duraklatarak soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, bayıldım."

Geceyi bitirmeden önce otuz dakika daha çalışıyorum. Çalışma masamı temizliyorum ve Forest'ın elini tutarak sınıftan çıkıyoruz.

"Duş aldıktan sonra film izlemek ister misin?" Yatakhaneye doğru yürürken sordum.

"Elbette," diye mırıldanıyor Forest. Elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor, "Ya da başka bir şey yapabiliriz."

"Nasıl?" Ona bakarak soruyorum ve bakışlarındaki sıcaklığı görünce cevabı zaten biliyorum. "Ağrın nasıl?"

"Kolum iyi ve kaburgalarım için ağrı kesici ilaçlar aldım. Artık o kadar ağrııyorlar," diye açıklıyor Forest.

Lobiye giriyoruz ve merdivenlerden en üst kata çıkıyoruz. "Bir daha asansöre bineceğimizi hiç düşündün mü?"

Forest başını sallar. "Yakın zamanda değil."

Süite giriyoruz ve Forest'ın yatak odasına gitmeden önce odamdan temiz kıyafetler almak için duruyorum.

Ben gömme dolaptan onun için bir eşofman altı ve bir tişört alırken Forest, "Eşyalarını buraya taşımalyız," diyor.

"Öyle mi?" Bir kahkaha attım. "Seninkilerin yanında duran iç çamaşırlarımla ve dolabındaki tamponlarımla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Forest bana sırttı. "Sana o tamponları almak için eczaneye gittiğimi unutuyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Evet, sen de neredeyse ölüyordun."

"Beni suçluyor musunuz? İki kadın bana hangi tamponun hangi akış için en iyi olduğunu anlatıyordu. Hiçbir erkeğin bunu duymaya ihtiyacı yok."

Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, "Gerçekten seninle buraya taşınmamı istiyor musun?" diye soruyorum.

Forest bir tutam saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sadece hazırsan."

"O halde," diye sırtıyorum banyoya doğru yürürken, "duş aldıktan sonra eşyalarımı buraya taşıyım."

Hayır, hayır, hayır," diye kıkırdıyor Forest beni takip ederken. "Yarın taşınabilirsin. Duşumuz bittiğinde senin için başka planlarım var."

"Evet," ona baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir bakış atıyorum. "Ne planları?" Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Forest beni öpmek için eğilirken, "Sen üstümdesin," diye mırıldanıyor. Dillerimiz öpücüğün kontrolü için savaşıırken parmaklarım onu tişörtten çıkarmaya çalışıyor.

Pantolonunu ve boxer'ını çıkarmak için öpüşmeyi kesmem gerekiyor ve ne kadar sert olduğunu görünce aceleyle kıyafetlerimi çıkarıyorum. Elini tutup onu yatağa geri çekiyorum. "Erkeğimin icabına baktıktan sonra duş alabiliriz."

Yastıkları yatak başlığına yerleştiriyorum ve "Bu senin için rahat olmalı" diyorum.

Forest yatağa oturuyor, sonra sırtını yastıklara yaslıyor. Üzerine çıktığımda, eli anında kalçamı kavıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Forest'ın dili benimkine sürtünürken ve parmakları tenime girerken, klitorisimi onun sikinin sert uzunluğuna sürtmeye başlıyorum. İkimiz de zevkle inliyoruz ve bu benim onu daha fazla itmeme neden oluyor.

"Siktir, sonunda," diyor Forest ağzımın içine doğru nefes nefese. "Aminin sikime sürtünme hissini seviyorum."

Tanrım, sözleri vücuduma yoğun bir şehvet dalgası gönderiyor.

Forest'ın eli, avucu göğsümü kaplayana kadar yan tarafımda ilerliyor. Başını meme ucuma doğru eğiyor ve sert tomurcuğu ısıyor, dişleri ve dili beni çılgına çeviriyor.

Başını kaldırıyor ve gözlerini bana kilitleyerek mırıldanıyor: "Mükemmelsin Aria." Sonra ağzı diğer göğsüme de aynı ilgiyi gösteriyor.

Ona doğru eğildim ve ellerimi omuzlarına sürterek kendimi Forest'a doğru bastırdım. Sürtünme vücudumda elektrik karıncalanmalarına yol açıyor.

Keskin bir his karnımı sıkmaya başladığında nefesim kesiliyor. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve klitorisim Forest'ın sertliği üzerinde hararetle sürtünüyor.

"Forest," diye inliyorum yaklaştığımda. Dişleri meme ucumu çekiştiriyor ve hafif bir sızı beni uçurumun kenarına yuvarlıyor. Zevk içime doluyor ve beni yakıyor. Vücudum elimi desteklemek zorunda kalana kadar kasılıyor

Böylece Forest'a doğru yığılmıyorum. Kalçalarım onun sikine duygusal bir şekilde masaj yaparken nefes nefese kalıyorum.

Nefesimi tuttuğumda, aramıza uzanıyorum ve Forest'ı girişime yerleştiriyorum, yavaşça horozunun üzerinde aşağı kayıyorum, onu vücuduma alıyorum. İç duvarlarımı geren büyüklüğü, içimde kalan zevki dalgalandırıyor.

Karnım sıkıca kasılıyor, onun hepsini istiyorum ve bu beni sertçe bastırıyor. Forest bir inilti çıkarıyor ve başı yatak başlığına yaslanırken gözleri kapanıyor. "Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun."

Ağzımı onunkine çarpıyorum ve dilini ağzımın içine çekiyorum. Forest öpücüğün kontrolünü hızla ele geçiriyor ve ben kendimi kaldırmaya başladığımda sağ eli kalçamı kavırıyor. Tekrar aşağı ittiğimde, parmakları tenimde kıvrılıyor.

Onunla sevişirken yüzünü görmek için öpüşmeyi kesiyorum. Gözlerim yüz hatlarında geziniyor ve rahatlama ile coşkunun karışımı gibi görünen bir şeyle nasıl gerildiklerini içime çekiyorum.

Çenesini çerçeveleyerek, "Şu anda çok ateşli görünüyorsun" diye mırıldanıyorum.

Pelvisimi Forest'a doğru sallayarak, ne kadar dolu hissettiğimin yoğun bir şekilde farkına varıyorum. Sikinin başının açıklığıma masaj yaptığını hissedene kadar kendimi kaldırıyorum ve tekrar aşağıya batıyorum, çevresi beni gererken bir inilti bırakıyorum.

İlk seviştiğimizde kafam o kadar meşguldü ki Forest'ın içimde ne kadar iyi hissettiğine odaklanamadım.

Bölüm 28

ORMAN

Sonunda Aria'nın içinde olmanın verdiği ilk rahatlama ve zevki atlattığımda, elimi tekrar göğsüne götürüyorum ve meme ucuna masaj yaparak sıkı bir tomurcuk haline getiriyorum, "Bütün gece bana binmeni izleyebilirim," diyorum.

Ağzının kenarı kalkıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "İçimde çok iyi hissediyorsun."

Ne yaşadığını bilmek isteyerek, "Nasıl hissediyorum?" diye soruyorum.

"Mhh..." kendini tekrar alçaltıyor, kıcı taşaklarıma değene kadar sikimin tamamını alıyor ve kirpikleri gözlerinin üzerine iniyor, "Sikin tam içeri girdiğinde doğru noktaya çarpıyor ve iç duvarlarımı geriyorsun."

Dokunuşum sertleşiyor ve göğüs ucunu çekiştiriyorum. Dudaklarında bir nefes patlıyor. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Tekrar yap."

Meme ucunu çekip tomurcuğu hafifçe büktüğümde sırtını kavislendirirken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Üzerime daha sert bastırıyor ve bu kalp atışlarımı daha da hızlandırıyor. Kaburgalarımda rahatsız edici bir his yayılıyor ve acı geri dönmeden önce boşalmaya ihtiyaç duyarak homurdanıyorum, "Becer beni, Aria. Sert ve hızlı, bebeğim."

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve kısa süre sonra kaygan sıcaklığının horozumun üzerine batma sesi odayı dolduruyor. Bu beni vahşi bir çılgınlığa sürüklüyor ve boynundan tutarak onu kendime çekiyorum. Dilim ağzına giriyor ve dudaklarını ısırmaya ve yoğurmaya başlıyorum, onu ağzımla beceriyorum.

Aria hareketlerini dilimin hareketleriyle eşleştiriyor ve yaklaşan boşalmalarımız arttıkça bedenlerimiz geriliyor. Zevk omurgamdan aşağıya doğru cızırdıyor ve öpüşmeyi kesmemi sağlıyor, böylece nefes alabiliyorum, "Boşalacağım bebeğim. Daha sert."

Aria amını üzerime çarpıyor ve sonra sanki iç duvarları sikimi sıkıyor, tohumumu benden sağmaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Kendimi onun içine boşaltırken kalçalarım yukarı kalkıyor ve yoğun zevk göğüs kafesimdeki donuk ağrıyla karışıyor, ancak bu, içinde sürüklendiğim yüksekliği azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Siktir, Forest," diye inliyor Aria ve sonra üstümde kasılıyor, amı çılgınca sikime sürtünüyor. "Hassiktir," diye soluk soluğa bağılıyor ve bir orgazm daha vücudunda nabız gibi atarken yüz hatları geriliyor.

Aria orgazmını yaşarken hareketleri şehvetli bir hal alıyor ve bu da karnımda kalan zevkin akmasına neden oluyor.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle aşağı inişini izliyorum.

Kirpikleri yavaşça kalkıyor ve ardından gözlerinin yoğun mavisi bana odaklanıyor. "Şimdiye kadarki en iyi his," diye mırıldanıyor öne eğilip ağzıma şefkatli bir öpücük kondururken. Öpücüğü derinleştirirken onu yerinde tutmak için elimi boynuna götürüyorum. Sikim sanki onun sıcaklığına sokulmaya çalışıyormuş gibi içinde seğiriyor. Dudaklarına karşı sırtıyorum. "Sikim amını seviyor." Aria bir kakhaha patlatıyor ve bu beni kendimden geçiriyor.

"Ve işte böyle, ben tahliye edildi."

Aria hızla üzerimden iniyor ve kalçalarını birbirine kenetliyor, sonra da penguen yürüyüşüyle banyoya gidiyor.

Yataktan kalkmadan önce onu yalnız bırakmak için bir süre bekliyorum.

Aria buzdolabından soğuk kompres almaya giderken ben kanepeye oturuyorum. Biraz ağrı kesici ve suyla birlikte bana getiriyor.

Onları yutmamı izledikten sonra "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Düşündüğüm kadar kötü değil. Sadece hassas." Sağ kolumu sarıyorum. Sonra da "Ne izliyoruz?" diye sor.

Aria kumandayı kapıyor, sonra bana sarılıyor. "Shrek."

Sessizce kıkırdıyorum. Memnun bir iç çekişle dikkatimi televizyon ekranına veriyorum.

Carla koşarak oturma odasına giriyor ve kanepeye oturuyor, ben de "Taklit yok. Şu anda gülemem."

Bana bakıyor. "Ağrı için bir şey aldın mı?" "Evet."

Noah bize katılmaya geliyor ve Carla esprili bir yorum yapmayınca şaşıyorum. Filmin onuncu dakikasında bir hareket gözüme çarpıyor ve Carla'nın gizlice kanepeden inişini izliyorum. Kanepemizin arkasına dolanıyor ve tamamen televizyon ekranına odaklanmış olan Noah'ya yaklaşıyor.

Birden ortaya çıkıyor, yüzü Noah'inkinin üzerinde geziniyor ve onu şaşırtıyor.

Sonra *Shrek'teki Donkey*'i taklit ediyor ve bir dünya acının içinde olduğumu anlıyorum.

"Birinin yüzünüze bakmasından, ona bir ipucu vermeye çalışmanızdan ve onun gitmemesinden nefret ediyorum. Sonra o büyük garip sessizlik oluyor... bilirsiniz..."

Soğuk kompresi kaburgalarımın bastırarak gülmeye başlıyorum.

Noah ona öylece bakıyor ve "Seninle yatabilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır."

Carla ona suratını asar. "Seninle yatabilir miyim... Lütfen."

"Siktir," diye mırıldanıyor Noah. "Durmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Tıpkı Noah gibi lanet 'P' harfinin patlamasına bile izin veriyor. "Peki," diye homurdanıyor.

Carla ayağa fırlar ve Noah fikrini değiştiremeden, onun yarısına kadar uzanır ve başını göğsüne yaslar. Mutlu bir iç çekti. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Noah başını sallar. "Yastık olarak kullanılan sen değilsin." Carla ona sarılır. "En sevdiğim yastık."

Noah'nın yüz hatlarını duyguların kapladığını ve gözlerinin tekrar televizyona kaydığını izliyorum.

Evet, izleyen tek kişi o çünkü hem Aria hem de ben onlara bakıyoruz.

Bir dakika kadar sonra Noah kolunu Carla'nın üzerine koyar ve dikkatini filme verdiğinde parmaklarıyla Carla'nın kolunu aşağı yukarı okşamaya başlar.

Evet, ona çoktan aşık olmuş. Tanrı bilir neden hala savaşıyor?

o.

ARIA

Sanki yüzüme kazınmış kalıcı bir gülümsemeyle dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Bugün ikinci ay dönümümüz ve Forest'ın benim için bir sürprizi var.

Bizim için bir hafta sonu çantası hazırlarken heyecandan başım dönüyor.

Forest banyodan banyo malzemeleriyle çıktı ve onları bana verdi.

Tanrı'ya şükür tamamen iyileşti. Onu acı içinde görmekten nefret ediyordum. "Hepsi bu kadar, değil mi?" diye soruyor çantanın içine bakarken.

Fermuarını kapatıyorum. "Evet." Heyecanla, "Hadi gidelim." diyorum.

Oturma odasına girdiğimizde babamı, Falcon Amca'yı ve Lake Amca'yı görünce şaşırıyorum. "Geleceğinizi bilmiyorduk."

"Gelmelerini ben istedim," diyor Hana koltuktan kalkarken. "Sen hafta sonu için gitmeden önce yapmamız gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Forest da en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Hadi gidelim," diyor babam.

Süitten çıkarken onları takip ediyoruz ve asansöre yaklaştığımızda korku omurgamdan aşağı süzülüyor ve içimden şu sözler dökülüyor: "Hazır değilim."

Babam gelip kolunu bana doladı. "Forest ve seninle birlikte hepimiz biniyoruz. Asansörü kontrol ettirdim."

"Hâlâ." Bakışlarım babamın yüzüne yöneldi. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Babam başını eğiyor ve bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güven bana, tatlım."

Duygularım göğsümde savaşımaya başlarken "İstiyorum," diye fısıldıyorum. Falcon Amca ve Lake Amca'ya bakıyorum.

Sonra bakışlarım Forest'ın üzerinde duruyor ve o da gelip parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bunu yapabiliriz."

Daha yeni iyileşti.

Peki ya...

Nefes alışım hızlanıyor ve başımı sallıyorum.

Bir şeyler ters giderse ikinci kez hayatta kalamam.

Forest kollarını kaldırıyor ve iki eliyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Sen ve ben, bebeğim. Bunu yapabiliriz."

Forest'ın bunu yapmak zorunda olduğunu görebiliyorum ve birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra gücümün son zerresini toplayıp başımı sallıyorum.

"Tamam."

Tanrım, lütfen bu asansörün düşmesine izin verme.

Hana kapıların açılması için düğmeye basıyor ve ardından babasıyla birlikte içeri giriyor. Lake Amca bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor, sonra elini bana uzatıyor. "Bebek adımları."

Falcon Amca içeri girer ve Lake Amca'nın elini tutarak "Yapmamalıydın" diye şaka yapar.

Lake Amca ona kaşlarını çatınca kıkırdıyorum. "Buradaki anımı mahvediyorsun."

Babam içeri giriyor ve diğer elimi tutuyor. Panik kalp atışlarımı hızlandırırken çaresizce nefes alıyorum. Kutunun içine giriyorum ve anında ciğerlerim çalışmayı durduruyor.

Forest beni göğsüne çekiyor ve ben de kollarımı sıkıca beline doluyorum. Yüzümü ona gömüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dua etmeye başlıyorum.

Babam gelip kollarını hem Forest'a hem de bana doluyor ve mırıldanıyor: "Yanımdayız. Yalnız değilsiniz. Her şey yolunda."

Asansörün hareket etmeye başladığını hissediyorum ve içimden bir çığlık kopuyor. Forest'a tutunuyorum, sarsıntıların ve düşüşün her an başlamasını bekliyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım, sinirlerim zayıflamış ve kopmaya hazırdı.

Asansör durmak için yalpaladığında ve kapıların açıldığını duyduğumda, çekip kurtuluyorum ve dışarı fırlıyorum. Ölüm tuzağından güvenli bir mesafe uzaklaştığımda nefes nefese kalıyorum. Kollarımı belime sararak vücudumdaki yoğun titremeyi durdurmaya çalışıyorum.

Sonra arkama bakıyorum ve sevdiklerimin asansörden çıktığını görmek, gürleyen kalbime yoğun bir rahatlama yayıyor.

"Başardın," diyor babam, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

"Zar zor," diye nefes alıyorum. "Asansöre binmeyi kabullenmem uzun zaman alacak."

"Bebek adımları," diyor Lake Amca beni sıkıca kucaklamaya gelirken. "Yıllar sürse bile. Sana yardım etmek için her zaman yanında olacağız."

Lake Amca geri çekildiğinde Forest kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına yatırıyor. "Şimdi, işin eğlenceli kısmı."

"Evet," diye mırıldanıyorum, "buradan gitmeye hazırım."

Babam kıkırdıyor, sonra da bizi uyaran bir bakış atıyor: "Dikkatli sürün ve El Capitan Kanyonu'na vardığınızda bize haber verin."

"Oooh... oraya mı gidiyoruz?" diye soruyorum, heyecanım geri dönüyor.

"Kahretsin, üzgünüm Forest," diye mırıldandı babam, şaşkınlığımı belli etmişti.

Forest kıkırdar, "Sadece bir saatlik yol, yakında bizden haber alırsınız."

Sevdiklerimiz bizi arabaya kadar geçiriyor ve el sallayarak uğurluyor. Trinity'nin kapısından çıktığımızda rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum ve "Bu çok yoğundu" diyorum.

Forest gözlerini yoldan ayırmadan gülümsüyor. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Neredeyse altımı ıslatıyordum, oysa siz her şeyi sorun etmiyordunuz."

"Hayır, orada şüphelerim vardı," diye itiraf ediyor. Birkaç saniye sonra, "İlk kez ikimiz baş başa gidiyoruz, farkında mısın?" diyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Haklısın."

Forest bir benzin istasyonunda duruyor ve o depoyu doldururken ben de atıştırmalık ve içecek almak için markete giriyorum.

Yola geri döndüğümüzde ve manzara yanımızdan vızıldayarak geçtiğinde, mutlu bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Bu çok harika."

Küçük yolculuğumuz çok hızlı geçti ama Forest lüks bir çadırın önüne geldiğinde alt dudağım anında dışarı fırladı. "Aww... kampa mı gidiyoruz?"

"Evet, çocukluk dileklerimizden birini gerçekleştirmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Konsolun üzerine eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Bu şimdiye kadarki en iyi hafta sonu olacak."

Bölüm 29

ORMAN

Kollarımda Aria ile uyanmak ve ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar - şimdiye kadarki en iyi duygu.

Yüzümü boynuna yaslayarak sıcak tenine bir öpücük konduruyorum.

Aria bana doğru uzanıyor, sonra gözlerini kırpıştırarak açıyor ve "Günaydın" diye fısıldıyor.

"Günaydın, bebeğim." Boynuna hızlı bir öpücük daha kondurduktan sonra kalkıyorum. "Giyinme zamanı. Sahile doğru yürümek istiyorum."

Çadırdan çıkıp bitişikteki banyoya giriyorum ve dişlerimi fırçalamadan önce tuvalet ihtiyacımı gideriyorum. Yüzüme su sıçratarak havada asılı duran huzurlu ortamı içime çekiyorum.

Çadıra geri döndüğümde Aria yatağın kenarına oturmuş, sandaletlerini giyiyordu. "Benim sıram," diyor kalkıp lüks çadırdan çıkarken.

İkimiz de sabah rutinimizi tamamladıktan sonra kollarımı ona doluyorum ve ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Naneli diş macununun tadına bakarak, ikimiz de nefessiz kalana kadar öpücüğü derinleştiriyorum.

Aria geri çekilir ve "Seni yatağa sürüklemeden gidelim," der.

Çadırdan ayrılıp kahvaltı etmek için restorana doğru yürüyoruz. Aria kolunu belime doluyor ve "Burayı seviyorum" diye fısıldıyor.

Mekâna girmeden önce ona yandan sarılıyorum. Araziye bakan geniş pencerelerin yanında bir masa bulup oturuyoruz.

Aria burnunu kısıyor, sonra, "Ben sadece kahve ve bir dilim çikolatalı kek alacağım.

"Kahvaltı için mi?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum.

"Tabii ki," diye sırtıyor.

Siparişimizi almak için bir garson geldi ve ben krep yemeye karar verdim.

İçeceklerimizi ve yiyeceklerimizi aldığımızda, Aria'nın lanet bir kek çatalına ödüllere layık bir oral seks yapmasını izlerken kahvemi yudumluyorum.

Kahretsin, saniyeler içinde çelik gibi sertleştim.

Gözlerimi ona dikerek, "Bunu yapmaya devam edersen seni yatağa sürüklerim," diye homurdandım.

"Ne?" diye kaşlarını çatı. "Yemek yiyorum."

"Beni burada sert bir şekilde oturtup bir çatalı kışkandırırıyorsun," diye bilgilendiriyorum onu.

Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Öyle mi?" Sonra dilini tıpkı sikimin başıyla yaptığı gibi aletin etrafında döndürüyor.

Yakındaki bir masada oturan bir adam yemeğini yerken boğuluyor ve Aria'nın yüzü alevler içinde kalıyor. "Kahretsin." Dirseğini masaya dayar ve eliyle yüzünün yan tarafını kapatır.

"Gördün mü?" Gülmemek için elimden geleni yaparken ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sadece ben değilim. Buradaki erkeklerin yarısını heyecanlandırdın."

"Özür dilerim," diye yüzünü buruşturuyor, utancından ölmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Ye ki buradan çıkabilelim," diyorum krep yığnımı keserken. "Başka erkeklerin ağzının sulanmasından hoşlanmıyorum."

Aria kekten kocaman bir ısırığı ağzına atmadan önce kıkırdıyor.

İşimiz bittiğinde Aria'nın elini tutuyorum ve kendimi lanet bir mağara adamı gibi hissederek kızımı diğer erkeklerin meraklı gözlerinden uzaklaştırıyorum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek sahile giden patikayı takip ediyoruz. Gözlerim kıyıya vuran dalgaların görüntüsüne dalıyor ve Aria her gelgit havuzunu incelerken ben bir kayanın üzerine oturuyorum.

Merakını giderdikten sonra gelip bacaklarımın arasına oturuyor ve göğsüme yaslanıp mırıldanıyor: "Okyanusu seviyorum."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve etrafımıza bakarak yakınımızda başka kimsenin olmadığından emin oluyorum. Ağzım kulağına değene kadar eğiliyorum. "Restoranda eğlendin mi?"

Başını iki yana sallıyor, "Babam yaşında bir adamı boğmak hiç eğlenceli değildi."

Elimi bacağına koyarak tenini okşuyorum ve elimi amına doğru götürüyorum, sonra fısıldıyorum, "Bacaklarını aç."

"Burada mı? Şimdi mi?" Bana bakmaya çalışıyor ama çenesinden tutup başını çeviriyorum, böylece boynuna yapışabiliyorum. Bir iz bırakmayı umarak tenini sertçe emiyorum ve bu ondan bir inilti çıkarıyor. "Tamam, burası iyi."

Onu şortunun üzerinden okşamaya başlıyorum ve elleri kalçalarımı kavırıyor.

Elimi gömleğine götürüyorum ve parmaklarımı kumaşın ve sütyenin altından geçirerek göğsünü avuçluyorum.

Okyanusun sesi ve Aria'nın nefes alış verişlerinin hızlanmasıyla, sadece ikimizin olduğu bir dünyaya çekiliyorum.

Aria'nın nefesi kesiliyor ve leğen kemiği elime sürtünmeye başladığında başı bana doğru düşüyor ve sonra dokunuşumdan ayrıldığını izliyorum.

Orgazmdan çıktığında boynuna bir öpücük konduruyorum ve ardından "Bir daha asla toplum içinde çatalını böyle yalama. Tamam mı?"

"Mhh..." Yan dönüyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Senin bu kıskanç tarafını seviyorum."

"Öyle mi?" Onu öpüyorum. "O tarafımı ortaya çıkarıyorsun."

ARIA

Ateşin yanında otururken çubuklarımıza şekerlemeler yerleştiriyorum. Birini Forest'a verip açık alevlerin üzerinde kızartıyoruz.

Forest'a gülümserken, "Seninle kamp yapmanın hep böyle olacağını hayal etmiştim," diyorum.

"Evet, korku hikayelerini geçelim," diye cevap veriyor, sonra kaşlarını bana doğru sallayarak, "Onun yerine seksi hikayeler anlatabiliriz," diyor.

"Fantezilerimiz gibi mi?" Ben soruyorum.

Forest başını sallıyor ve "Denemek istediğin bir şey var mı?" diye sormadan önce lokumunu inceliyor.

İki graham krakerini elime alıp, düşünürken lokumumu aralarına sıkıştırıyorum. "Duşta seksi denemek istiyorum."

Forest bitişikteki banyoya bir göz attıktan sonra, "Bunun için eve dönene kadar beklememiz gerekecek," diyor.

"Peki ya sen?" S'more'umdan bir ısırık almadan önce soruyorum.

"Her şey," diye cevaplıyor s'more'unu hazırlarken. Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seninle her pozisyonu en az bir kez denemek istiyorum."

Sopamı bırakıp kucağına tırmanıyorum ve kollarımı omuzlarına koyuyorum. "Hangisiyle başlıyoruz?" Öne doğru eğilip dudaklarımı çenesine bastırıyorum ve öpücüklerimi boğazına kadar takip ediyorum.

Forest'ın sağ kolu beni vücuduna yapıştırıyor ve o ayağa kalkarken ben de bacaklarımı beline dolayarak ona yapışıyorum. Beni çadırın içine taşıyor ve yatağın üzerine bırakıyor. Girişi kapatmaya gidişini izliyorum ve bana döndüğünde "Giysilerinizi çıkarın" diyor.

Kahretsin, onun bu baskın tarafı yumurtalıklarımı yakacak.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve ikimiz de çıplak olduğumuzda Forest kalçalarımın tutuyor. Beni yatağa doğru çeviriyor ve "Şiltenin üzerine sürün ve kendini yukarıda tut" diyor.

Söylediğini yapıyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğum anda, kendini girişime yerleştiriyor. Elleriyle kalçalarımı kavıyor ve sonra sert bir hamleyle içime giriyor.

"Kutsal... Orman," diye nefes nefese kaldım.

Vuruşları sert ve hızlı, kalçalarımı titretiyor.

Bir elini önümde gezdiriyor ve sonra klitorisimi çimdikliyor ve orgazmım sert bir şekilde vururken çığlıklarımı bastırabilmek için bir yastık kapmamı sağlıyor.

Nefes alışlarını ve tenlerimizin birbirine çarptığını duyuyorum ve bu benim orgazmımı daha da yoğunlaştırıyor.

İçime gömülürken bir homurtu çıkardığında kollarım gevşiyor ve ikimiz de yatağa yığılıyoruz.

Forest tekrar içime giriyor ve içimde itmeye devam ediyor, kendi serbest bırakılmasını bulana kadar beni vahşi bir zevk sarmalına gönderiyor.

Nefes nefese kaldığımızda, kalan zevkimiz azalırken, omzuma öpücükler konduruyor.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, "Kesinlikle en sevdiğim pozisyonlardan biri" diyorum.

Pazar sabahı erkenden kalkıyoruz ve bir dereye giden patikayı takip ediyoruz. Misafirlerin çoğu hala uyuduğu için dışarısı sessiz ve burada sadece Forest ve benim olmamız hoşuma gidiyor.

"Onları boyamayı bitirdiğinde deprem serisiyle ne yapacaksın?" Forest soruyor.

"Bir açık artırma düzenlemeyi ve elde edilecek geliri afet yardımı için bağışlamayı düşünüyorum."

Forest beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Bu harika bir fikir. Gerçi babalarımız ve Lake Amca muhtemelen onları satın alacaktır."

Bir kahkaha patlattım. "Evet." Birkaç saniye sonra, "Onlara sahip olduğumuz için şanslıyız" diye mırıldandım.

"Öyleyiz."

Dereye ulaştığımızda bir kayanın üzerine oturup cilalı kayaların üzerinden akan suya bakıyoruz.

"San Francisco söz konusu olmadığına göre, mezun olduktan sonra muhtemelen Los Angeles'ta bir galeri açacağım," diyorum.

Forest elimi tutup parmaklarımızı birleştirirken, "NextGen'in ofislerine daha yakın olacaksın," diyor.

"Galerimle senin ofisin arasında bir yerde bir daire tutabiliriz." Birlikte geleceğimize dair hayaller kurmaya başlarken başımı Forest'ın omzuna yaslıyorum.

"En azından ikimiz de iki çocuk istiyoruz." Mutlu bir kahkaha attım. "Düşünüyorum da, geleceğimiz için hep aynı hayalleri kurduk. Sanki sonunda birlikte olacağımızı içten içe biliyorduk."

Forest elini benimkinden kurtarıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Her zaman sen ve ben vardık."

"Evet," diye mırıldanıyorum. Forest'a bakıyorum ve gözlerim onun yüz hatlarını okşuyor. "Birini seni sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim."

Forest eğiliyor ve beni öptüğünde, beni ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorum.

İlişkiler hakkındaki tüm şüphelerim yok oldu. Forest bana karıncalanmaların ve ayak parmaklarını kıvıran öpücüklerin doğru kişiyle sonsuza dek mutlu bir ilişkiye dönüşebileceğini gösterdi.

Depremden bu yana, en iyi arkadaşım, ruh eşim, her şeyim olan Orman için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

Son.

Her şeyin başladığı yeri okumak ister misiniz?

[Git 1 KALPSİZ'e tıkla.](#)

Düşmanlardan Aşıklara Serisi'ni bitirdiğinizde Trinity Akademisi ile devam edin.

Tüm satış bağlantıları kitabın arka sayfasında listelenmiştir.

Varisler

Gelecek sürümlerin okuma sırası:

[Soğukkanlı Varis](#)

Roman #1

Hunter Chargill (*Mason ve Kingsley'in oğlu*) &
Jade Daniels (*Rhett ve Evie'nin kızı*)

[Kibirli Varis](#)

Roman #2

Jase Reyes - (*Julian & Jamie'nin oğlu*)
&
Mila West - (*Logan & Mia'nın Kızı*)

[Meydan Okuyan Varis](#)

Roman #3

Kao Reed (*Marcus ve Willow'un oğlu*)
&
Fallon Reyes (*Falcon ve Layla'nın kızı*)

[Sadık Varis](#)

Roman #4

Forest Reyes (*Falcon & Layla'nın
oğlu*) &
Aria Chargill (*Mason ve Kingsley'in kızı*)

[Duygusuz Mirasçı](#)

Roman #5

Noah West (*Jaxson ve Leigh'in oğlu*)
&

Carla Reyes (*Julian & Jamie'nin kızı*)

Günahkar Varis

Roman #6

Tristan Hayes (*Carter ve Della'nın oğlu*)

&

Hana Cutler (*Lake & Lee'nin kızı*)

Ayartılmış Varis

Roman #7

Christopher Hayes (*Carter ve Della'nın oğlu*)

&

Dash West (*Jaxson ve Leigh'in kızı*)

Yasak Varis

Roman #8

Ryker West (*Logan ve Mia'nın
oğlu*) &

Danny Hayes (*Carter & Della'nın kızı*)

***Bir spin-off Stand-Alone
(Coldhearted Heir ve The
Trinity Academy serilerinden)***

Benim Kahramanım Değil

Colton Lawson

(*Brady'nin
kardeşi*) &

Brie Weinstock

(*Serena Weinstock'un kızı*)

Trinity Akademisi

FALCON

Roman #1

Falcon Reyes & Layla Shepard

MASON

Roman #2

Mason Chargill & Kingsley Hunt

GÖL

Roman #3

Cutler Gölü & Lee-ann Parkı

JULIAN

Roman #4

Tek Başına Bir Roman

Julian Reyes (*Falcon'un Kardeşi*)

&

Jamie Truman (*Della'nın Kız Kardeşi - Heartless, TETLS*)

EPILOG

Bir Trinity Akademisi Romanı

Düşmanlardan Aşıklara

Kalpsiz

Roman #1

Carter Hayes & Della Truman

Pervasiz

Roman #2

Logan West & Mia Daniels

Dikkatsiz

Roman #3

Jaxson West & Leigh Baxter

Acımasız

Roman #4

Marcus Reed & Willow Brooks

Utanmaz

Roman #5

Rhett Daniels & Evie Cole

Yanlış Algılar

Roman #6

Tek Başına Bir Roman

Hayden Cole (*Evie'nin Babası*)

Benimle bağlantı kurun

[Haber Bülteni](#)

[FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Web sitesi](#)

Yazar hakkında

Michelle Heard, okurlarının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven Wall Street Journal ve USA Today Çok Satan Yazarıdır. Oğluyla birlikte Güney Afrika'da yaşamakta ve her zaman yazacağı bir sonraki kitabını ve çıkacağı bir seyahati planlamaktadır.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla ilgili en son haberleri almak için kaydolun →

[NEWSLETTER](#)

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

Teşekkür

Çılgın bir dönem oldu ve bu 2020 için son kitabım olduğu için rahat bir nefes aldım. Sözlerimi okuduğunuz ve kitaplarımda kaybolduğunuz için teşekkür ederim. Yazma sebebim sizsiniz.

Alfa ve beta okuyucularıma, Donita, Taylor, Sherrie, Sheena, Allyson. Kelly, Elaine, Sarah ve Leeann - Kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve teslim tarihlerini kaçıрма alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sybil - Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sokak ekibim - bebeklerimi tanıttığınız için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.